Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (třetího rozšířeného senátu)

1. června 2022 *

„Hospodářská a měnová unie – Bankovní unie – Jednotný mechanismus pro řešení krizí úvěrových institucí a některých investičních podniků – Postup řešení krize v případě selhání nebo pravděpodobného selhání subjektu – Přijetí ze strany SRB programu řešení krize společnosti Banco Popular Español – Žaloba na neplatnost – Akt napadnutelný žalobou – Přípustnost – Právo být vyslechnut – Právo vlastnit majetek – Povinnost uvést odůvodnění – Články 18, 20 a 24 nařízení (EU) č. 806/2014“

Ve věci T-481/17,

Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno, se sídlem v Madridu (Španělsko),

Stiftung für Forschung und Lehre (SFL), se sídlem v Curychu (Švýcarsko),

zastoupené R. Pelayem Jiménezem, A. Muñozem Arangurenem a R. Pelayem Torrentem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Jednotnému výboru pro řešení krizí (SRB), zastoupenému J. King a M. Fernández Rupérez, jako zmocněnkyněmi, ve spolupráci s B. Meyringem, S. Schelem, F. Fernández de Trocóniz Roblesem, T. Klupschem a S. Iancem, advokáty,

žalovanému,

podporovanému

Španělským královstvím, zastoupeným S. Centeno Huertou, L. Aguilera Ruizem, S. Jiménezem Garcíou a J. Rodríguezem de la Rúa Puig, jako zmocněnci,

Evropským parlamentem, zastoupeným P. López-Carceller, M. Martínez Iglesias, L. Visaggiem, J. Etiennem, M. Menegattim a M. Sammutem, jako zmocněnci,

Radou Evropské unie, zastoupenou A. de Gregorio Merinem, J. Bauerschmidtem, A. Westerhof Löfflerovou a H. Marcos Fraile, jako zmocněnci,

Evropskou komisí, zastoupenou L. Flynnem a. Steiblytė, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: španělština.

a

Banco Santander, SA, se sídlem v Santanderu (Španělsko), zastoupenou J. Rodríguez Cárcamem, A. Rodríguez Condem, D. Sarmiento Ramírez-Escuderem a J. Remón Peñalverem, advokáty,

vedlejšími účastníky řízení,

jejímž předmětem je návrh podaný na základě článku 263 SFEU a znějící na zrušení rozhodnutí výkonného zasedání SRB SRB/EES/2017/08 ze dne 7. června 2017 o přijetí programu řešení krize pro Banco Popular Español, SA,

TRIBUNÁL (třetí rozšířený senát),

ve složení M. van der Woude, předseda, M. Jaeger, V. Kreuschitz, G. De Baere (zpravodaj) a G. Steinfatt, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: J. Palacio González, hlavní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 14. června 2021,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

1 V návaznosti na finanční krizi, k níž došlo v roce 2008, bylo rozhodnuto o tom, že bude v Evropské unii vytvořena bankovní unie, která bude podložena rozsáhlým a podrobným jednotným souborem pravidel pro finanční služby na celém vnitřním trhu a bude se skládat z jednotného mechanismu dohledu a nových rámců pro pojištění vkladů a restrukturalizaci.

2 Prvním krokem k vytvoření bankovní unie bylo zavedení jednotného mechanismu dohledu (MSU) prostřednictvím nařízení Rady (EU) č. 1024/2013 ze dne 15. října 2013, kterým se Evropské centrální bance svěřují zvláštní úkoly týkající se politik, jež se vztahují k obezřetnostnímu dohledu nad úvěrovými institucemi (Úř. věst. 2013, L 287, s. 63). Podle bodu 12 odůvodnění tohoto nařízení by měl jednotný mechanismus dohledu zajistit, aby politika Unie týkající se obezřetnostního dohledu nad úvěrovými institucemi byla zavedena soudržně a efektivně, aby jednotný soubor pravidel pro finanční služby byl uplatňován stejným způsobem na úvěrové instituce ve všech dotčených členských státech a aby tyto úvěrové instituce podléhaly dohledu nejvyšší kvality, jenž nebude omezován úvahami jiné než obezřetnostní povahy. Za tímto účelem svěřuje nařízení č. 1024/2013 Evropské centrální bance (ECB) zvláštní úkoly týkající se politik, které se vztahují k obezřetnostnímu dohledu nad úvěrovými institucemi, s cílem přispět k bezpečnosti a odolnosti úvěrových institucí a stabilitě finančního systému v rámci Unie a každého členského státu.

3 Následně byla přijata směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU ze dne 15. května 2014, kterou se stanoví rámec pro ozdravné postupy a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků a mění se jí směrnice Rady 82/891/EHS, směrnice Evropského parlamentu

a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU a 2013/36/EU a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 a (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2014, L 173, s. 190). V bodě 1 odůvodnění této směrnice je uvedeno:

„Finanční krize ukázala, že se na úrovni Unie výrazně nedostává vhodných nástrojů, s jejichž pomocí by bylo možné účinně zacházet s nezdravými úvěrovými institucemi a investičními podniky […] nebo institucemi v selhání. Tyto nástroje jsou potřeba zejména k tomu, aby se předešlo platební neschopnosti, nebo pokud již platební neschopnost nastane, aby se negativní následky minimalizovaly zachováním systémově významných funkcí dotčené instituce. V době krize byly tyto problémy hlavním faktorem, který přinutil členské státy zachraňovat instituce za použití peněz daňových poplatníků. Cílem důvěryhodného rámce pro ozdravné postupy a řešení krize je v co největší míře předcházet nutnosti takových opatření.“

4 Cílem směrnice 2014/59 je zavést společná minimální pravidla pro harmonizaci vnitrostátních ustanovení upravujících řešení krize bank na území Unie a stanovit spolupráci mezi orgány příslušnými k řešení krize v případech selhání přeshraničních bank. V tomto ohledu se zvláště v čl. 3 odst. 1 směrnice 2014/59 stanoví, že každý členský stát určí jeden či výjimečně více orgánů příslušných k řešení krize, které jsou oprávněny používat nástroje k řešení krize a vykonávat pravomoci k řešení krize.

5 Vzhledem k tomu, že zaprvé směrnice 2014/59 nezajistila centralizaci rozhodovacího procesu v oblasti řešení krizí; že v podstatě zavedla společné nástroje k řešení krize a pravomoci k řešení krize, jež jsou dostupné vnitrostátním orgánům jednotlivých členských států, a přiznala členským státům určitou posuzovací pravomoc, pokud jde o uplatnění těchto nástrojů a o používání vnitrostátních mechanismů financování pro řešení krize, a zadruhé, že tato směrnice nebránila kategoricky tomu, aby členské státy přijímaly různá a případně i rozdílná rozhodnutí ohledně řešení krizí přeshraničních skupin, bylo rozhodnuto o zavedení jednotného mechanismu pro řešení krizí.

6 Dalším krokem k vytvoření bankovní unie bylo tudíž přijetí nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 806/2014 ze dne 15. července 2014, kterým se stanoví jednotná pravidla a jednotný postup pro řešení krize úvěrových institucí a některých investičních podniků v rámci jednotného mechanismu pro řešení krizí a Jednotného fondu pro řešení krizí a mění nařízení (EU) č. 1093/2010 (Úř. věst. 2014, L 225, s. 1).

7 V bodě 12 odůvodnění nařízení č. 806/2014 se uvádí:

„Zajištění účinných rozhodnutí o řešení krize bank v selhání v rámci Unie, včetně využití finančních prostředků získaných na unijní úrovni, je pro dokončení vnitřního trhu finančních služeb zásadní. Na vnitřním trhu může selhání bank v jednom členském státě ovlivnit stabilitu finančních trhů v Unii jako celku. Zajištění účinných a jednotných pravidel řešení krize a rovných podmínek jeho financování ve všech členských státech je v nejlepším zájmu nejen členských států, v nichž banky působí, ale i všech členských států obecně jako prostředek k zajištění rovných podmínek hospodářské soutěže a lepšího fungování vnitřního trhu. Bankovní systémy na vnitřním trhu jsou silně vzájemně propojeny, bankovní skupiny jsou mezinárodní a banky drží vysoký podíl zahraničních aktiv. Při neexistenci jednotného mechanismu pro řešení krizí by bankovní krize v členských státech účastnících se jednotného mechanismu dohledu měly silnější negativní systémový dopad i v nezúčastněných členských státech. Zavedení jednotného mechanismu pro řešení krizí zajistí neutrální přístup k zacházení s bankami v selhání, a tudíž zvýší stabilitu bank zúčastněných členských států a zamezí přelévání krizí do nezúčastněných

členských států, a usnadní tak fungování vnitřního trhu jako celku. Mechanismy pro spolupráci týkající se institucí usazených v zúčastněných i nezúčastněných členských státech by měly být jasné a žádný členský stát nebo skupina členských států by neměl být přímo ani nepřímo diskriminován jako případné místo pro finanční služby.“

8 Jak stanoví čl. 1 první pododstavec nařízení č. 806/2014, toto nařízení má za cíl stanovit jednotná pravidla a jednotný postup pro řešení krize subjektů uvedených v článku 2, které jsou usazeny v zúčastněných členských státech, tj. bank, jejichž domovský orgán dohledu je ECB nebo vnitrostátní příslušný orgán v členských státech, jejichž měnou je euro, nebo v členských státech, jejichž měnou není euro, a které navázaly úzkou spolupráci v souladu s článkem 7 nařízení č. 1024/2013. (viz bod 15 odůvodnění nařízení č. 806/2014).

9 Článek 1 druhý pododstavec nařízení č. 806/2014 stanoví, že tato jednotná pravidla a tento jednotný postup jsou uplatňovány Jednotným výborem pro řešení krizí (SRB) zřízeným článkem 42 společně s Radou Evropské unie a Evropskou komisí a vnitrostátními orgány příslušnými k řešení krize v rámci jednotného mechanismu pro řešení krizí stanoveného tímto nařízením. Dále je stanoveno, že tento jednotný mechanismus pro řešení krizí je podporován Jednotným fondem pro řešení krizí.

10 Podle čl. 16 odst. 1 nařízení č. 806/2014 rozhodne SRB o opatření k řešení krize ve vztahu k finanční instituci, která je usazena v zúčastněném členském státě, pokud jsou splněny všechny tři podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 téhož nařízení.

11 První z těchto podmínek požaduje, aby byl subjekt v selhání nebo aby bylo jeho selhání pravděpodobné. Splnění této podmínky posoudí ECB po konzultaci se SRB nebo případně SRB a tato podmínka je považována za splněnou, pokud se subjekt nachází v alespoň jedné ze situací uvedených v čl. 18 odst. 4 nařízení č. 806/2014.

12 Druhá z podmínek předpokládá, že neexistuje přiměřená vyhlídka na to, že by selhání daného subjektu v přiměřené lhůtě zabránila jakákoli alternativní opatření soukromého sektoru nebo orgánů dohledu.

13 Z třetí podmínky vyplývá, že opatření k řešení krize je nezbytné ve veřejném zájmu, což znamená, že je nezbytné pro dosažení jednoho nebo více účelů řešení krize a ve stejné míře by uvedených účelů řešení krize nebylo dosaženo likvidací subjektu v běžném úpadkovém řízení.

14 Článek 14 nařízení č. 806/2014 definuje tyto účely řešení krize: zajistit kontinuitu zásadních funkcí, zabránit významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu, zejména zabráněním šíření krize, chránit veřejné finanční prostředky tím, že se minimalizuje spoléhání se na mimořádnou veřejnou finanční podporu, chránit vkladatele i investory a chránit finanční prostředky a aktiva klientů.

15 Článek 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014 stanoví, že před přijetím rozhodnutí o opatření k řešení krize nebo o výkonu pravomoci k odpisu nebo konverzi příslušných kapitálových nástrojů SRB zajistí, aby osoba nezávislá na jakémkoli veřejném orgánu, včetně SRB a vnitrostátního orgánu příslušného k řešení krize, a na dotčeném subjektu provedla poctivé, obezřetné a realistické ocenění aktiv a závazků dotčeného subjektu.

16 Podle čl. 20 odst. 15 nařízení č. 806/2014 je ocenění nedílnou součástí rozhodnutí o použití nástroje k řešení krize nebo o výkonu pravomoci k řešení krize nebo rozhodnutí o výkonu pravomoci k odpisu nebo konverzi kapitálových nástrojů.

17 Jsou-li splněny podmínky stanovené čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014, SRB přijme program řešení krize.

18 Při jednání v rámci postupu řešení krize musí SRB, Rada a Komise zajistit, aby byla opatření k řešení krize přijímána v souladu s určitými zásadami vyjmenovanými v článku 15 nařízení č. 806/2014, mezi něž patří zásada, podle níž nejprve nesou ztráty akcionáři instituce v režimu řešení krize, jakož i zásada, podle níž žádnému věřiteli nevzniknou větší ztráty, než jaké by mu vznikly, pokud by subjekt, jehož se týká opatření k řešení krize, byl likvidován v běžném úpadkovém řízení.

19 V programu řešení krize SRB určí, jaké nástroje k řešení krize budou použity. Článek 22 odst. 2 nařízení č. 806/2014 vyjmenovává různé nástroje k řešení krize, jež jsou dostupné, a sice nástroj převodu činnosti, nástroj překlenovací instituce, nástroj oddělení aktiv a nástroj rekapitalizace z vnitřních zdrojů.

20 Za podmínek stanovených v článku 21 nařízení č. 806/2014 může SRB rovněž v rámci programu řešení krize vykonávat pravomoc k odpisu nebo konverzi kapitálových nástrojů dotčeného subjektu. Podle článku 19 nařízení č. 806/2014 může opatření k řešení krize zahrnovat rovněž poskytnutí státní podpory nebo využití podpory z Jednotného fondu pro řešení krizí.

21 Podle čl. 18 odst. 7 nařízení č. 806/2014 neprodleně po přijetí programu řešení krize jej SRB předá Komisi. Komise do 24 hodin od okamžiku, kdy jí SRB předal program řešení krize, tento program buď potvrdí, nebo proti němu vznese námitku s ohledem na diskreční aspekty programu řešení krize v případech, které nejsou zahrnuty v třetím pododstavci tohoto odstavce, tj. dodržení kritéria veřejného zájmu nebo podstatnou změnu výše prostředků z Jednotného fondu pro řešení krizí. V souvislosti s těmito posledně uvedenými diskrečními aspekty může Komise do 12 hodin od okamžiku, kdy jí SRB předal program řešení krize, navrhnout Radě, aby proti programu řešení krize, který přijal SRB, vznesla námitku z důvodu toho, že tento program řešení krize nesplňuje kritérium veřejného zájmu, nebo aby schválila podstatnou změnu výše prostředků z Jednotného fondu pro řešení krizí, kterou stanovil SRB v programu řešení krize, nebo proti ní vznesla námitku. Program řešení krize může vstoupit v platnost pouze tehdy, nevznesla-li Rada nebo Komise námitku do 24 hodin od okamžiku, kdy jí SRB tento program předal.

22 Článek 18 odst. 9 nařízení č. 806/2014 stanoví, že SRB zajistí, aby relevantní vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize přijaly opatření k řešení krize nezbytná k provedení programu řešení krize. Program řešení krize je určen posledně jmenovaným orgánům a obsahuje pokyny pro tyto orgány, které přijmou veškerá nezbytná opatření k jeho provedení v souladu s článkem 29 téhož nařízení na základě výkonu pravomocí k řešení krize.

23 Po přijetí opatření k řešení krize SRB zajistí na základě čl. 20 odst. 16 nařízení č. 806/2014, aby bylo provedeno ocenění nezávislou osobou s cílem vyhodnotit, zda by se akcionářům a věřitelům dostalo lepšího zacházení, pokud by instituce v režimu řešení krize vstoupila do běžného úpadkového řízení. Podle čl. 76 odst. 1 písm. e) nařízení č. 806/2014 může toto ocenění vést k vyplacení odškodnění akcionářům nebo věřitelům, pokud utrpěli v rámci řešení krize větší ztráty, než jaké by utrpěli při likvidaci v běžném úpadkovém řízení.

Skutečnosti předcházející sporu a skutkové okolnosti po podání žaloby

24 Žalobkyně, Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno a Stiftung für Forschung und Lehre (SFL), byly akcionáři společnosti Banco Popular Español, SA (dále jen „Banco Popular“) před tím, než byl ve vztahu k posledně jmenované společnosti přijat program řešení krize.

K postavení společnosti Banco Popular před přijetím programu řešení krize

25 Skupina Banco Popular, jejíž je společnost Banco Popular mateřskou společností, byla ke dni řešení krize šestou španělskou bankovní skupinou.

26 V roce 2016 přistoupila společnost Banco Popular ke zvýšení kapitálu o 2,5 miliardy eur.

27 Dne 5. prosince 2016 přijalo výkonné zasedání SRB plán řešení krize pro skupinu Banco Popular. Nástrojem k řešení krize, jemuž byla v tomto plánu řešení krize dána přednost, byl nástroj rekapitalizace z vnitřních zdrojů stanovený v článku 27 nařízení č. 806/2014.

28 Dne 3. února 2017 zveřejnila společnost Banco Popular svou výroční zprávu za rok 2016, v níž oznámila zaprvé potřebu mimořádných rezerv ve výši 5,7 miliardy eur, která vedla ke konsolidované ztrátě 3,485 miliardy eur, zadruhé jmenování nového předsedy.

29 Dne 10. února 2017 snížila společnost DBRS Ratings Limited (DBRS) (následně společnost DBRS Morningstar) rating společnosti Banco Popular s negativním výhledem, a to s ohledem na oslabené postavení kapitálu společnosti Banco Popular způsobené tím, že čistá ztráta byla vyšší než ta, kterou zmíněná banka předpokládala ve své výroční zprávě a je zmíněna v bodě 28 výše, jakož i na snahu společnosti Banco Popular o snížení dosud vysokého podílu problematických aktiv.

30 Dne 3. dubna 2017 oznámila společnost Banco Popular výsledek vnitřních auditů, přičemž uvedla, že bude patrně nezbytné provést opravy výroční zprávy za rok 2016. Tyto opravy byly provedeny ve finanční zprávě společnosti Banco Popular za první čtvrtletí roku 2017.

31 Dne 10. dubna 2017 oznámil předseda správní rady na valné hromadě akcionářů společnosti Banco Popular, že banka má v úmyslu buď zvýšit kapitál, nebo uskutečnit prodej podniku v důsledku stavu kapitálu skupiny a podílu problematických aktiv v této skupině. Generální ředitel společnosti Banco Popular byl odvolán necelý rok poté, co se ujal funkce.

32 Na základě oznámení učiněného dne 3. dubna 2017, týkajícího se nutnosti opravit finanční výsledky za rok 2016, snížila společnost DBRS dne 6. dubna rating společnosti Banco Popular s ponecháním negativního výhledu. Snížení ratingu společnosti Banco Popular s negativním výhledem oznámily rovněž společnosti Standard & Poor’s, a sice dne 7. dubna, a Moody’s Investors service (dále jen „společnost Moody’s“), a sice dne 21. dubna 2017.

33 V dubnu 2017 zahájila společnost Banco Popular postup soukromého prodeje, jehož cílem byl prodej této společnosti silnému konkurentovi, což by znovu posílilo její finanční situaci. Konečné datum pro předložení nabídek potenciálních nabyvatelů společnosti Banco Popular bylo původně dne 10. června 2017 a následně bylo posunuto na konec měsíce června 2017.

34 Společnost Banco Popular předložila dne 5. května 2017 finanční zprávu za první čtvrtletí roku 2017, v níž oznámila ztráty ve výši 137 milionů eur.

35 Dne 12. května 2017 poklesl požadavek krytí likvidity (*Liquidity Coverage Requirement*) společnosti Banco Popular pod prahovou hodnotu 80 % stanovenou v čl. 460 odst. 2 písm. c) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2013, L 176, s. 1).

36 Společnost Banco Santander, SA, informovala dopisem ze dne 16. května 2017 společnost Banco Popular, že v rámci postupu soukromého prodeje není schopna předložit pevnou nabídku.

37 Společnost Banco Popular uvedla dne 16. května 2017 v oznámení relevantní skutečnosti pro Comisión nacional del mercado de valores (CNMV, Státní komise pro trh s cennými papíry, Španělsko), že potenciální nabyvatelé projevili zájem v postupu soukromého prodeje, ale že nebyla obdržena žádná pevná nabídka.

38 Dne 19. května 2017 snížila agentura FITCH dlouhodobý rating společnosti Banco Popular.

39 Předsedkyně SRB paní Elke König povolila dne 23. května 2017 rozhovor televiznímu kanálu Bloomberg, během něhož byla tázána zejména na postavení společnosti Banco Popular.

40 Během měsíce května 2017 informovalo několik článků v tisku o potížích společnosti Banco Popular. Jako příklad je třeba zmínit článek ze dne 11. května 2017 zveřejněný na internetových stránkách *elconfidencial.com*, který byl nadepsán „Saracho pověřuje JP Morgan a Lazard okamžitým prodejem společnosti Popular z důvodu hrozícího úpadku“ (Saracho encarga la venta urgente del Popular a JP Morgan y Lazard por riesgo de quiebra). V tomto článku se uvádí, že předseda banky pověřil JP Morgan a Lazard zajištěním okamžitého prodeje banky z důvodu hrozícího úpadku, jelikož došlo k obrovskému odlivu vkladů soukromých i institucionálních klientů, a jedinou cestou k dosažení životaschopnosti banky byl podle jeho názoru úplný a okamžitý prodej celé skupiny. Článek popisuje, že „vzhledem k přetrvávajícímu odlivu vkladů a k nedostupnosti vnějších zdrojů financování čelí banka vážnému riziku úpadku, což donutilo [jejího předsedu] k uplatnění nejdrastičtějšího opatření, kterým je postupné ukončení prodeje aktiv banky za účelem zlepšení kapitálových poměrů a splnění požadavků ze strany ECB“.

41 Dne 15. května 2017 byl na internetové stránce elconfidencial.com zveřejněn článek nadepsaný „ECB provádí inspekci ve společnosti Banco Popular po dobu dvou měsíců probíhajícího procesu prodeje“ (El BCE inspecciona a Banco Popular durante dos meses en pleno proceso de venta), v němž se uvádí, že plán prodeje společnosti Banco Popular připravený předsedou této společnosti byl uplatněn po inspekci ze strany ECB, která potvrdila nedostatečné rezervy. Podle tohoto článku dospěli inspektoři ECB k závěru, že potíže, jimž čelila společnost Banco Popular, souvisí s nedostatečnými rezervami určenými ke krytí její expozice ve vztahu k nemovitostem, a že je nezbytné zabránit příležitostným odlivům vkladů. Tito inspektoři vyjádřili rovněž nespokojenost s účetní závěrkou za rok 2016.

42 Dne 31. května 2017 zveřejnila agentura Reuters článek nadepsaný „Evropská unie byla upozorněna na riziko řešení krize společnosti Banco Popular“ (La UE, advertida de riesgo de una resolución ordenada en Banco Popular). V tomto článku je zejména zmíněno, že podle nejmenovaného vysokého unijního úředníka upozornil jeden z hlavních subjektů dohledu nad bankami v Evropě unijní úředníky na to, že by společnost Banco Popular mohla být likvidována, pokud by se jí nepodařilo nalézt nabyvatele. Podle tohoto článku zmíněný úředník rovněž uvedl, že předsedkyně SRB vydala v nedávné době „předběžné varování“ a prohlásila, že SRB sleduje postup (týkající se společnosti Banco Popular) zvlášť pozorně a je připraven do něj zasáhnout.

43 Téhož dne zveřejnil SRB tiskovou zprávu, v níž zpochybnil obsah výše uvedeného článku.

44 V prvních červnových dnech roku 2017 musela společnost Banco Popular čelit masivním výběrům hotovosti.

45 Dne 5. června 2017 v ranních hodinách zaslala společnost Banco Popular společnosti Banco de España (Španělská banka, Španělsko) první žádost o nouzové poskytnutí likvidity a následně v odpoledních hodinách další žádost, v níž byla požadovaná částka zvýšena z důvodu rozsáhlých peněžních toků. Na základě žádosti Španělské banky a poté, co ECB téhož dne posoudila žádost o nouzové poskytnutí likvidity, kterou podala společnost Banco Popular, nevyjádřila rada guvernérů ECB žádné námitky proti nouzovému poskytnutí likvidity společnosti Banco Popular na období do 8. června 2017. Společnost Banco Popular obdržela část tohoto nouzového poskytnutí likvidity a následně Španělská banka uvedla, že další nouzové poskytnutí likvidity pro společnost Banco Popular již nemůže uskutečnit.

46 Společnosti DBRS a Moody's snížily dne 6. června 2017 rating společnosti Banco Popular.

K dalším skutečnostem předcházejícím přijetí programu řešení krize

47 SRB pověřil dne 23. května 2017 společnost Deloitte jakožto nezávislého znalce, aby provedla ocenění společnosti Banco Popular na základě článku 20 nařízení č. 806/2014.

48 SRB požádal dne 24. května 2017 společnost Banco Popular na základě článku 34 nařízení č. 806/2014 o informace nezbytné k provedení jejího ocenění. Dne 2. června 2017 požádal dále společnost Banco Popular o poskytnutí informací o postupu veřejného prodeje a o zpřístupnění zabezpečené virtuální datové místnosti, kterou posledně jmenovaná společnost zřídila v rámci tohoto postupu.

49 Výkonné zasedání SRB přijalo dne 3. června 2017 rozhodnutí SRB/EES/2017/06 určené pro Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB, Fond pro řádnou restrukturalizaci bank, Španělsko), které se týkalo prodeje společnosti Banco Popular (dále jen „rozhodnutí o prodeji"). SRB schválil okamžité zahájení postupu prodeje Banco Popular, který měl zajistit FROB, a oznámil posledně jmenovanému subjektu požadavky na prodej v souladu s článkem 39 směrnice 2014/59. SRB zejména uvedl, že FROB má oslovit všech pět potenciálních nabyvatelů, kteří byli vyzváni k předložení nabídky v postupu soukromého prodeje.

50 Dva z těchto pěti potenciálních nabyvatelů se rozhodli, že se postupu prodeje nezúčastní, a jednoho vyloučila ECB z obezřetnostních důvodů.

51 Oba potenciální nabyvatelé, kteří se rozhodli zúčastnit se postupu prodeje, jimiž byly společnosti Banco Santander a Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA (BBVA), podepsali dne 4. června 2017 dohodu o mlčenlivosti a dne 5. června 2017 získali přístup do virtuální datové místnosti.

52 SRB přistoupil dne 5. června 2017 k prvnímu ocenění (dále jen „ocenění 1") podle čl. 20 odst. 5 písm. a) nařízení č. 806/2014, jehož cílem bylo poskytnout skutečnosti umožňující určit, zda byly splněny podmínky pro zahájení postupu řešení krize, které jsou definovány v čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014.

53 ECB posoudila dne 6. června 2017 po konzultaci se SRB selhání nebo pravděpodobné selhání společnosti Banco Popular podle čl. 18 odst. 1 druhého pododstavce nařízení č. 806/2014.

54 V tomto posouzení ECB uvedla, že během posledních měsíců se likvidita společnosti Banco Popular významně zhoršila hlavně v důsledku značného vyčerpání vkladové základny. Společnost Banco Popular byla vystavena značnému odlivu hotovosti ve všech sektorech klientely. ECB vyjmenovala události, které způsobily problémy související s likviditou, jimž musela společnost Banco Popular čelit.

55 V této souvislosti uvedla, že v únoru 2017 oznámila společnost Banco Popular při předložení roční účetní závěrky zaprvé potřebu mimořádných rezerv ve výši 5,7 miliardy eur, která vedla v roce 2016 ke ztrátě 3,485 miliardy eur, zadruhé výměnu svého dlouhodobě působícího předsedy, jenž zavedl změnu strategie banky. Oznámení týkající se mimořádných rezerv spolu se ztrátami zaznamenanými na konci účetního období vedly k tomu, že společnost DBRS snížila dne 10. února 2017 rating společnosti Banco Popular, a vyvolaly značné znepokojení u klientů společnosti Banco Popular, jež vyústilo ve výrazný a nečekaný odliv vkladů a v častější návštěvy klientů na pobočkách banky.

56 Další mohutné rušení vkladů vyvolala podle ECB rovněž okolnost, že společnost Banco Popular zveřejnila dne 3. dubna 2017 ad hoc veřejné prohlášení, v němž informovala o několika vnitřních auditech, jež mohly mít významný dopad na finanční stav této instituce, jakož i ujištění, že generální ředitel této instituce byl odvolán necelý rok poté, co se ujal funkce. ECB uvedla, že tato vlna rušení vkladů byla posilována rovněž:

– skutečností, že společnost Standard & Poor's snížila dne 7. dubna 2017 rating společnosti Banco Popular;

– skutečností, že společnost Banco Popular oznámila dne 10. dubna 2017, že nebude vyplácet dividendy a že bude zřejmě nezbytné uskutečnit navýšení kapitálu nebo převod podniku, a to vzhledem k napjatému stavu kapitálu a nutnosti vyrovnat stav problematických aktiv;

– skutečností, že společnost Moody's snížila dne 21. dubna 2017 rating společnosti Banco Popular;

– zveřejněním výsledků za první čtvrtletí roku 2017, které byly horší, než bylo předpokládáno;

– dlouhodobě negativně zaměřenými zprávami ve sdělovacích prostředcích, jako například články z dní 11. a 15. května 2017 uvedenými v bodech 40 a 41 výše, v nichž se uvádí, že předseda společnosti Banco Popular nařídil urychlený prodej banky z důvodu bezprostředního nebezpečí úpadku nebo nedostatku likvidity a že banka musí čelit dalším významným potřebám rezerv v důsledku kontroly provedené na místě orgánem dohledu.

57 ECB rovněž konstatovala, že v období od 31. května 2017 došlo k zvlášť výraznému odlivu vkladů poté, co byla v médiích zveřejněna zpráva, že by se banka mohla ocitnout v likvidaci, pokud by právě probíhající proces prodeje nevedl velmi brzy k úspěšnému výsledku.

58 Kromě toho ECB uvedla, že i když společnost Banco Popular připravila během předchozích týdnů různá další opatření na vytvoření likvidity a začala je zavádět, rozsah již uskutečněných i dosud očekávaných příchozích toků nepostačoval k tomu, aby vyřešil nedostatečný stav likvidity, který existoval ve společnosti Banco Popular ke dni posouzení. Dále uvedla, že ani s využitím nouzového poskytnutí likvidity, proti němuž rada nevyjádřila guvernérů ECB dne 5. června 2017 žádné námitky, stav likvidity nepostačoval k výše uvedenému datu k tomu, aby bylo zaručeno, že společnost Banco Popular bude schopna splatit své závazky do 7. června 2017.

59 ECB měla za to, že opatření, která již společnost Banco Popular přijala, nebyla natolik účinná, aby zvrátila zhoršování stavu její likvidity. Zdůraznila, že se společnost Banco Popular snažila zavést alternativní opatření, aby si zajistila schopnost splácet své splatné závazky, a sice uskutečnění převodu podniku, tj. jeho prodeje silnějšímu konkurentovi. Přesto však ECB dospěla k závěru, že s ohledem na zhoršování stavu likvidity ve společnosti Banco Popular, jakož i na okolnost, že posledně jmenovaná neprokázala schopnost zlepšit v blízké budoucnosti stav své likvidity, a také na okolnost, že vyjednávání nevedlo zatím ke kladnému výsledku, nelze předpokládat, že by taková soukromá transakce mohla být potvrzena ve lhůtě, která by společnosti Banco Popular umožnila splácet její splatné dluhy nebo jiné závazky.

60 ECB konstatovala, že nyní neexistují dostupná opatření dohledu či včasného zásahu, jež by umožnila okamžitě zlepšit stav likvidity ve společnosti Banco Popular a jež by této společnosti zajistila dostatek času na to, aby uskutečnila převod podniku nebo nějaké jiné řešení. Opatření, jež může zavést ECB jakožto příslušný orgán na základě vnitrostátního právního předpisu provádějícího článek 104 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU ze dne 26. června 2013 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o obezřetnostním dohledu nad úvěrovými institucemi a investičními podniky, o změně směrnice 2002/87/ES a zrušení směrnic 2006/48/ES a 2006/49/ES (Úř. věst. 2013, L 176, s. 338), a články 27 až 29 směrnice 2014/59 nebo článek 16 nařízení č. 1024/2013, nemohla vzhledem k rozsahu a tempu zaznamenaného zhoršování likvidity zajistit, že bude společnost Banco Popular schopna splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky.

61 ECB tedy měla za to, že existují objektivní skutečnosti podporující závěr, že Banco Popular nebude v blízké budoucnosti pravděpodobně schopna splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky, přičemž vzala v úvahu zejména nadměrné odlivy vkladů, rychlost, s jakou banka ztrácela svou hotovost, a neschopnost banky vytvářet jiné likvidity. Z toho ECB vyvodila, že v souladu s čl. 18 odst. 1 písm. a) a čl. 18 odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014 se má za to, že je společnost Banco Popular v selhání nebo že je její selhání každopádně v blízké budoucnosti pravděpodobné.

62 Správní rada společnosti Banco Popular oznámila dne 6. června 2017 ECB, že dospěla k závěru, že se tato banka nachází v situaci pravděpodobného selhání.

63 Téhož dne připravil FROB dopis obsahující informace o postupu prodeje (dále jen „dopis o postupu“), v němž bylo uvedeno, že nabídky mohou být předkládány do půlnoci dne 6. června 2017.

64 Společnost BBVA, která byla jedním ze dvou potenciálních nabyvatelů společnosti Banco Popular, oznámila téhož dne FROB, že nepředloží žádnou nabídku.

65 Společnost Deloitte odevzdala rovněž dne 6. června 2017 SRB druhé ocenění (dále jen „ocenění 2“) vypracované na základě čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014. Cílem ocenění 2 bylo posoudit hodnotu aktiv a závazků společnosti Banco Popular, posoudit, jak by bylo zacházeno s akcionáři a věřiteli, pokud by společnost Banco Popular byla předmětem běžného úpadkového řízení, jakož i poskytnout informace umožňující přijmout rozhodnutí týkající se akcií a nástrojů účasti, které mají být převedeny, a umožňující SRB určit obchodní podmínky pro účely nástroje převodu činnosti. Tímto oceněním byla ekonomická hodnota společnosti Banco Popular konkrétně odhadnuta na 1,3 miliardy eur podle optimistického scénáře, na minus 8,2 miliardy eur podle pesimistického scénáře a na minus 2 miliardy eur podle nejlepšího odhadu.

66 Společnost Banco Santander předložila dne 7. června 2017 pevnou nabídku.

67 FROB informoval dopisem ze dne 7. června 2017 SRB, že společnost Banco Santander předložila dne 7. června ve 3:12 hodin nabídku a cena, kterou nabídla společnost Banco Santander za prodej akcií společnosti Banco Popular, činí jedno euro. FROB uvedl, že jeho řídící výbor považuje společnost Banco Santander za úspěšného uchazeče v soutěžním řízení o prodeji společnosti Banco Popular, a rozhodl se navrhnout SRB, aby v rozhodnutí SRB o přijetí programu řešení krize společnosti Banco Popular označil společnost Banco Santander za nabyvatele.

K programu řešení krize společnosti Banco Popular ze dne 7. června 2017

68 Dne 7. června 2017 přijalo výkonné zasedání SRB na základě nařízení č. 806/2014 rozhodnutí SRB/EES/2017/08 o přijetí programu řešení krize pro Banco Popular (dále jen „program řešení krize“).

69 Podle článku 1 programu řešení krize se SRB vzhledem ke splnění podmínek stanovených v čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014 rozhodl zavést ve společnosti Banco Popular režim řešení krize, a to počínaje datem přijetí rozhodnutí.

70 V tomto smyslu měl SRB za to zaprvé, že společnost Banco Popular je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné; zadruhé, že neexistují alternativní opatření, která by mohla v přiměřené lhůtě zabránit selhání společnosti Banco Popular, a zatřetí, že opatření k řešení krize, jež má podobu nástroje převodu činnosti společnosti Banco Popular, je nezbytné ve veřejném zájmu. V tomto ohledu SRB uvedl, že řešení krize je nezbytné a přiměřené ve vztahu k dosažení obou účelů uvedených v čl. 14 odst. 2 nařízení č. 806/2014, a sice zajistit kontinuitu zásadních funkcí banky a zabránit významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu.

71 V článku 5 odst. 1 programu řešení krize rozhodl SRB následovně:

„Nástroj k řešení krize použitý v případě společnosti Banco Popular spočívá v převodu činnosti podle článku 24 nařízení č. 806/2014 prostřednictvím převodu akcií na nabyvatele. Odpis a konverze kapitálových nástrojů se provedou bezprostředně před použitím nástroje převodu činnosti.“

72 Článek 6 programu řešení krize se týká odpisu kapitálových nástrojů a nástroje převodu činnosti. V článku 6 odst. 1 SRB uvedl, jaká opatření přijal na základě své pravomoci k odpisu stanovené v článku 21 nařízení č. 806/2014.

73 V tomto smyslu rozhodl SRB v čl. 6 odst. 1 programu řešení krize následovně:

– nejprve odepsat nominální hodnotu základního kapitálu společnosti Banco Popular ve výši 2 098 429 046 eur, což vede ke zrušení 100 % akcií společnosti Banco Popular;

– dále konvertovat celou jistinu nástrojů vedlejšího kapitálu tier 1 vydaných společností Banco Popular, které jsou v oběhu ke dni programu řešení krize, na nově vydané akcie společnosti Banco Popular, „nové akcie I“;

– poté odepsat nominální hodnotu „nových akcií I“ na nulu, což vede ke zrušení 100 % těchto „nových akcií I“;

– nakonec konvertovat celou jistinu nástrojů kapitálu tier 2 vydaných společností Banco Popular, které jsou v oběhu ke dni rozhodnutí o řešení krize, na nově vydané akcie společnosti Banco Popular, „nové akcie II“.

74 Článek 6 odst. 3 programu řešení krize stanoví, že tato opatření spočívající v odpisu a konverzi jsou založena na ocenění 2, podepřeném výsledky transparentního a otevřeného procesu prodeje, který uskutečnil FROB.

75 V článku 6 odst. 5 programu řešení krize SRB uvedl, že vykonává pravomoci, které mu byly svěřeny článkem 24 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014 týkajícím se převodu činnosti, a nařídil, aby „nové akcie II“ byly převedeny na společnost Banco Santander, SA, nezatížené žádným právem či výsadou třetí osoby, za zaplacení kupní ceny ve výši 1 eura. Je upřesněno, že nabyvatel již s převodem souhlasil.

76 SRB rovněž uvedl, že převod „nových akcií II“ má být uskutečněn na základě závazné nabídky nabyvatele ze dne 7. června 2017 a měl by jej provést FROB na základě Ley 11/2015 de recuperación y resolución de entidades de crédito y empresas de servicios de inversión (zákon č. 11/2015 o ozdravných postupech a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků) ze dne 18. června 2015 (BOE č. 146, ze dne 19. června 2015, s. 50797, dále jen „zákon č. 11/2015“).

77 Dne 7. června 2017 v 5:13 hodin byl program řešení krize předložen ke schválení Komisi.

78 Komise přijala dne 7. června 2017 v 6:30 hodin rozhodnutí (EU) 2017/1246, kterým se schvaluje program řešení krize pro Banco Popular (Úř. věst. 2017, L 178, s. 15), a oznámila jej SRB. Program řešení krize vstoupil tedy v platnost téhož dne.

79 Z bodu 4 odůvodnění rozhodnutí 2017/1246 vyplývá:

Komise s programem řešení krize souhlasí. Zejména souhlasí s odůvodněním SRB, proč je řešení krize nezbytné ve veřejném zájmu v souladu s článkem 5 nařízení (EU) č. 806/2014.“

80 Téhož dne přijal FROB v souladu s článkem 29 nařízení č. 806/2014 opatření nezbytná k provedení programu řešení krize. V rámci toho FROB schválil převod nových akcií společnosti Banco Popular, které jsou výsledkem konverze nástrojů kapitálu tier 2 („nové akcie II“), na společnost Banco Santander.

Ke skutečnostem po přijetí rozhodnutí o řešení krize

81 Společnost Deloitte předala dne 14. června 2018 SRB ocenění rozdílného zacházení stanovené v čl. 20 odst. 16 až 18 nařízení č. 806/2014, provedené s cílem vyhodnotit, zda by se akcionářům a věřitelům dostalo lepšího zacházení, pokud by společnost Banco Popular vstoupila do běžného úpadkového řízení (dále jen „ocenění 3“). Dne 31. července 2018 společnost Deloitte zaslala SRB dodatek k tomuto ocenění, v němž byly opraveny některé formální chyby.

82 Dne 28. září 2018 se společnost Banco Santander v návaznosti na fúzi sloučením stala univerzální právní nástupkyní společnosti Banco Popular.

83 SRB přijal dne 17. března 2020 rozhodnutí SRB/EES/2020/52, jehož cílem bylo určit, zda má být akcionářům a věřitelům dotčeným opatřeními k řešení krize provedenými ve vztahu ke společnosti Banco Popular vyplaceno odškodnění. Tisková zpráva k tomuto rozhodnutí byla zveřejněna dne 20. března 2020 v Úředním věstníku Evropské unie (Úř. věst. 2020, C 91, s. 2). V tomto rozhodnutí dospěl SRB k závěru, že akcionáři a věřitelé dotčení krizí společnosti Banco Popular nemají nárok na odškodnění z Jednotného fondu pro řešení krizí podle čl. 76 odst. 1 písm. e) nařízení č. 806/2014.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

84 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 2. srpna 2017 podaly žalobkyně projednávanou žalobu.

85 SRB podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 30. října 2017 navrhl Tribunálu na základě čl. 92 odst. 3 jednacího řádu Tribunálu, aby nařídil provedení důkazu týkající se předložení určitých dokumentů uvedených v příloze. Rozhodnutím ze dne 30. listopadu 2017 Tribunál rozhodl, že tomuto návrhu na provedení důkazu v daném stadiu řízení nevyhoví.

86 Společnost Banco Santander podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 3. října 2017, Španělské království podáním došlým dne 26. října 2017, Evropský parlament podáním došlým dne 27. října 2017, Rada podáním došlým dne 10. listopadu 2017 a Komise podáním došlým dne 14. listopadu 2017 požádali o vedlejší účastenství v tomto řízení na podporu návrhových žádání SRB. Rozhodnutími ze dne 1. srpna 2018 předseda osmého senátu Tribunálu povolil vedlejší účastenství Španělského království, Parlamentu, Rady a Komise a usnesením ze dne 12. dubna 2019 povolil vedlejší účastenství společnosti Banco Santander. Španělské království, Parlament, Rada, Komise a společnost Banco Santander předložili spisy vedlejšího účastníka řízení, k nimž se hlavní účastníci řízení v určené lhůtě vyjádřili.

87 Dne 13. února 2018 Tribunál v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu vyzval SRB, aby předložil poslední nedůvěrné znění programu řešení krize, jakož i nedůvěrné znění ocenění 2, které bylo zveřejněno na jeho internetových stránkách. SRB předložil tyto dokumenty v určené lhůtě.

88 Dne 6. července 2018 Tribunál v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu položil hlavním účastníkům řízení písemné otázky. Žalobkyně a SRB na tuto výzvu odpověděli ve stanovené lhůtě.

89 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne15. listopadu 2018 žalobkyně navrhly Tribunálu, aby SRB nařídil prostřednictvím organizačního procesního opatření překlad některých dokumentů do španělštiny. SRB předložil vyjádření k tomuto návrhu ve stanovené lhůtě.

90 Vzhledem k tomu, že bylo změněno složení senátů Tribunálu, na základě čl. 27 odst. 5 jednacího řádu byl soudce zpravodaj přidělen ke třetímu senátu, kterému byla tudíž přidělena projednávaná věc.

91 Na návrh třetího senátu Tribunál rozhodl na základě článku 28 jednacího řádu o předání věci k projednání rozšířenému soudnímu kolegiu.

92 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 8. září 2020 předložily žalobkyně nový důkazní návrh na základě čl. 85 odst. 3 jednacího řádu. SRB, Španělské království, Parlament, Rada, Komise a společnost Banco Santander předložili vyjádření v určené lhůtě.

93 Dne 16. března 2021 Tribunál v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu vyzval SRB k předložení určitých dokumentů. Dopisem ze dne 30. března 2021 SRB odpověděl, že požadované dokumenty jsou částečně důvěrné a mohly by být předloženy, pokud by Tribunál nařídil provádění důkazů.

94 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 20. dubna 2021 podaly žalobkyně návrh na organizační procesní opatření. SRB, Parlament, Rada, Komise a společnost Banco Santander předložily svá vyjádření k tomuto návrhu ve stanovené lhůtě.

95 Usnesením ze dne 12. května 2021 Tribunál nařídil SRB zaprvé na základě čl. 24 prvního pododstavce jednacího řádu Soudního dvora Evropské unie a zadruhé na základě čl. 91 písm. b), čl. 92 odst. 3 a článku 103 jednacího řádu, aby předložil úplná znění programu řešení krize, ocenění 2, posouzení selhání nebo pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular, jež provedla ECB dne 6. června 2017, dopisu ze dne 6. června 2017, který společnost Banco Popular zaslala ECB, včetně přílohy tohoto dopisu, a dopisu ze dne 18. května 2017, jenž ECB zaslala společnosti Banco Popular. Tribunál rovněž nařídil SRB, aby předložil nedůvěrná znění dopisu ze dne 6. června 2017, který společnost Banco Popular zaslala ECB, včetně přílohy tohoto dopisu, a dopisu ze dne 18. května 2017, který ECB zaslala společnosti Banco Popular.

96 Dopisem ze dne 28. května 2021 žalobkyně podaly návrh na organizační procesní opatření a nový důkazní návrh. SRB, Španělské království, Parlament, Rada, Komise a společnost Banco Santander byli vyzváni, aby předložili svá vyjádření na jednání.

97 Usnesením ze dne 9. června 2021 Tribunál odstranil ze spisu důvěrná znění dokumentů, jež předložil SRB v rámci výkonu usnesení ze dne 12. května 2021, a předal žalobkyním, jakož i Španělskému království, Parlamentu, Radě, Komisi a společnosti Banco Santander dopis ze dne 6. června 2017, který společnost Banco Popular zaslala ECB, vyjma přílohy tohoto dopisu.

98 Vzhledem k překážce na straně dvou členů třetího rozšířeného senátu určil předseda Tribunálu k doplnění senátu dva jiné soudce.

99 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na ústní otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání, které se konalo dne 14. června 2021.

100 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 27. července 2021 žalobkyně podaly návrh na opětovné zahájení ústní části řízení podle čl. 113 odst. 2 písm. c) jednacího řádu Tribunálu. Rozhodnutím ze dne 27. srpna 2021 předseda třetího rozšířeného senátu Tribunálu tento návrh zamítl, neboť v projednávané věci nebyla splněna ani jedna z podmínek stanovených v čl. 113 odst. 2 jednacího řádu, takže skutečnosti, na nichž žalobkyně zakládaly svůj návrh na opětovné zahájení ústní části řízení, nemohly mít rozhodující vliv na rozhodnutí přijaté Tribunálem.

101 Žalobkyně navrhují, aby Tribunál:

– zrušil program řešení krize;

– uložil SRB náhradu nákladů řízení.

102 SRB navrhuje, aby Tribunál:

– žalobu zamítl,

– uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení.

103 Společnost Banco Santander, Španělské království, Rada a Komise navrhují, aby Tribunál:

– žalobu zamítl,

– uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení.

104 Parlament navrhuje, aby Tribunál:

– zamítl žalobu v rozsahu, v němž je založena na námitkách protiprávnosti nařízení č. 806/2014 a směrnice 2014/59;

– uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

105 Na podporu své žaloby žalobkyně uplatňují deset žalobních důvodů. První žalobní důvod vychází z porušení povinnosti uvést odůvodnění, porušení práva na řádnou správu zakotveného v čl. 41 odst. 2 písm. b) a c) Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) a práva na účinnou právní ochranu zakotveného v článku 47 Listiny. Druhý žalobní důvod vychází z námitky protiprávnosti v tom smyslu, že článek 18, čl. 24 odst. 2 písm. a) a článek 27 nařízení č. 806/2014, jakož i články 32, 38 a 43 směrnice 2014/59 porušují právo být vyslechnut zakotvené v čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny. Třetí žalobní důvod vychází z námitky protiprávnosti v tom smyslu, že články 21, 22, 24 a 27 nařízení č. 806/2014, jakož i články 38 a 63 směrnice 2014/59 porušují právo na vlastnictví zakotvené v čl. 17 odst. 1 Listiny a zásadu svobody podnikání zakotvenou v článku 16 Listiny. Čtvrtý žalobní důvod vychází z porušení práva na účinnou právní ochranu zakotveného v článku 47 Listiny. Pátý žalobní důvod vychází z porušení čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014 a článku 32 směrnice 2014/59 Šestý žalobní důvod vychází z porušení zásady obezřetnosti v bankovním sektoru. Sedmý žalobní důvod vychází z porušení zásady ochrany legitimního očekávání. Osmý žalobní důvod vychází z porušení práva na vlastnictví a zásady proporcionality zakotvených v článcích 17 a 52 Listiny. Devátý žalobní důvod vychází z porušení čl. 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014. Desátý žalobní důvod vychází z toho, že postup prodeje Banco Popular porušuje článek 24 nařízení č. 806/2014 a čl. 39 odst. 2 písm. a), b), d) a f) směrnice 2014/59.

106 Žalobkyně v replice uplatňují tři nové důvody. První vychází z porušení čl. 20 odst. 3 a 11 nařízení č. 806/2014, druhý z porušení povinnosti uvést odůvodnění, práva na obhajobu a práva na účinnou právní ochranu a třetí z porušení podstatných formálních náležitostí. Vzhledem k tomu, že žalobkyně těmito třemi novými žalobními důvody v podstatě zpochybňují skutečnost, že SRB neprovede konečné ocenění *ex post* podle čl. 20 odst. 11 nařízení č. 806/2014, budou sloučeny do jedenáctého žalobního důvodu.

K přípustnosti

107 Ve svém spisu vedlejšího účastníka Komise namítá nepřípustnost žaloby z důvodu, že program řešení krize je dočasným aktem, který nevyvolává závazné účinky. Tvrdí, že svým rozhodnutím 2017/1246 schválila program řešení krize, ztotožnila se s ním, učinila ho závazným a žaloba směřující pouze proti programu řešení krize je tedy nepřípustná.

108 Parlament a Rada ve svých spisech vedlejších účastníků rovněž tvrdí, že program řešení krize sám o sobě nevyvolává právní účinky vůči třetím osobám ve smyslu článku 263 SFEU.

109 Žalobkyně tvrdí, že argumenty vedlejších účastníků týkající se nepřípustnosti žaloby nejsou přípustné, jelikož nepřípustnost nenamítal SRB. Podpůrně tvrdí, že žaloba je přípustná.

110 Je třeba připomenout, že podle čl. 142 odst. 1 jednacího řádu se vedlejší účastenství omezí na úplnou či částečnou podporu návrhového žádání jednoho z hlavních účastníků řízení. Kromě toho podle čl. 142 odst. 3 jednacího řádu musí vedlejší účastník přijmout stav řízení, jaký je tu v době jeho vstupu do něj.

111 V projednávané věci přitom SRB ve svých návrhových žádáních pouze požadoval, aby byla žaloba zamítnuta ve věci samé, a nezpochybnil přípustnost žaloby.

112 Z ustálené judikatury zajisté vyplývá, že vedlejší účastník řízení není v postavení, aby mohl vznést nezávisle námitku nepřípustnosti, a Tribunál tedy nemá povinnost zkoumat důvody vznesené jen jím (rozsudky ze dne 24. března 1993, CIRFS a další v. Komise, C-313/90, EU:C:1993:111, bod 22, a ze dne 13. prosince 2018, Post Bank Iran v. Rada, T-559/15, EU:T:2018:948, bod 63).

113 Jedná-li se však o nepominutelnou podmínku řízení, je třeba přezkoumat přípustnost žaloby i bez návrhu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 24. března 1993, CIRFS a další v. Komise, C-313/90, EU:C:1993:111, bod 23, a ze dne 20. června 2019, a&o hostel and hotel Berlin v. Komise, T-578/17, nezveřejněný, EU:T:2019:437, bod 36).

114 Podle ustálené judikatury Soudního dvora se za napadnutelné akty ve smyslu článku 263 SFEU považují všechna ustanovení přijatá orgány v jakékoli formě, jejichž účelem je vyvolat závazné právní účinky (viz rozsudky ze dne 25. října 2017, Slovensko v. Komise, C-593/15 P a C-594/15 P, EU:C:2017:800, bod 46 a citovaná judikatura, a ze dne 3. června 2021, Maďarsko v. Parlament, C-650/18, EU:C:2021:426, bod 37 a citovaná judikatura).

115 Za účelem určení, zda má akt takové účinky, a zda tedy může být předmětem žaloby na neplatnost podle článku 263 SFEU, je třeba vycházet z podstaty tohoto aktu a posoudit uvedené účinky podle takových objektivních kritérií, jako je obsah tohoto aktu, případně s přihlédnutím k souvislostem přijetí tohoto aktu, jakož i pravomocem orgánu, jenž je jeho autorem (viz rozsudek ze dne 3. června 2021, Maďarsko v. Parlament, C-650/18, EU:C:2021:426, bod 38 a citovaná judikatura).

116 V tomto ohledu je třeba uvést, že SRB vykonává pravomoci, které mu svěřuje nařízení č. 806/2014, zejména pravomoc stanovenou v čl. 16 odst. 1 tohoto nařízení, podle něhož „rozhodne o opatření k řešení krize ve vztahu k finanční instituci, která je usazena v zúčastněném členském státě, pokud jsou splněny podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1“. Unijní normotvůrce tak výslovně svěřil SRB rozhodovací pravomoc.

117 Rozhodnutí SRB o opatření k řešení krize je aktem, který může nabýt účinnosti. Článek 12 programu řešení krize uvádí, že tento program vstoupil v platnost dne 7. června 2017 v 6:30 hodin.

118 Navíc podle čl. 23 prvního pododstavce nařízení č. 806/2014 stanoví program řešení krize přijatý SRB podle článku 18 téhož nařízení podrobnosti nástrojů k řešení krize, které se mají použít na instituci v režimu řešení krize, jež mají v souladu s příslušnými ustanoveními směrnice 2014/59, jak je provedena ve vnitrostátním právu, uplatnit vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize.

119 Podle článku 9 programu řešení krize tak přísluší FROB přijmout veškerá opatření nezbytná k provedení a uplatnění tohoto rozhodnutí. FROB musí zejména provést prodej Banco Popular za podmínek stanovených v rámci programu řešení krize. Článek 10 programu řešení krize rovněž stanoví, že SRB musí sledovat provádění programu řešení krize ze strany FROB v souladu s článkem 28 nařízení č. 806/2014.

120 Je tudíž třeba mít za to, že program řešení krize má s ohledem na svůj obsah závazné právní účinky.

121 Kromě toho je třeba uvést, že čl. 86 odst. 1 nařízení č. 806/2014 stanoví, že proti rozhodnutí odvolací komise nebo v případech, v nichž odvolání k odvolací komisi není možné, proti rozhodnutí SRB lze podat žalobu u Soudního dvora Evropské unie podle článku 263 SFEU. Podle čl. 86 odst. 2 nařízení č. 806/2014 mohou členské státy, orgány Unie a jakákoli fyzická nebo právnická osoba podat proti rozhodnutí SRB žalobu u Soudního dvora Evropské unie v souladu s článkem 263 SFEU.

122 V tomto ohledu Soudní dvůr uvedl, že čl. 86 odst. 2 nařízení č. 806/2014 stanoví, že v souladu s článkem 263 SFEU mohou členské státy, orgány Unie a jakákoli fyzická nebo právnická osoba podat proti rozhodnutí SRB žalobu u Soudního dvora Evropské unie, přičemž kromě SRB zde není uveden žádný další orgán, instituce nebo jiný subjekt Unie (rozsudek ze dne 6. května 2021, ABLV Bank a další v. ECB, C-551/19 P a C-552/19 P, EU:C:2021:369, bod 56).

123 Soudní dvůr rovněž rozhodl, že postup řešení krize musí být považován za komplexní správní řízení, kterého se účastní více orgánů, a předmětem soudního přezkumu podle čl. 86 odst. 2 tohoto nařízení může být pouze jeho konečný výsledek, vyplývající z výkonu pravomoci SRB (rozsudek ze dne 6. května 2021, ABLV Bank a další v. ECB, C-551/19 P a C-552/19 P, EU:C:2021:369, bod 66).

124 Ze znění článku 86 nařízení č. 806/2014 a z judikatury Soudního dvora vyplývá, že program řešení krize, proti němuž nelze podat odvolání k odvolací komisi, je aktem, který může být předmětem žaloby na neplatnost před Tribunálem.

125 Tento závěr není zpochybněn argumenty vznesenými Parlamentem, Radou a Komisí.

126 Zaprvé Parlament a Komise na jednání tvrdily, že v řízení s vedlejším účastenstvím více orgánů je napadnutelný pouze konečný akt. Komise tvrdila, že svým schválením se s programem řešení krize ztotožnila a stala se jeho autorem, což je v souladu se zásadami týkajícími se delegace pravomocí stanovenými v rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7). Parlament tvrdil, že rozhodnutí Komise obsahuje program řešení krize a ento program jakožto součást rozhodnutí Komise nemůže být předmětem žaloby.

127 Je pravda, jak tvrdila Komise na jednání, že program řešení krize nabývá účinnosti až na základě schválení. To však neznamená, že schválení Komise vede k zániku autonomních právních účinků programu řešení krize ve prospěch účinků samotného rozhodnutí Komise.

128 S ohledem na pojmy použité zejména v čl. 18 odst. 7 nařízení č. 806/2014 je třeba mít za to, že schválení Komise představuje nezbytnou etapu pro vstup programu řešení krize v platnost a přiznává mu právní sílu.

129 Na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, přitom dodržování zásad týkajících se delegování pravomocí stanovených v rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7) neznamená, že pouze rozhodnutí přijaté Komisí vyvolává právní účinky. Podle tohoto rozsudku přenesení pravomocí týkající se diskreční pravomoci, která s sebou nese širokou posuzovací pravomoc a její využívání může vyjadřovat skutečnou hospodářskou politiku, jelikož nahrazuje rozhodnutí delegujícího orgánu rozhodnutími pověřeného orgánu, představuje „skutečný přesun odpovědnosti“.

130 Je třeba mít za to, že podle čl. 18 odst. 7 druhého pododstavce nařízení č. 806/2014 je k tomu, aby program řešení krize vyvolal právní účinky, nezbytné, aby Komise schválila program řešení krize s diskrečními aspekty, čímže se zabrání „skutečnému přesunu odpovědnosti“ ve smyslu rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7).

131 Z bodu 26 odůvodnění nařízení č. 806/2014 v této souvislosti zejména vyplývá:

„[…] Postup související s přijímáním programu řešení krize, který zahrnuje Komisi a Radu, posiluje potřebnou funkční nezávislost výboru [SRB] při respektování zásady přenesení pravomocí na agentury, jak ji vykládá Soudní dvůr Evropské unie […] Toto nařízení proto stanoví, že program řešení krize přijatý výborem [SRB] vstupuje v platnost pouze tehdy, pokud proti němu do 24 hodin od jeho přijetí výborem [SRB] Rada ani Komise nevznesla žádné námitky nebo pokud jej Komise schválila. […]“

132 Navíc je třeba mít za to, že rozdělení pravomocí mezi SRB a Komisi upravené nařízením č. 806/2014 nepodporuje argumentaci Komise, podle níž se Komise v důsledku svého schválení ztotožňuje s programem řešení krize. Komise totiž disponuje vlastní pravomocí, která spočívá v posouzení diskrečních aspektů programu řešení krize. Kromě toho podle čl. 18 odst. 7 nařízení č. 806/2014, Komise může buď schválit program řešení krize, nebo vznést námitku s ohledem na jeho diskreční aspekty. Naproti tomu nemá pravomoc vykonávat pravomoci vyhrazené SRB ani pravomoc změnit program řešení krize nebo jeho právní účinky.

133 Zadruhé Komise na jednání tvrdila, že pro ni program řešení krize není závazný. V případě, že s ním nesouhlasí, není povinna jej schválit. Měla za to, že řešení přijaté v rozsudku ze dne 6. května 2021, ABLV Bank a další v. ECB (C-551/19 P a C-552/19 P, EU:C:2021:369), týkající se analýzy ECB ohledně selhání či pravděpodobného selhání dotčeného subjektu, se použije obdobně na program řešení krize. Návrh na řešení krize je tak přípravným aktem, proti kterému nelze podat žalobu podle článku 263 SFEU.

134 Podle judikatury platí, že pokud se jedná o akty, jež jsou vypracovávány v několika fázích interního řízení, napadnutelnými akty jsou v zásadě pouze opatření, které obsahují konečné stanovisko orgánu přijaté na konci řízení, a nikoliv mezitímní opatření, jež slouží pouze k přípravě konečného rozhodnutí a jejichž protiprávnost lze užitečně namítat v rámci žaloby proti tomuto rozhodnutí (viz usnesení ze dne 6. května 2019, ABLV Bank v. ECB, T-281/18, EU:T:2019:296, bod 30 a citovaná judikatura).

135 V bodě 66 rozsudku ze dne 6. května 2021, ABLV Bank a další v. ECB (C-551/19 P a C-552/19 P, EU:C:2021:369), Soudní dvůr rozhodl, že analýza selhání či pravděpodobného selhání dotčeného subjektu provedená ECB sama o sobě nevyvolala závazné právní účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalobců tím, že podstatným způsobem mění jejich právní postavení, neboť toto postavení může být změněno pouze přijetím programu řešení krize a jeho následným vstupem v platnost, jakož i použitím nástrojů k řešení krize ve smyslu čl. 22 odst. 2 nařízení č. 806/2014.

136 V tomto ohledu stačí uvést, že na rozdíl od programu řešení krize žádné ustanovení nařízení č. 806/2014 nestanoví, že analýza ECB vstupuje v platnost.

137 Mimoto v rámci komplexního správního řízení zavedeného nařízením č. 806/2014 nelze mít za to, že program řešení krize představuje přípravný akt v tom smyslu, že jeho cílem je připravit rozhodnutí Komise. V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle čl. 18 odst. 7 nařízení č. 806/2014 má schválení programu řešení krize Komisí za následek jeho vstup v platnost a Komise může odmítnout návrh na řešení krize s ohledem na diskreční aspekty, ale nemůže vznášet námitky proti jeho čistě technickým aspektům ani je měnit.

138 Na třetím místě Parlament a Rada na jednání uvedly, že článek 86 nařízení č. 806/2014 musí být vykládán v tom smyslu, že se vztahuje pouze na samostatná rozhodnutí SRB, která nevyžadují schválení ze strany Komise.

139 V tomto ohledu je třeba připomenout ustálenou judikaturu, podle níž při výkladu ustanovení unijního práva je třeba vzít v úvahu nejen jeho znění a cíle, které sleduje, ale i jeho kontext a veškerá ustanovení unijního práva [viz rozsudek ze dne 8. července 2019, Komise v. Belgie (čl. 260 odst. 3 SFEU) – Širokopásmové sítě), C-543/17, EU:C:2019:573, bod 49 a citovaná judikatura; usnesení ze dne 24. října 2019, Liaño Reig v. SRB, T-557/17, nezveřejněné, EU:T:2019:771, bod 59].

140 Je přitom třeba uvést, že článek 86 nařízení č. 806/2014 stanoví, že proti všem rozhodnutím SRB, s výjimkou rozhodnutí, která lze napadnout odvoláním u odvolací komise, lze podat žalobu na základě článku 263 SFEU. Program řešení krize pojmově spadá do této kategorie rozhodnutí, a žádná výhrada uvedená v tomto článku ani žádné jiné ustanovení nařízení č. 806/2014 jej neumožňuje vyloučit.

141 Kromě toho je třeba rovněž uvést, že čl. 20 odst. 15 nařízení č. 806/2014 stanoví, že ocenění je nedílnou součástí rozhodnutí o použití nástroje k řešení krize nebo o výkonu pravomoci k řešení krize nebo rozhodnutí o výkonu pravomoci k odpisu nebo konverzi kapitálových nástrojů, a že samotné ocenění nepodléhá soudnímu přezkumu, ale může být přezkoumáno soudem společně s rozhodnutím SRB.

142 Toto ustanovení tedy stanoví možnost napadnout ocenění v rámci opravného prostředku proti programu řešení krize přijatému SRB, ale neodkazuje na rozhodnutí přijaté Komisí.

143 Je tedy třeba mít za to, že ze samotného znění článku 86 nařízení č. 806/2014, ale i z jiných ustanovení nařízení č. 806/2014 vyplývá, že proti programu řešení krize přijatému SRB lze podat opravný prostředek, aniž by bylo vyžadováno, aby žaloba byla rovněž podána proti rozhodnutí Komise schvalujícímu tento program.

144 Výklad článku 86 nařízení č. 806/2014 navrhovaný Parlamentem, Radou a Komisí by navíc nesplňoval požadavky ustálené judikatury, podle níž musí být předpis sekundárního práva Evropské unie vykládán v co největším možném rozsahu tak, aby byl v souladu s veškerým primárním právem, zejména s ustanoveními Smluv a Listiny, jakož i obecnými zásadami unijního práva [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 19. prosince 2019, ECB v. Espírito Santo Financial (Portugalsko), C-442/18 P, EU:C:2019:1117, bod 40 a citovaná judikatura; ze dne 2. února 2021, Consob, C-481/19, EU:C:2021:84, bod 50 a citovaná judikatura, a usnesení ze dne 24. října 2019, Liaño Reig v. SRB, T-557/17, nezveřejněné, EU:T:2019:771, bod 47 a citovaná judikatura], včetně zásad právní jistoty a účinné soudní ochrany.

145 Zaprvé, pokud jde o zásadu právní jistoty, tato zásada vyžaduje, aby právní pravidla byla jasná, přesná a s předvídatelnými účinky, tak aby se dotčené osoby mohly orientovat v právních stavech a vztazích, které vyplývají z unijního právního řádu [rozsudky ze dne 30. dubna 2019, Itálie v. Rada (Kvóta pro rybolov mečouna obecného ve Středozemním moři), C-611/17, EU:C:2019:332, bod 111; ze dne 25. listopadu 2020, ACRE v. Parlament, T-107/19, nezveřejněný, EU:T:2020:560, bod 66, a ze dne 9. prosince 2020, Adraces v. Komise, T-714/18, nezveřejněný, EU:T:2020:591, bod 37]. Dodržování požadavků vyplývajících z této zásady je o to důležitější, pokud dotčená právní pravidla mohou vyvolat nepříznivé důsledky pro jednotlivce a podniky [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 30. dubna 2019, Itálie v. Rada (Kvóta pro rybolov mečouna obecného ve Středozemním moři), C-611/17, EU:C:2019:332, bod 111, a ze dne 26. března 2020, Hungeod a další, C-496/18 a C-497/18, EU:C:2020:240, bod 93 a citovaná judikatura]. Uvedená zásada vyžaduje, aby unijní právní úprava dotčeným osobám umožňovala jednoznačně poznat jejich práva a povinnosti a postupovat podle toho [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 10. března 2009, Heinrich, C-345/06, EU:C:2009:140, bod 44; ze dne 15. dubna 2021, Federazione nazionale delle imprese Elettrotecniche ed elettroniche (ANIE) a další, C-798/18 a C-799/18, EU:C:2021:280, bod 41, a ze dne 29. dubna 2021, Banco de Portugal a další, C-504/19, EU:C:2021:335, bod 51].

146 Zadruhé, pokud jde o zásadu účinné soudní ochrany, čl. 47 první pododstavec Listiny stanoví, že každý, jehož práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, má za podmínek stanovených tímto článkem právo na účinné prostředky nápravy před soudem. Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že účinnost soudního přezkumu zejména vyžaduje, aby dotyčná osoba mohla hájit svá práva za co nejpříznivějších podmínek a rozhodnout se s plnou znalostí věci, zda je účelné obrátit se na příslušný soud s žalobou směřující proti určitému subjektu (viz rozsudek ze dne 29. dubna 2021, Banco de Portugal a další, C-504/19, EU:C:2021:335, bod 57 a citovaná judikatura).

147 Výklad spočívající v podmínění žaloby proti programu řešení krize přijatému SRB souběžným podáním žaloby proti rozhodnutí Komise o jeho schválení je přitom v rozporu nejen s ustanoveními nařízení č. 806/2014 připomenutými v bodech 140 a 141 výše, ale i se zásadami právní jistoty a účinné soudní ochrany, jelikož každá osoba dotčená rozhodnutím o řešení krize přijatým SRB by podléhala podmínce přípustnosti žaloby, která není výslovně stanovena.

148 Konečně je třeba odmítnout argument vznesený Parlamentem na jednání, podle něhož není možné zrušit program řešení krize, pokud rozhodnutí Komise zůstane v platnosti. Je totiž třeba uvést, že v případě, že by Tribunál v rámci žaloby podané proti programu řešení krize tento program zrušil, vyplývalo by z toho, že rozhodnutí Komise, kterým byl schválen, se stalo bezpředmětným.

149 Z výše uvedeného vyplývá, že jakmile je program řešení krize přijatý SRB schválen Komisí, vyvolává právní účinky a představuje akt, jenž může být předmětem samostatné žaloby na neplatnost.

150 Žalobu je tudíž třeba považovat za přípustnou.

K věci samé

Úvodní poznámky

– *K rozsahu žaloby*

151 Zaprvé je třeba konstatovat, že v části, která předcházela sporu v replice, žalobkyně tvrdí, že prohlášení předsedkyně SRB ze dne 23. května 2017 v rozhovoru pro televizní stanici Bloomberg TV, zmíněné v bodě 39 výše, způsobila krizi likvidity Banco Popular, jakož i selhání postupu soukromého prodeje. Tvrdí, že v případě porušení povinnosti důvěrnosti musí být program řešení krize zrušen, pokud se prokáže, že bez tohoto úniku informací by měl odlišný obsah. Dodávají, že důkazní břemeno týkající se zdroje úniku informací zveřejněného agenturou Reuters a uvedeného v bodě 42 výše, nese SRB.

152 SRB má za to, že tyto argumenty nemohou představovat nový žalobní důvod a jsou vzneseny v úvodní části repliky. Uvádí, že žalobkyně nevznesly žalobní důvod směřující ke zrušení programu na základě jeho údajného jednání. SRB tvrdí, že v případě, že by Tribunál měl za to, že tato tvrzení představují právní žalobní důvod, byl by podle čl. 84 odst. 1 jednacího řádu nepřípustný, jelikož informace, o které se tato tvrzení opírají, byly žalobkyním známy před podáním žaloby.

153 Podle čl. 84 odst. 1 jednacího řádu však v průběhu řízení nelze předkládat nové důvody, ledaže by se zakládaly na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení. Podle čl. 84 odst. 2 téhož jednacího řádu jsou-li k tomu dány podmínky, jsou nové důvody předloženy při druhé výměně spisů účastníků řízení, přičemž se za takové označí.

154 Je přitom třeba konstatovat, jak tvrdí SRB, že tvrzení žalobkyň nejsou obsažena v konkrétním žalobním důvodu, ale v části repliky týkající se skutečností předcházejících sporu, a je tedy žalobkyně neoznačily jako nový žalobní důvod. Mimoto vzhledem k tomu, že tato tvrzení nemají dostatečně úzký vztah s žalobními důvody nebo výtkami původně uvedenými v žalobě, aby mohla být považována za součást běžného pokračování diskuse v rámci sporného soudního řízení, nepředstavují ani rozšíření žalobního důvodu vzneseného v žalobě (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. července 2020, VQ v. ECB, T-203/18, EU:T:2020:313, bod 56 a citovaná judikatura).

155 Dále i za předpokladu, že by tato tvrzení mohla být analyzována jako nový právní žalobní důvod vznesený poprvé v replice, je třeba konstatovat, že žalobkyně netvrdí, že se zakládá na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo po podání žaloby.

156 V tomto ohledu stačí konstatovat, že rozhovor předsedkyně SRB ze dne 23. května 2017 i článek agentury Reuters ze dne 31. května 2017, na něž žalobkyně odkazují, již byly zmíněny v žalobě. Proto v případě, že by tato tvrzení měla být posouzena jako nový žalobní důvod vznesený v replice, tento žalobní důvod by byl nepřípustný, a nebylo by tedy potřeba na něj odpovídat.

157 Zadruhé žalobkyně dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 8. září 2020 předložily nový důkazní návrh na základě čl. 85 odst. 3 jednacího řádu týkající se dvou interních e-mailů SRB ze dne 10. a 18. srpna 2017 souvisejících s možným únikem informací, z nichž vycházel článek agentury Reuters ze dne 31. května 2017. Žalobkyně uvádějí, že přístup k dokumentům získaly až poté, co

SRB přijal dne 24. srpna 2020 rozhodnutí o zpřístupnění těchto dokumentů, a to na základě rozhodnutí odvolacího výboru SRB ze dne 15. dubna 2020, které se týkalo žádosti o přístup k těmto dokumentům podané třetí osobou.

158 Žalobkyně tvrdí, že z těchto e-mailů lze vyvodit, že SRB neuskutečnil žádné účinné interní šetření k určení původu tohoto údajného úniku informací.

159 SRB a Banco Santander tvrdí, že tyto nové dokumenty jsou nepřípustné, jelikož se netýkají žádného z žalobních důvodů vznesených v replice. Komise a Španělské království tvrdí, že tyto dokumenty nejsou pro řešení sporu relevantní, a Rada tvrdí, že žalobkyně tuto relevanci neprokázaly.

160 Podle čl. 85 odst. 3 jednacího řádu mohou hlavní účastníci řízení výjimečně předložit nebo navrhnout další důkazy před ukončením ústní části řízení, za podmínky, že je toto prodlení odůvodněné.

161 Je třeba uvést, že žalobkyně nevysvětlují, na podporu jakého žalobního důvodu nebo argumentu byly tyto dokumenty předloženy, ani jaký význam mají pro posouzení platnosti programu řešení krize.

162 V tomto ohledu je třeba připomenout, že z bodů 151 až 156 výše vyplývá, že tvrzení týkající se článku agentury Reuters byla obsažena pouze v části repliky týkající se skutečností předcházejících sporu a žalobkyně v žalobě ani v replice neuvedly žádný žalobní důvod týkající se tohoto článku a údajného úniku informací. Je třeba konstatovat, že i za předpokladu, že by tato tvrzení měla být považována za nový žalobní důvod vznesený v replice, tento žalobní důvod by byl nepřípustný.

163 Je tudíž třeba mít za to, že vzhledem k tomu, že dokumenty předložené v tomto důkazním návrhu nijak nesouvisí s právními důvody řádně vznesenými v žalobě nebo v replice, nejsou relevantní pro řešení sporu a musí být odmítnuty, aniž je třeba zkoumat, zda bylo jejich opožděné předložení odůvodněné.

– *K rozsahu přezkumu Tribunálu*

164 Je třeba uvést, že žalobkyně tvrdí, že Tribunál musí zkoumat věcnou správnost, spolehlivost a soudržnost hospodářských a finančních informací, o které se opíral SRB, a ujistit se o tom, že program řešení krize je založen na dostatečně pevném skutkovém základu.

165 SRB tvrdí, že v případě složitých technických otázek musí Tribunál přezkoumat skutková a právní zjištění, která učinil příslušný orgán, ověřit, zda přijaté opatření není stiženo zjevným pochybením nebo zneužitím pravomoci, a ověřit, zda orgán zjevně nepřekročil meze své posuzovací pravomoci. Podle SRB mu musí být přiznán široký prostor pro uvážení, když měl za to, že ocenění 2 je vhodné pro přijetí programu řešení krize, jelikož tento program je založen na komplexním skutkovém nebo technickém posouzení.

166 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v judikatuře je vymezen rozsah přezkumu vykonávaného Tribunálem jak v situacích, v nichž je napadený akt založen na posouzení velmi složitých vědeckých a technických skutečností, tak pokud jde o komplexní ekonomická posouzení.

167 Zaprvé v situacích, kdy orgány Unie disponují širokou posuzovací pravomocí, zejména ohledně posouzení velmi složitých vědeckých a technických skutečností pro určení povahy a rozsahu přijímaných opatření, musí být přezkum prováděný soudem Unie omezen na přezkum toho, zda výkon takové pravomoci není postižen zjevným pochybením nebo zneužitím pravomoci nebo zda tyto orgány zjevně nepřekročily meze své posuzovací pravomoci. V takovém kontextu nemůže totiž soud Unie svým posouzením vědeckých a technických skutečností nahradit posouzení orgánů, kterým jako jediným svěřila SFEU tuto úlohu (rozsudky ze dne 21. července 2011, Etimine, C-15/10, EU:C:2011:504, bod 60, a ze dne 7. března 2013, Bilbaína de Alquitranes a další v. ECHA, T-93/10, EU:T:2013:106, bod 76; viz rovněž rozsudek ze dne 11. května 2017, Deza v. ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, bod 163 a citovaná judikatura).

168 Zadruhé přezkum komplexních ekonomických posouzení, jejž provádějí unijní soudy, je přezkumem omezeným, jenž se nutně omezuje na prověření, že byla dodržena procesní pravidla a pravidla týkající se odůvodnění, jakož i na přezkum věcné správnosti skutkových zjištění a neexistence zjevně nesprávného posouzení a zneužití pravomoci. Unijnímu soudu tudíž v rámci tohoto přezkumu rovněž nepřísluší nahradit hospodářské posouzení příslušného unijního orgánu vlastním posouzením (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 11. července 1985, Remia a další v. Komise, 42/84, EU:C:1985:327, bod 34; ze dne 10. prosince 2020, Comune di Milano v. Komise, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, bod 100 a citovaná judikatura, a ze dne 16. ledna 2020, Iberpotash v. Komise, T-257/18, EU:T:2020:1, bod 96 a citovaná judikatura).

169 Vzhledem k tomu, že rozhodnutí, jež má SRB přijímat v rámci řešení krize, jsou založena na velmi složitých ekonomických a technických posouzeních, je třeba se domnívat, že na přezkum, který má soud vykonat, se použijí zásady vyplývající z judikatury uvedené v bodech 167 a 168 výše.

170 SRB je sice přiznána posuzovací pravomoc v ekonomické a technické oblasti, avšak neznamená to, že by unijní soud nesměl přezkoumat způsob, jakým SRB vykládal údaje ekonomické povahy, na nichž se zakládá jeho rozhodnutí. Jak totiž rozhodl Soudní dvůr, i v případě komplexního posouzení musí unijní soud ověřit nejen věcnou správnost dovolávaných důkazních materiálů, jejich věrohodnost a soudržnost, ale musí rovněž přezkoumat, zda tyto skutečnosti představují veškeré relevantní údaje, jež musí být při posuzování komplexní situace vzaty v úvahu, a zda o ně lze opřít závěry, které z nich byly vyvozeny (viz rozsudky ze dne 22. listopadu 2007, Španělsko v. Lenzing, C-525/04 P, EU:C:2007:698, bod 57 a citovaná judikatura; ze dne 26. března 2019, Komise v. Itálie, C-621/16 P, EU:C:2019:251, bod 104 a citovaná judikatura, a ze dne 10. prosince 2020, Comune di Milano v. Komise, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, bod 115 a citovaná judikatura).

171 Proto, aby bylo prokázáno, že se SRB dopustil zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu, které může odůvodnit zrušení programu řešení krize, musí být důkazy předložené žalobkyněmi dostatečné k tomu, aby zbavily hodnověrnosti posouzení skutkového stavu uvedená ve zmíněném programu (obdobně viz rozsudky ze dne 14. června 2018, Lubrizol France v. Rada, C-223/17 P, nezveřejněný, EU:C:2018:442, bod 39; ze dne 12. prosince 1996, AIUFFASS a AKT v. Komise, T-380/94, EU:T:1996:195, bod 59, a ze dne 13. prosince 2018, Comune di Milano v. Komise, T-167/13, EU:T:2018:940, bod 108 a citovaná judikatura).

172 Tribunál považuje za účelné přezkoumat zaprvé námitky protiprávnosti vznesené v rámci druhého a třetího žalobního důvodu a zadruhé přezkoumat společně první a čtvrtý žalobní důvod vzhledem k tomu, že jsou založeny na porušení práva na účinnou právní ochranu.

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z námitky protiprávnosti v rozsahu, v němž článek 18, čl. 24 odst. 2 písm. a) a článek 27 nařízení č. 806/2014, jakož i články 32, 38 a 43 směrnice 2014/59 porušují právo být vyslechnut zakotvené v čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny

173 Žalobkyně na základě článku 277 SFEU namítají protiprávnost článku 18, čl. 24 odst. 2 písm. a) a článku 27 nařízení č. 806/2014, jakož i článků 32, 38 a 43 směrnice 2014/59 v rozsahu, v němž tato ustanovení porušují právo být vyslechnut zakotvené v čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny, jelikož nestanoví vyslechnutí akcionářů subjektu, který byl předmětem opatření k řešení krize, před přijetím takového opatření.

174 Podle ustálené judikatury je článek 277 SFEU výrazem obecné zásady zajišťující každému účastníku řízení právo napadnout, za účelem zrušení aktu, který se jej bezprostředně a osobně dotýká, platnost dřívějších aktů orgánů, představujících právní základ napadeného aktu, jestliže tento účastník řízení neměl podle článku 263 SFEU právo podat přímou žalobu proti těmto aktům, jejichž následky tak nese, aniž měl možnost požadovat jejich zrušení (viz rozsudek ze dne 17. prosince 2020, BP v. FRA, C-601/19 P, nezveřejněný, EU:C:2020:1048, bod 26 a citovaná judikatura).

– *K rozsahu námitky protiprávnosti*

175 Parlament a Rada zaprvé tvrdí, že námitka protiprávnosti vznesená proti článkům 32, 38 a 43 směrnice 2014/59 musí být odmítnuta jako nepřípustná, jelikož směrnice 2014/59 není právním základem programu řešení krize a nemá s ním žádnou spojitost.

176 Žalobkyně tvrdí, že podle judikatury může být námitka protiprávnosti vznesena nejen proti nařízením, ale rovněž proti směrnicím a musí se vztahovat na akty, které sice formálně nepředstavují právní základ napadeného aktu, ale mají s ním přímou právní vazbu. Námitku protiprávnosti tedy musí být možné vznést rovněž proti ustanovením směrnice 2014/59.

177 Vzhledem k tomu, že cílem článku 277 SFEU není umožnit účastníku řízení napadnout použitelnost jakéhokoliv aktu s obecnou působností prostřednictvím jakékoliv žaloby, musí být akt, jehož protiprávnost je namítána, přímo nebo nepřímo použitelný na daný případ, jenž je předmětem žaloby (viz rozsudek ze dne 8. září 2020, Komise a Rada v. Carreras Sequeros a další, C-119/19 P a C-126/19 P, EU:C:2020:676, bod 68 a citovaná judikatura).

178 Soudní dvůr tak v souvislosti s žalobami na neplatnost podanými proti individuálním rozhodnutím připustil, že předmětem námitky protiprávnosti mohou platně být ustanovení aktu s obecnou působností, která jsou základem uvedených rozhodnutí nebo mají přímou právní spojitost s takovýmito rozhodnutími. Soudní dvůr naproti tomu rozhodl, že námitka protiprávnosti směřující proti aktu s obecnou působností, ve vztahu k němuž není individuální rozhodnutí prováděcím opatřením, je nepřípustná (viz rozsudek ze dne 8. září 2020, Komise a Rada v. Carreras Sequeros a další, C-119/19 P a C-126/19 P, EU:C:2020:676, body 69 a 70 a citovaná judikatura).

179 Podle ustálené judikatury je námitka protiprávnosti vznesená incidenčně podle článku 277 SFEU současně se zpochybněním legality aktu třetí osoby přípustná pouze v případě existence souvislosti mezi tímto aktem a právní normou, jejíž údajná protiprávnost je namítána. Rozsah námitky protiprávnosti musí být omezen na to, co je pro řešení sporu nezbytné (viz rozsudky ze

dne 12. června 2015, Health Food Manufacturers'Association a další v. Komise, T-296/12, EU:T:2015:375, bod 170 a citovaná judikatura, a ze dne 4. prosince 2018, Janoha a další v. Komise, T-517/16, nezveřejněný, EU:T:2018:874, bod 40 a citovaná judikatura).

180 Je přitom třeba uvést, že postup zvolený SRB v rámci programu řešení krize je založen pouze na ustanoveních nařízení č. 806/2014 a články 32, 38 a 43 směrnice 2014/59, které se týkají opatření k řešení krize přijatých vnitrostátními orgány, nebyly v projednávaném případě použity a nejsou v tomto programu zmíněny.

181 Žalobkyně tvrdí, že směrnice je úzce spjata s programem řešení krize, jelikož nařízení č. 806/2014 bylo přijato na základě směrnice 2014/59 a obsahuje tytéž nedostatky.

182 Takový argument poukazuje pouze na podobnost mezi ustanoveními nařízení č. 806/2014 a ustanoveními směrnice 2014/59, ale nemůže prokázat přímý právní vztah mezi programem řešení krize a směrnicí 2014/59, jejž vyžaduje judikatura uvedená v bodech 177 až 179 výše.

183 Kromě toho legalita článků směrnice 2014/59 uvedených žalobkyněmi může být případně zpochybněna v rámci žaloby proti rozhodnutí o řešení krize přijatému vnitrostátním orgánem prostřednictvím předběžné otázky, která se týká posouzení platnosti.

184 V této souvislosti je třeba mít podobně jako Parlament a Rada za to, že případné konstatování protiprávnosti článků 32, 38 a 43 směrnice 2014/59 vznesené žalobkyněmi a jejich nepoužitelnost v projednávané věci by nemělo žádný dopad na platnost programu řešení krize, a proto musí být námitka protiprávnosti namířená proti nim odmítnuta jako nepřípustná.

185 Zadruhé, pokud se jedná o článek 27 nařízení č. 806/2014 týkající se nástroje rekapitalizace z vnitřních zdrojů, stačí uvést, že SRB jej v rámci programu řešení krize neuplatnil, a proto musí být námitka protiprávnosti vznesená proti němu rovněž odmítnuta jako nepřípustná.

186 Zatřetí, pokud jde o čl. 24 odst. 2 písm. a) nařízení č. 806/2014, toto ustanovení stanoví, že ve vztahu k nástroji převodu činnosti program řešení krize stanoví nástroje, aktiva, práva a závazky, jež mají být převedeny vnitrostátním orgánem příslušným k řešení krize, v souladu s čl. 38 odst. 1 a 7 až 11 směrnice 2014/59. Toto ustanovení se netýká průběhu postupu řešení krize a žalobkyně nevysvětlují, jakým způsobem by použití tohoto ustanovení mohlo vést k porušení práva akcionářů být vyslechnuti před přijetím opatření k řešení krize.

187 Námitka protiprávnosti čl. 24 odst. 2 písm. a) nařízení č. 806/2014 musí být tudíž odmítnuta jako nepřípustná.

188 Kromě toho je třeba uvést, že žalobkyně ve svém vyjádření ke spisu Rady jako vedlejšího účastníka tvrdí, že ve své námitce protiprávnosti zpochybňují skutečnost, že postup řešení krize stanovený v článku 18 nařízení č. 806/2014 neobsahuje žádnou záruku pro jednání SRB při přijetí opatření k řešení krize. Žalobkyně tak uznávají, že jejich námitka protiprávnosti se týká pouze řízení upraveného tímto článkem.

189 Z předchozích úvah tedy vyplývá, že prostřednictvím námitky protiprávnosti vznesené ve druhém žalobním důvodu žalobkyně zpochybňují pouze platnost článku 18 nařízení č. 806/2014 v rozsahu, v němž toto ustanovení porušuje jejich právo být vyslechnuty, zaručené v čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny, a to tím, že nestanoví vyslechnutí akcionářů ze strany SRB v době před přijetím opatření k řešení krize.

– *K námitce protiprávnosti článku 18 nařízení č. 806/2014*

190 Žalobkyně tvrdí, že postup řešení krize upravený článkem 18 nařízení č. 806/2014 porušuje právo na obhajobu v rozsahu, v němž neumožňuje zásah subjektů dotčených opatřením k řešení krize. Opatření k řešení krize bylo přijato bez vyslechnutí dotčených osob a bez toho, aby měly možnost se seznámit se zprávou o ocenění, na které je opatření založeno, a tedy ji napadnout. Jediný možný opravný prostředek proti předběžnému ocenění, stanovený v článku 20 nařízení č. 806/2014, spočívá ve zpochybnění samotného opatření k řešení krize, které je již neodvolatelné v tom smyslu, že zahrnuje převod na třetí osobu.

191 SRB tvrdí, že skutečnost, že nařízení č. 806/2014 nestanoví formální vyslechnutí akcionářů nebo věřitelů před přijetím opatření k řešení krize, je odůvodněna veřejným zájmem. Opatření k řešení krize se netýkají pouze jednoho subjektu, ale týkají se stability finančních trhů. Kromě toho opatření k řešení krize není určeno akcionářům dotčeného subjektu, a není tedy třeba je vyslechnout.

192 Parlament a Rada tvrdí, že akcionáři subjektu, který je předmětem řešení krize, nemají v rámci tohoto postupu právo být vyslechnuti na základě čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny. Mají za to, že pokud by akcionáři entity mohli uplatnit právo být vyslechnuti, mohlo by toto právo v každém případě podléhat omezením.

193 Kromě toho Parlament, Rada a Komise tvrdí, že mají-li akcionáři podniku v režimu řešení krize právo být vyslechnuti, které je zakotveno v čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny, toto právo bude uznáno i v případě neexistence výslovného ustanovení v nařízení č. 806/2014. Okolnost, že článek 18 nařízení č. 806/2014 neobsahuje žádné ustanovení, které by výslovně stanovilo vyslechnutí akcionářů, nemůže způsobit neplatnost tohoto nařízení, jelikož žádné ustanovení toto vyslechnutí nezakazuje.

194 Je třeba uvést, že čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny stanoví, že právo na řádnou správu zahrnuje právo každého být vyslechnut před přijetím jemu určeného individuálního opatření, které by se jej mohlo nepříznivě dotknout.

195 Právo být vyslechnut zaručuje každému možnost užitečným a účinným způsobem vyjádřit své stanovisko v průběhu správního řízení před přijetím jakéhokoliv rozhodnutí, kterým by mohly být nepříznivě dotčeny jeho zájmy. Dále je třeba upřesnit, že právo být vyslechnut sleduje dvojí cíl. Zaprvé slouží šetření věci a co nejpřesnějšímu a nejsprávnějšímu zjištění skutkových okolností a zadruhé umožňuje zajistit účinnou ochranu dotčené osoby. Účelem práva být vyslechnut je především zaručit, že každé rozhodnutí nepříznivě zasahující do právního postavení bude přijato s plnou znalostí okolností věci, a má zejména za cíl umožnit příslušnému orgánu napravit pochybení nebo dotčené osobě uplatnit takové skutečnosti týkající se její osobní situace, jež mohou ovlivnit, zda rozhodnutí bude, či nebude přijato, anebo zda bude mít takový, či jiný obsah (viz rozsudek ze dne 4. června 2020, ESVČ v. De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, body 68 a 69 a citovaná judikatura).

196 Je třeba uvést, že Soudní dvůr zdůraznil význam práva být vyslechnut a jeho velmi širokou působnost v unijním právním řádu, když měl za to, že toto právo musí být dodrženo v každém řízení, které může vést k aktu nepříznivě zasahujícímu do právního postavení. V souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora je třeba uvedené právo dodržovat i v případě, že příslušná právní úprava takový požadavek výslovně nestanoví (viz rozsudky ze dne

22. listopadu 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, body 85 a 86 a citovaná judikatura; ze dne 18. června 2020, Komise v. RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, bod 67 a citovaná judikatura, a ze dne 7. listopadu 2019, ADDE v. Parlament, T-48/17, EU:T:2019:780, bod 89 a citovaná judikatura).

197 Vzhledem k tomu, že je zásada práva na obhajobu, která zahrnuje i právo být vyslechnut, základní a obecnou zásadou unijního práva, nelze její uplatnění právním předpisem vyloučit ani omezit a její dodržování musí být zajištěno jak v případě, že není specificky upravena, tak v případě, že právní předpis uvedenou zásadu nerespektuje (viz rozsudek ze dne 18. června 2014, Španělsko v. Komise, T-260/11, EU:T:2014:555, bod 62 a citovaná judikatura).

198 Právo být vyslechnut – jakožto zásada a základní právo v rámci unijního právního řádu – je totiž dáno v případě, že správa hodlá přijmout akt nepříznivě zasahující do právního postavení, tj. akt, který může nepříznivě zasáhnout zájmy dotyčného jednotlivce či členského státu, a jeho uplatnění nezávisí na tom, zda sekundární právo obsahuje výslovné pravidlo v tomto ohledu (viz rozsudek ze dne 18. června 2014, Španělsko v. Komise, T-260/11, EU:T:2014:555, bod 64).

199 V této souvislosti je třeba na jedné straně uvést, že nařízení č. 806/2014 v souladu se svým bodem 121 odůvodnění dodržuje základní práva a ctí práva, svobody a zásady uznané zejména v Listině, a zejména právo na obhajobu, a mělo by být prováděno v souladu s těmito právy a zásadami. Na druhé straně nařízení č. 806/2014 kromě toho neobsahuje žádné ustanovení, které by vylučovalo nebo výslovně omezovalo právo být vyslechnut během postupu řešení krize, jež náleží akcionářům a věřitelům dotčeného subjektu.

200 Podobně jako činí Rada a Komise, je navíc třeba uvést, že předmětem opatření k řešení krize, jež přijal SRB na konci postupu upraveného v článku 18 nařízení č. 806/2014, je řešení krize určitého subjektu. Subjekt, který je předmětem řešení krize, musí být považován za osobu, jíž je určeno individuální opatření a jíž zaručuje čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny dodržení práva být vyslechnut.

201 Je tedy třeba vzít v úvahu skutečnost, že akcionáři a věřitelé tohoto subjektu nejsou příjemci opatření k řešení krize, neboť se nejedná o individuální rozhodnutí, které by jim bylo určeno.

202 Současně je však třeba uvést, že podle čl. 21 odst. 1 nařízení č. 806/2014 může SRB vykonávat pravomoc k odpisu a konverzi kapitálových nástrojů subjektu dotčeného opatřením k řešení krize v rámci postupu podle článku 18 tohoto nařízení.

203 Postup podle článku 18 nařízení sice nepředstavuje individuální řízení zahájené proti akcionářům a věřitelům dotčeného subjektu, avšak může vést k přijetí opatření k řešení krize, které by se mohlo nepříznivě dotknout jejich zájmů.

204 V judikatuře Soudního dvora uvedené v bodě 196 výše je přitom právo být vyslechnut vykládáno široce, a sice v tom smyslu, že musí být zaručeno každé osobě v řízení, jež může vést k aktu nepříznivě zasahujícímu do právního postavení. Nelze tedy vyloučit, že by akcionáři a věřitelé subjektu, který se stal předmětem opatření k řešení krize, mohli uplatnit své právo být vyslechnuti v rámci postupu řešení krize.

205 Výkon práva být vyslechnut však může být omezen v souladu s čl. 52 odst. 1 Listiny, podle něhož:

„Každé omezení výkonu práv a svobod uznaných touto listinou musí být stanoveno zákonem a respektovat podstatu těchto práv a svobod. Při dodržení zásady proporcionality mohou být omezení zavedena pouze tehdy, pokud jsou nezbytná a pokud skutečně odpovídají cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého.“

206 Je tedy třeba přezkoumat, zda skutečnost, že nařízení č. 806/2014 neobsahuje žádné ustanovení, jež by výslovně stanovilo vyslechnutí akcionářů a věřitelů dotčeného subjektu v rámci postupu uvedeného v článku 18 tohoto nařízení, představuje takové omezení výkonu práva být vyslechnut, které je v souladu s čl. 52 odst. 1 Listiny.

207 Soudní dvůr měl za to, že základní práva včetně dodržení práva na obhajobu nepředstavují absolutní práva, nýbrž mohou obsahovat omezení za podmínky, že tato omezení skutečně odpovídají cílům obecného zájmu sledovaným dotčeným opatřením a nejsou vzhledem ke sledovanému cíli nepřiměřeným a nepřípustným zásahem do samotné podstaty takto zaručených práv (viz rozsudky ze dne 10. září 2013, G. a R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, bod 33 a citovaná judikatura, a ze dne 20. prosince 2017, Prequ'Italia, C-276/16, EU:C:2017:1010, bod 50 a citovaná judikatura).

208 SRB, Španělské království, Parlament a Rada v této souvislosti tvrdí, že omezení práva akcionářů být vyslechnuti je odůvodněno zaprvé cílem, jímž je zajištění stability finančních trhů, a zadruhé nezbytností zajistit účinnost rozhodnutí o řešení krize, jež musí být přijímána neprodleně.

209 Zaprvé je třeba uvést, že některé z bodů odůvodnění nařízení č. 806/2014, zejména body 12, 58 a 61 odůvodnění tohoto nařízení, uvádějí, že jedním z cílů, jež sledují mechanismy pro řešení krizí zavedené tímto nařízením, je stabilita finančních trhů.

210 Podle čl. 18 odst. 5 nařízení č. 806/2014 se navíc opatření k řešení krize považují za opatření ve veřejném zájmu, pokud jsou nezbytná pro dosažení jednoho nebo více účelů řešení krize stanovených v článku 14 téhož nařízení, jsou ve vztahu k uvedeným účelům přiměřená a likvidací subjektu v běžném úpadkovém řízení by uvedených účelů řešení krize ve stejné míře nebylo dosaženo. Mezi účely řešení krize uvedené v článku 14 nařízení č. 806/2014 patří konkrétně „zabránit významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu, zejména zabráněním šíření krize, mimo jiné v rámci tržní infrastruktury, a udržením tržní disciplíny", jakož i „chránit veřejné finanční prostředky tím, že se minimalizuje spoléhání se na mimořádnou veřejnou finanční podporu".

211 Soudní dvůr v tomto ohledu uvedl, že finanční služby hrají v hospodářství Unie ústřední roli. Banky a úvěrové instituce jsou pro podniky působící na jednotlivých trzích zásadním zdrojem financování. Banky jsou navíc často propojeny a mnoho z nich působí v mezinárodním měřítku. Existuje proto nebezpečí, že se selhání jedné či více bank rychle rozšíří i na další banky v dotčeném členském státě nebo v jiných členských státech. To s sebou následně nese riziko přelití negativních účinků do dalších hospodářských odvětví (rozsudky ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 50; ze dne 20. září 2016, Ledra Advertising a další v. Komise a ECB, C-8/15 P až C-10/15 P, EU:C:2016:701, bod 72, a ze dne 25. března 2021, Balgarska Narodna Banka, C-501/18, EU:C:2021:249, bod 108).

212 Soudní dvůr rozhodl, že cíl spočívající v zajištění stability finančního systému při současném zamezení nadměrným veřejným výdajům a minimalizaci narušení hospodářské soutěže je naléhavým veřejným zájmem (rozsudek ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 69).

213 Mimoto Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP") měl ve svém rozhodnutí ze dne 1. dubna 2004, Camberrow MM5 AD v. Bulharsko (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799, bod 6), za to, že v hospodářsky tak citlivých oblastech, jako je stabilita bankovního systému, náleží

státům široká posuzovací pravomoc, a tudíž okolnost, že akcionář nemá možnost se účastnit postupu vedoucího k prodeji banky, není nepřiměřená s ohledem na oprávněné cíle spočívající v ochraně práv věřitelů a v zajištění řádné správy insolvence banky.

214 Je třeba zmínit rovněž rozsudek ze dne 8. listopadu 2016, Dowling a další (C-41/15, EU:C:2016:836), vydaný na základě žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se výkladu článků 8, 25 a 29 druhé směrnice Rady 77/91/EHS ze dne 13. prosince 1976 o koordinaci ochranných opatření, která jsou na ochranu zájmů společníků a třetích osob vyžadována v členských státech od společností ve smyslu čl. 54 druhého pododstavce SFEU při zakládání akciových společností a při udržování a změně jejich základního kapitálu, za účelem dosažení rovnocennosti těchto opatření (Úř. věst. 1977, L 26, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 126). Tato věc se týkala mimořádného opatření vnitrostátních orgánů, které mělo prostřednictvím zvýšení základního kapitálu zabránit úpadku takové společnosti, jenž by podle předkládajícího soudu ohrozil finanční stabilitu Unie. Soudní dvůr měl za to, že ochrana, kterou druhá směrnice 77/91 poskytuje akcionářům a věřitelům akciové společnosti, pokud jde o její základní kapitál, se na takové vnitrostátní opatření, jež bylo přijato ve stavu vážného narušení hospodářství a finančního systému členského státu a jehož cílem je náprava systémového ohrožení finanční stability Unie, které je důsledkem nedostatku vlastních finančních prostředků dotyčné společnosti, nevztahuje (rozsudek ze dne 8. listopadu 2016, Dowling a další, C-41/15, EU:C:2016:836, bod 50). Soudní dvůr dodal, že ustanovení druhé směrnice 77/91 tedy nebrání takovému mimořádnému opatření týkajícímu se základního kapitálu akciové společnosti, jako je opatření, které za účelem prevence systémového rizika a zajištění finanční stability Unie přijaly vnitrostátní orgány ve stavu vážného narušení hospodářství a finančního systému členského státu bez schválení valné hromady této společnosti (viz rozsudek ze dne 8. listopadu 2016, Dowling a další, C-41/15, EU:C:2016:836, bod 51 a citovaná judikatura).

215 Tyto úvahy se obdobně použijí na postavení bývalých akcionářů banky v režimu řešení krize podle nařízení č. 806/2014.

216 Dále je třeba uvést, že součástí cíle obecného zájmu spočívajícího v ochraně stability finančních trhů je i jeden z účelů řešení krize uvedených v čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 806/2014, a sice účel zajistit kontinuitu zásadních funkcí subjektu dotčeného opatřením k řešení krize.

217 V článku 2 odst. 1 bodě 35 směrnice 2014/59 jsou zásadní funkce instituce definovány jako „činnosti, služby nebo operace, jejichž přerušení by v jednom nebo více členských státech pravděpodobně vedlo k narušení služeb, jež mají zásadní význam pro reálnou ekonomiku, nebo k narušení finanční stability vzhledem k velikosti, podílu na trhu, vnější a vnitřní propojenosti, složitosti či přeshraniční činnosti instituce či skupiny, se zvláštním ohledem na nahraditelnost těchto činností, služeb či operací“.

218 Článek 6 odst. 1 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2016/778 ze dne 2. února 2016, kterým se doplňuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU, pokud jde o okolnosti a podmínky, za nichž lze úplně nebo částečně odložit úhradu mimořádných následných příspěvků, o kritéria pro určení činností, služeb a operací v souvislosti se zásadními funkcemi a o kritéria pro určení oborů podnikání a souvisejících služeb v souvislosti s hlavními liniemi podnikání (Úř. věst. 2016, L 131, s. 41), stanoví v této souvislosti kritéria týkající se určení zásadních funkcí. Jedná se o funkci, kterou zajišťuje instituce pro třetí strany, jež nejsou přidruženy k instituci ani skupině, a jejíž náhlé narušení by pravděpodobně mělo podstatný

negativní dopad na třetí strany, mělo by za následek šíření krize nebo narušení celkové důvěry účastníků trhu kvůli systémovému významu funkce pro třetí strany a systémovému významu instituce nebo skupiny při zajišťování dotyčné funkce.

219 Účel týkající se zajištění kontinuity zásadních funkcí subjektu dotčeného opatřením k řešení krize, který je stanoven v čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 806/2014, má tak zabránit přerušení těchto funkcí, jež by mohlo poškodit nejen daný trh, ale i finanční stabilitu Unie jako celku.

220 Vzhledem k tomu, že účelem opatření k řešení krize je uchovat nebo obnovit zdravou finanční situaci úvěrové instituce, zejména tím, že představuje alternativu k likvidaci této instituce, se tedy musí mít za to, že skutečně odpovídá cíli obecného zájmu, který uznává Unie (obdobně viz rozsudek ze dne 25. března 2021, Balgarska Narodna Banka, C-501/18, EU:C:2021:249, bod 108).

221 Z výše uvedeného vyplývá, že postup řešení krize, jenž je zaveden nařízením č. 806/2014 a popsán v článku 18 tohoto nařízení, sleduje cíl obecného zájmu ve smyslu čl. 52 odst. 1 Listiny, a sice cíl týkající se zajištění stability finančních trhů, kterým lze odůvodnit omezení práva být vyslechnut.

222 Zadruhé z několika bodů odůvodnění nařízení č. 806/2014 navíc vyplývá, že stane-li se opatření k řešení krize nezbytným, musí být přijato rychle. Jde konkrétně o body 26, 31, 53 a zejména bod 56 odůvodnění tohoto nařízení, v němž se uvádí, že v zájmu minimalizace narušení finančního trhu a hospodářství by mělo řešení krize proběhnout během krátké doby.

223 Soudní dvůr měl v této souvislosti za to, že cílem nařízení č. 806/2014 je proto v souladu s bodem 8 jeho odůvodnění zavést účinnější mechanismy řešení krize bank, které musí být základním nástrojem k tomu, aby se zabránilo škodám, jež vyplynuly ze selhání bank v minulosti, a že takový cíl přitom vyžaduje rychlé přijetí rozhodnutí, jak dokládají krátké lhůty stanovené v článku 18 uvedeného nařízení, aby nebyla ohrožena finanční stabilita (rozsudek ze dne 6. května 2021, ABLV Bank a další v. ECB, C-551/19 P a C-552/19 P, EU:C:2021:369, bod 55).

224 Článek 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014 v tomto ohledu zejména stanoví, že pokud ECB dospěje k závěru, že subjekt je v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné, bezodkladně tento závěr sdělí Komisi a SRB. V odstavci 2 téhož článku je stanoveno, že pokud SRB provádí posouzení sám, uvědomí o tom bezodkladně ECB. Pokud jsou podmínky stanovené v odstavci 1 tohoto článku splněny, SRB přijme program řešení krize, který podle čl. 18 odst. 7 nařízení č. 806/2014 neprodleně po jeho přijetí předá Komisi. Komise má poté lhůtu 24 hodin, v níž může program řešení krize potvrdit nebo proti němu vznést námitku.

225 Z toho vyplývá, že pokud subjekt splňuje podmínky pro přijetí opatření k řešení krize, tj. zaprvé, pokud je subjekt v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné, zadruhé, pokud neexistuje jiná přiměřená vyhlídka na to, že by selhání subjektu v přiměřené lhůtě zabránila jakákoli alternativní opatření soukromého sektoru nebo orgánů dohledu, a zatřetí, pokud je řešení krize subjektu nezbytné ke splnění jednoho nebo několika účelů stanovených v článku 14 nařízení č. 806/2014, článek 18 téhož nařízení stanoví, že rozhodnutí musí být přijato během velmi krátké doby.

226 Toto rychlé přijetí rozhodnutí má zejména zajistit kontinuitu zásadních funkcí daného subjektu a zabránit dopadům selhání subjektu na finanční stabilitu. Rychlost přijetí rozhodnutí je tedy podmínkou jeho účinnosti.

227 Soudní dvůr již v tomto ohledu rozhodl, že naléhavý stav vyžadující okamžitý zásah ze strany příslušného orgánu odůvodňuje omezení práva být vyslechnut, jež náleží osobám dotčeným opatřeními přijatými v oblasti odpovědnosti za životní prostředí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. března 2010, ERG a další, C-379/08 a C-380/08, EU:C:2010:127, bod 67) a v oblasti zemědělství (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. června 2006, Dokter a další, C-28/05, EU:C:2006:408, bod 76).

228 Soudní dvůr navíc v oblasti opatření o zmrazení finančních prostředků rozhodl, že pokud jsou důvody vedoucí k prvotnímu zařazení jména osoby nebo subjektu na seznam osob, vůči nimž byla přijata omezující opatření, sděleny před tímto zařazením, může to zmařit účinnost opatření o zmrazení finančních prostředků a hospodářských zdrojů, kterou ukládá unijní právo. K dosažení cíle sledovaného použitelným nařízením musí takováto opatření, jak vyplývá z jejich povahy, využít efektu překvapení a musí být uplatněna s okamžitou účinností (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 3. září 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, body 338 až 340; ze dne 21. prosince 2011, Francie v. People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, bod 61, a ze dne 12. února 2020, Amisi Kumba v. Rada, T-163/18, EU:T:2020:57, bod 51).

229 Z důvodů, které se vážou rovněž k cíli sledovanému unijním právem a účinnosti opatření stanovených tímto právem, nemají unijní orgány ani povinnost dát účastníkům řízení možnost vyjádřit se před prvotním zápisem jejich jména a názvu na seznam osob, vůči nimž byla přijata omezující opatření (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 3. září 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, bod 341, a ze dne 25. dubna 2013, Gbagbo v. Rada, T-119/11, nezveřejněný, EU:T:2013:216, bod 103).

230 Tím spíše to platí v případech, kdy se omezení práva být vyslechnut netýká subjektu dotčeného postupem řešení krize, nýbrž jeho akcionářů nebo věřitelů.

231 Je rovněž třeba uvést, že ESLP ve svém rozhodnutí ze dne 1. dubna 2004, Camberrow MM5 AD v. Bulharsko (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799), konstatoval, že banka v úpadku byla prodána jakožto činný podnik proto, aby bylo dosaženo rychlého a jistého uspokojení jejích věřitelů, kteří čekali na uspokojení svých pohledávek několik let, a aby bylo úpadkové řízení rychle završeno. Požadavek jednoduchosti a rychlosti postupu vedoucího k prodeji banky měl proto zásadní význam. Přestože zákon stanovil, že insolvenční soud je povinen vyslechnout všechny akcionáře a věřitele banky, způsobilo by to značné zpomalení řízení a potažmo další prodlení, pokud jde o platby dlužných částek věřitelům a o završení úpadkového řízení.

232 V rozsudku ze dne 24. listopadu 2005, Capital Bank AD v. Bulharsko (CE:ECHR:2005:1124JUD004942999, bod 136), ESLP rozhodl, že v hospodářsky tak citlivé oblasti, jakou je stabilita bankovního systému, může v některých situacích vyvstat naléhavá potřeba jednat s větší měrou řádné péče a bez předchozího upozornění, s cílem zabránit nenapravitelným škodám ve vztahu k bance, jejím vkladatelům a dalším jejím věřitelům, jakož i ve vztahu k celému bankovnímu a finančnímu systému.

233 Mimoto skutečnost, že by opatření k řešení krize mohlo vést k omezení práva na vlastnictví, které náleží akcionářům a věřitelům dotčeného subjektu, nemůže odůvodnit povinnost přiznat jim právo na to, aby byli vyslechnuti před přijetím tohoto opatření.

234 V této souvislosti již Tribunál zdůraznil v bodě 282 rozsudku ze dne 13. července 2018, K. Chrysostomides & Co. a další v. Rada a další (T-680/13, EU:T:2018:486), že příslušné postupy musí dotčené osobě poskytovat vhodnou příležitost k vylíčení jejího případu příslušným orgánům. K tomu, aby se Tribunál ujistil, že tento požadavek, který je inherentním požadavkem článku 1 protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), byl dodržen, je třeba posoudit příslušné postupy z obecného pohledu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 3. září 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, bod 368 a citovaná judikatura; ze dne 25. dubna 2013, Gbagbo v. Rada, T-119/11, nezveřejněný, EU:T:2013:216, bod 119, a rozsudek ESLP ze dne 20. července 2004, Bäck v. Finsko, CE:ECHR:2004:0720JUD003759897, bod 56). Uvedený požadavek tak nelze vykládat v tom smyslu, že dotyčná osoba musí mít za všech okolností možnost uplatnit své stanovisko u příslušných orgánů před přijetím opatření, která zasahují do jejího práva na vlastnictví (v tomto smyslu viz ESLP, 19. září 2006, Maupas a další v. Francie, CE:ECHR:2006:0919JUD001384402, body 20 a 21).

235 Tribunál měl za to, že tak je tomu zejména v případě, kdy, jako v souvislosti s opatřením k řešení krize, dotčená opatření nepředstavují sankci a jsou součástí zvláště naléhavého kontextu. V tomto ohledu Tribunál poznamenal, že cílem bylo předejít bezprostřednímu nebezpečí kolapsu dotčených bank a zachovat tak stabilitu finančního systému jednoho z členských států, aby se zabránilo rozšíření nákazy do jiných členských států eurozóny. Zavedení postupu předchozí konzultace, v němž by mohly tisíce vkladatelů a akcionářů dotčených bank u KCB užitečně uplatnit své stanovisko před přijetím škodlivých nařízení, by přitom nevyhnutelně zpozdilo provádění opatření k zabránění takového kolapsu. To by představovalo značné riziko pro dosažení cíle zachování stability finančního systému tohoto členského státu a tím zabránění šíření nákazy do ostatních členských států eurozóny (viz rozsudek ze dne 13. července 2018, K. Chrysostomides & Co. a další v. Rada a další, T-680/13, EU:T:2018:486, bod 282 a citovaná judikatura).

236 Toto posouzení potvrdil Soudní dvůr, který měl za to, že Tribunál správně opřel své úvahy o rozsudek ESLP ze dne 21. července 2016, Mamatas a další v. Řecko (CE:ECHR:2016:0721JUD006306614), z něhož vyplývá, že požadavek, podle něhož každé omezení práva na vlastnictví musí být stanoveno zákonem, nelze vykládat v tom smyslu, že dotyčné osoby měly být před přijetím tohoto zákona konzultovány, zejména kdyby takováto předchozí konzultace nevyhnutelně zpomalila uplatnění opatření určených k zabránění kolapsu dotčených bank (rozsudek ze dne 16. prosince 2020, Rada a další v. K. Chrysostomides & Co. a další, C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P a C-604/18 P, EU:C:2020:1028, bod 159).

237 Kromě toho je třeba mít za to, že nezbytnost rychlého jednání, při němž nejsou akcionáři ani věřitelé hospodářského subjektu informováni o hrozícím postupu řešení krize, který se tohoto subjektu týká, má zabránit zhoršení postavení tohoto subjektu, jež by snížilo účinnost opatření k řešení krize. Pokud by totiž byli akcionáři nebo držitelé dluhopisů dané banky informováni o tom, že tato banka by se mohla stát předmětem postupu řešení krize, což znamená, že je považována za subjekt, který je v selhání nebo jehož selhání je pravděpodobné, mohlo by je to podnítit k prodeji jejich cenných papírů na trzích a současně by to mohlo vést i k výraznému odlivu vkladů, což by mělo za následek zhoršení finanční situace banky a mohlo by to ztížit, či dokonce znemožnit přijetí řešení, jež by mohlo zabránit likvidaci dané banky.

238 Jak v této souvislosti vyplývá z bodu 116 odůvodnění nařízení č. 806/2014, veškeré informace poskytnuté v souvislosti s rozhodnutím před jeho vydáním, ať již se jedná o to, zda jsou splněny podmínky zahájení řešení krize, či o použití konkrétního nástroje nebo opatření v rámci zvoleného postupu, mají dopad na veřejné a soukromé zájmy, jichž se dané kroky dotýkají.

239 Je tedy třeba mít za to, že pokud by nařízení č. 806/2014 stanovilo konzultaci akcionářů a věřitelů dotčeného subjektu před přijetím opatření k řešení krize, vedlo by to ke značnému zpomalení postupu a ohrozilo by to jak splnění účelů daného opatření, tak i jeho účinnost.

240 S ohledem na naléhavost přijetí opatření k řešení krize by ostatně nebylo ani možné, aby byli akcionáři předem konzultováni, a to zejména z důvodu jejich obtížné identifikace. Jak totiž uvádějí Španělské království a Rada, o akciích a dluhopisech se průběžně jedná na trzích, takže je v praxi nemožné zjistit, které konkrétní investory z řad jednotlivců a institucí by bylo zapotřebí oslovit.

241 Ze všeho, co bylo uvedeno výše, vyplývá, že vyslechnutí akcionářů a věřitelů subjektu dotčeného opatřením k řešení krize před přijetím tohoto opatření by ohrozilo účely týkající se stability finančních trhů a kontinuity zásadních funkcí subjektu, jakož i požadavky kladené na rychlost a účinnost postupu řešení krize.

242 Skutečnost, že neexistuje žádné ustanovení, které by stanovilo vyslechnutí akcionářů a věřitelů dotčeného subjektu v rámci postupu stanoveného v článku 18 nařízení č. 806/2014, představuje omezení práva být vyslechnut, které je odůvodněné a nezbytné ke splnění cíle obecného zájmu a je v souladu se zásadou proporcionality ve smyslu čl. 52 odst. 1 Listiny.

243 Tento závěr není zpochybněn ani ostatními argumenty, jež žalobkyně vznesly.

244 Žalobkyně zaprvé tvrdí, že neprovedení předchozího vyslechnutí akcionářů brání SRB v tom, aby se prostřednictvím orgánů společnosti nebo jejích akcionářů dozvěděl o existenci jiných soukromých opatření (jako je navýšení kapitálu, realizace obchodního plánu schváleného představenstvem nebo prodej aktiv), než je řešení krize.

245 Je třeba připomenout, že podle čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014 přijme SRB program řešení krize pouze tehdy, pokud s ohledem na časové možnosti a další relevantní okolnosti neexistuje přiměřená vyhlídka na to, že jakákoli alternativní opatření soukromé povahy přijatá ve vztahu k subjektu samostatně nebo ve spojení s opatřením k řešení krize by v přiměřené lhůtě zabránila selhání subjektu.

246 SRB tak musí posoudit, zda opatření, která již banka plánuje na vyřešení svých obtíží, mohou být provedena v přiměřené lhůtě umožňující zabránit jejímu selhání. Pokud by v okamžiku zahájení postupu řešení krize byla přijata alternativní opatření soukromé povahy, zejména opatření uvedená žalobkyněmi, jako je navýšení kapitálu, realizace obchodního plánu schváleného představenstvem nebo prodej aktiv, měl by o tom být SRB informován dotčeným subjektem nebo jeho orgány. SRB nepřísluší vyhledávat jiná řešení soukromé povahy, o jejichž existenci by nevěděla ani samotná banka.

247 Žalobkyně tedy nemohou tvrdit, že by akcionáři mohli v rámci individuálního vyslechnutí, které se konalo po zahájení postupu řešení krize, informovat SRB o existenci jiných alternativních opatření, jež jsou uskutečnitelná s ohledem na situaci dotčeného subjektu, která by mohla v přiměřené lhůtě zabránit selhání subjektu a o nichž SRB nebyl informován samotnou bankou nebo jejími orgány.

248 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že ani cíl zajistit finanční stabilitu, ani nutnost urychleně přijmout opatření k řešení krize neodůvodňují úplné zrušení práva akcionářů subjektu být vyslechnuti, jelikož nařízení č. 806/2014 může stanovit vyslechnutí akcionářů po přijetí opatření k řešení krize.

249 V tomto ohledu stačí spolu s Banco Santander a Parlamentem podotknout, že vyslechnutí akcionářů po přijetí programu řešení krize by nemohlo změnit obsah tohoto opatření, a nemohlo by tedy vést k jeho zrušení.

250 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že existuje neodůvodněný nepoměr mezi dotčenými ustanoveními a dále ustanoveními článku 22 nařízení č. 1024/2013 a článku 31 nařízení (EU) č. 468/2014 ze dne 16. dubna 2014, kterým se stanoví rámec spolupráce Evropské centrální banky s vnitrostátními příslušnými orgány a vnitrostátními pověřenými orgány v rámci jednotného mechanismu dohledu („nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu“) (Úř. věst. 2014, L 141, s. 1), jež přiznávají právo být vyslechnut před přijetím rozhodnutí o obezřetnostním dohledu nad úvěrovými institucemi, které může nepříznivě ovlivnit práva instituce.

251 Je třeba konstatovat, stejně jako SRB, že do nařízení č. 806/2014 nebylo vloženo žádné rovnocenné ustanovení, mimo jiné proto, aby bylo možné přijmout opatření k řešení problémů v mimořádných situacích a předejít negativním důsledkům na finančních trzích. Jak zdůrazňuje Rada, tato ustanovení nejsou použitelná během postupu řešení krize uvedeného v článku 18 nařízení č. 806/2014. Kromě toho stanoví, že právo být vyslechnut je přiznáno adresátovi rozhodnutí, tedy bance, která je předmětem opatření dohledu ze strany ECB.

252 Z těchto ustanovení, jež přiznávají právo být vyslechnut instituci, jež je adresátem rozhodnutí, tak nelze vyvodit, že akcionářům nebo věřitelům subjektu, na který se vztahuje opatření k řešení krize, musí být přiznáno totéž právo.

253 Mimoto na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, čl. 22 odst. 1 druhý pododstavec nařízení č. 1024/2013 a čl. 31 odst. 4 nařízení o rámci JMD obsahují zvláštní ustanovení pro případ, kdy musí být přijato naléhavé rozhodnutí, která vylučují možnost dotčených osob být vyslechnuty před přijetím rozhodnutí.

254 Začtvrté žalobkyně tvrdí, že zahájení postupu vyslechnutí akcionářů a věřitelů ze strany SRB ohledně ocenění 3 nenapravuje nemožnost vznést připomínky v rámci postupu stanoveného v článku 18 nařízení č. 806/2014.

255 Tímto tvrzením žalobkyně zamýšlely odpovědět na konstatování učiněné SRB, Radou a Komisí, podle kterého byl v rámci ocenění 3 podle čl. 20 odst. 16 nařízení č. 806/2014 zaveden postup vyslechnutí akcionářů společnosti Banco Popular, i když nařízení takové vyslechnutí nestanoví. Toto konstatování mělo ilustrovat skutečnost, že v případě neexistence naléhavosti nebo rizika pro stabilitu finančních trhů SRB zabezpečuje dodržování práva akcionářů být vyslechnuti, a to před přijetím rozhodnutí týkajícího se jejich práva na případné odškodnění podle čl. 76 odst. 1 písm. e) nařízení č. 806/2014, i když toto vyslechnutí není v nařízení č. 806/2014 výslovně stanoveno.

256 Z výše uvedeného vyplývá, že námitka protiprávnosti článku 18 nařízení č. 806/2014 ve smyslu, že postup, který zavádí, porušuje právo být vyslechnut tím, že nestanoví vyslechnutí akcionářů a věřitelů dotyčného subjektu, musí být zamítnuta.

257 Druhý žalobní důvod musí být proto odmítnut jako zčásti nepřípustný a zamítnut jako zčásti neopodstatněný.

Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z námitky protiprávnosti v rozsahu, v němž články 21, 22, 24 a 27 nařízení č. 806/2014, jakož i články 38 a 63 směrnice 2014/59 porušují právo na vlastnictví zakotvené v čl. 17 odst. 1 Listiny a zásadu svobody podnikání zakotvenou v článku 16 Listiny

258 Na základě článku 277 SFEU žalobkyně vznášejí námitku protiprávnosti článků 21, 22, 24 a 27 nařízení č. 806/2014, jakož i článků 38 a 63 směrnice 2014/59. Tvrdí, že tyto články porušují právo na vlastnictví a zásadu svobody podnikání v rozsahu, v němž povolují prodej akcií finanční instituce a opravňují orgány příslušné k řešení krize snížit základní kapitál na nulu tím, že zruší akcie bez vyslechnutí nebo souhlasu akcionářů. Přiznání nadměrných pravomocí vyvlastnění ve prospěch SRB nařízením č. 806/2014 a směrnicí 2014/59, aniž akcionáři mají právo být vyslechnuti nebo předložit vyjádření, představuje nepřiměřený zásah do práv zaručených články 16 a 17 Listiny.

259 Pokud jde o články 38 a 63 směrnice 2014/59, jakož i o článek 27 nařízení č. 806/2014, který se týká nástroje rekapitalizace z vnitřních zdrojů, stačí konstatovat, že SRB tyto články v rámci programu řešení krize nepoužil. Podle judikatury citované v bodech 177 až 179 výše tak platí, že vzhledem k tomu, že mezi těmito články a programem řešení krize neexistuje přímá právní souvislost, musí být námitka protiprávnosti vůči nim odmítnuta jako nepřípustná.

260 Dalšími články nařízení č. 806/2014, jejichž legalitu žalobkyně zpochybňují, jsou článek 21 týkající se odpisu a konverze kapitálových nástrojů, článek 22 týkající se obecných zásad pro nástroje k řešení krize a článek 24 týkající se nástroje převodu činnosti.

261 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že články 21, 22 a 24 nařízení č. 806/2014 zasahují do práva na vlastnictví zaručeného čl. 17 odst. 1 Listiny, jelikož SRB svěřují pravomoc snížit na nulu kapitál subjektu, na který se vztahuje opatření k řešení krize, odepsat a konvertovat příslušné kapitálové nástroje a prodat jej, aniž jeho akcionáři byli vyslechnuti nebo poskytli svůj souhlas.

262 V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny stanoví, že právo na řádnou správu zahrnuje právo každého být vyslechnut před přijetím jemu určeného individuálního opatření, které by se jej mohlo nepříznivě dotknout.

263 Postačí konstatovat, stejně jako SRB, že toto právo se liší od práva na vlastnictví zaručeného čl. 17 odst. 1 Listiny.

264 Skutečnost, že ustanovení nařízení č. 806/2014 napadená žalobkyněmi nestanoví vyslechnutí akcionářů, tedy nemůže prokázat porušení jejich práva na vlastnictví.

265 Je třeba poznamenat, že v dalších částech žaloby žalobkyně nezmiňují ustanovení článků 21, 22 a 24 nařízení č. 806/2014 a neuvádějí žádný konkrétní argument, který by byl způsobilý prokázat, že použití těchto ustanovení by vedlo k porušení práva na vlastnictví zaručeného čl. 17 odst. 1 Listiny.

266 Pokud jde dále o svobodu podnikání zaručenou článkem 16 Listiny, je třeba uvést, stejně jako SRB, Rada a Komise, že žalobkyně neupřesňují, jaké právo zaručené svobodou podnikání by bylo porušeno napadenými ustanoveními nařízení č. 806/2014. Soudní dvůr totiž upřesnil, že ochrana poskytnutá článkem 16 Listiny se vztahuje na svobodu vykonávat hospodářskou nebo obchodní činnost, smluvní svobodu a volnou soutěž [rozsudky ze dne 22. ledna 2013, Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, bod 42; ze dne 16. července 2020, Adusbef a Federconsumatori, C-686/18, EU:C:2020:567, bod 82, a ze dne 15. dubna 2021, Federazione nazionale delle imprese Elettrotecniche ed elettroniche (ANIE) a další, C-798/18 a C-799/18, EU:C:2021:280, bod 56]. Dále stačí konstatovat, že žalobkyně nevznášejí žádný argument, který by mohl prokázat porušení této svobody.

267 Pokud jde o tvrzení žalobkyň, podle něhož neexistence jakékoli kompenzace představuje porušení článku 1 protokolu č. 1 EÚLP, stačí uvést, že spočívá na nesprávném výkladu ustanovení nařízení č. 806/2014. Je totiž třeba připomenout, že nařízení č. 806/2014 výslovně stanoví možnost, že akcionáři a věřitelé subjektu, na který se vztahuje opatření k řešení krize, mají nárok na odškodnění podle čl. 76 odst. 1 písm. e) tohoto nařízení, pokud v rámci řešení krize utrpěli větší ztráty, než by utrpěli při likvidaci běžným úpadkovým řízením.

268 Kromě toho žalobkyně tvrdí, že vyhovění námitce protiprávnosti prokáže, že omezení jejich práva na vlastnictví, jež je přičitatelné programu řešení krize, postrádá právní základ, jelikož nesplňuje požadavky nezbytnosti a přiměřenosti stanovené v čl. 52 odst. 1 Listiny. Jelikož byli akcionáři Banco Popular zbaveni svého vlastnického práva, aniž byli vyslechnuti či odškodněni, došlo k porušení tohoto práva.

269 V tomto ohledu stačí konstatovat, že cílem těchto argumentů není zpochybnit ustanovení nařízení č. 806/2014 nebo směrnice 2014/59, nýbrž program řešení krize. Budou proto zkoumány v rámci osmého žalobního důvodu.

270 Žalobkyně konečně ve svém vyjádření ke spisům vedlejších účastnic dodávají, že nařízení č. 806/2014 a směrnice 2014/59 přiznávají SRB nepřiměřené pravomoci, které by mohly vést k zániku platebně schopných finančních institucí z neopodstatněných důvodů, což je v rozporu s judikaturou stanovenou v rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (10/56, EU:C:1958:8).

271 Stačí konstatovat, že tímto argumentem žalobkyně vznášejí novou námitku protiprávnosti vycházející z toho, že nařízení č. 806/2014 a směrnice 2014/59 porušují zásadu přenesení pravomoci.

272 Tento argument je proto třeba považovat za nový žalobní důvod, který byl uplatněn až ve stadiu vyjádření ke spisům vedlejších účastníků a je opožděný. Tato nová námitka protiprávnosti se nezakládá na žádné právní nebo skutkové okolnosti, která vyšla najevo v průběhu řízení a musí být odmítnuta jako nepřípustná na základě čl. 84 odst. 1 jednacího řádu.

273 Třetí žalobní důvod musí být proto odmítnut jako zčásti nepřípustný a zamítnut jako zčásti neopodstatněný.

K prvnímu a čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícím z nedostatku odůvodnění programu řešení krize, z porušení práva na řádnou správu zakotveného v čl. 41 odst. 2 písm. b) a c) Listiny a z porušení práva na účinnou právní ochranu zakotveného v článku 47 Listiny

274 V rámci prvního a čtvrtého žalobního důvodu žalobkyně uplatňují v podstatě tři body. Žalobkyně tvrdí, že SRB tím, že jim neposkytl přístup k programu řešení krize a ocenění 2, porušil zaprvé povinnost uvést odůvodnění zakotvenou v čl. 41 odst. 2 písm. c) Listiny, zadruhé právo na přístup ke spisu zakotvené v čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny, a zatřetí právo na účinnou právní ochranu zakotvené v článku 47 Listiny.

– *K prvnímu bodu, týkajícímu se porušení povinnosti uvést odůvodnění*

275 Žalobkyně tvrdí, že SRB porušil svou povinnost uvést odůvodnění zakotvenou v čl. 41 odst. 2 písm. c) Listiny. Žalobkyně v podstatě tvrdí, že nezpřístupnění celého program řešení krize a ocenění 1 a 2 jim zabránila se seznámit s důvody, proč SRB program řešení krize přijal.

276 Článek 41 odst. 2 písm. c) Listiny týkající se práva na řádnou správu stanoví, že toto právo zahrnuje povinnost správních orgánů odůvodňovat svá rozhodnutí.

277 Podle ustálené judikatury Soudního dvora platí, že odůvodnění požadované článkem 296 SFEU musí být přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něj jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl provést přezkum. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, musí být posuzována nejen s ohledem na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast. (viz rozsudky ze dne 8. května 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg v. ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, body 85 a 87 a citovaná judikatura, a ze dne 21. října 2020, ECB v. Estate of Espírito Santo Financial Group, C-396/19 P, nezveřejněný, EU:C:2020:845, bod 41 a citovaná judikatura).

278 Kromě toho stupeň podrobnosti odůvodnění aktu musí být přiměřený materiálním možnostem a technickým podmínkám nebo lhůtě, ve kterých musí být tento akt vydán (viz rozsudky ze dne 6. listopadu 2012, Éditions Odile Jacob v. Komise, C-551/10 P, EU:C:2012:681, bod 48 a citovaná judikatura, a ze dne 23. května 2019, KPN v. Komise, T-370/17, EU:T:2019:354, bod 139 a citovaná judikatura; rozsudek ze dne 27. ledna 2021, KPN v. Komise, T-691/18, nezveřejněný, EU:T:2021:43, bod 162).

279 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že některé pasáže vynechané z nedůvěrného znění programu řešení krize, k němuž měly přístup, byly zásadní pro seznámení se s důvody programu a pro výkon jejich práva na obhajobu. Vynechání těchto pasáží brání žalobkyním seznámit se s důvody, proč SRB použil program řešení krize, a představuje porušení jeho povinnosti uvést odůvodnění.

280 Žalobkyně v žalobě vyjmenovávají několik bodů programu řešení krize, které nebyly uvedeny ve znění původně zveřejněném SRB na jeho internetové stránce dne 11. července 2017 a podle nich představují významné aspekty tohoto programu.

281 V tomto ohledu stačí uvést, že jednotlivé body programu řešení krize, na které odkazují žalobkyně, jsou v plném rozsahu uvedeny ve zněních programu řešení krize, v nichž bylo provedeno méně úprav týkajících se důvěrnosti, která byla zveřejněna na internetových stránkách SRB dne 2. února a 31. října 2018 a že se s nimi žalobkyně mohly seznámit před podáním repliky.

282 Žalobkyně dále tvrdí, že program řešení krize neodkazuje na důvod, proč nebyla přijata opatření včasného zásahu, restrukturalizace nebo obezřetnostního dohledu. V tomto ohledu tvrdí, že program k řešení krize pouze uvádí, že instituce je v „selhání“, aniž upřesňuje důvody a vysvětluje, z jakých důvodů nebyla opatření včasného zásahu dostatečná. Žalobkyně v replice dodávají, že vzhledem k vynechání určitých částí z posledního znění programu řešení krize, kterou SRB zveřejnil, stále neznají důvody, na jejichž základě bylo přijato řešení krize Banco Popular a byl zvolen nástroj převodu činnosti.

283 V tomto ohledu z programu řešení krize vyplývá, že SRB vysvětlil, že podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014 jsou splněny, což představuje dostatečné odůvodnění pro přijetí tohoto programu.

284 SRB konkrétně v článku 2 programu řešení krize uvedl, že ECB měla za to, že Banco Popular je na základě čl. 18 odst. 1 písm. a) a odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014 v selhání či pravděpodobném selhání. Uvedl, že objektivní skutečnosti naznačují, že Banco Popular pravděpodobně nebude schopna v blízké budoucnosti splácet své splatné dluhy nebo uspokojit jiné závazky. Kromě toho obtíže Banco Popular popsané v hodnocení ECB a připomenuté v programu řešení krize postačují k vysvětlení, že selhání či pravděpodobné selhání Banco Popular vyplynulo ze zhoršení její likvidity.

285 Z toho vyplývá, že program řešení krize je právně dostačujícím způsobem odůvodněn a žalobkyně mohly pochopit důvody selhání Banco Popular a odůvodnění pro přijetí programu řešení krize.

286 Kromě toho bod 26 odůvodnění programu řešení krize uvádí opatření přijatá s cílem pokusit se vyřešit obtíže Banco Popular před řešením krize. Článek 3 programu řešení krize se týká alternativních opatření a v souladu s čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014 uvádí, že neexistuje přiměřená vyhlídka na to, že by alternativní opatření soukromého sektoru, nebo obezřetnostní opatření, případně odpis nebo konverze příslušných kapitálových nástrojů, zabránily selhání Banco Popular v přiměřené lhůtě.

287 SRB měl konkrétně v čl. 3.3 programu řešení krize za to, že neexistuje přiměřená vyhlídka, že obezřetnostní opatření, včetně opatření včasného zásahu, mohou zabránit selhání Banco Popular. SRB uvedl, že ECB ve svém posouzení selhání či pravděpodobného selhání Banco Popular potvrdila, že neexistují dostupná obezřetnostní opatření či opatření včasného zásahu, která by mohla okamžitě obnovit likviditu banky a mohla by jí poskytnout dostatek času k uskutečnění prodeje podniku nebo nalezení jiného řešení. Opatření, která má ECB k dispozici jakožto příslušný orgán na základě provedení článku 104 směrnice 2013/36, článků 27 až 29 směrnice 2014/59 nebo článku 16 nařízení č. 1024/2013 do vnitrostátního práva, nemohla zaručit, že banka bude schopna plnit své závazky a další splatné dluhy s přihlédnutím k rozsahu a rychlosti zjištěného zhoršování stavu likvidity.

288 Z toho vyplývá, že SRB v rámci programu řešení krize dostatečně vysvětlil, proč opatření včasného zásahu nepostačují k vyřešení obtíží Banco Popular.

289 Konečně je třeba uvést, že body 44 až 46 odůvodnění programu řešení krize vysvětlují, proč nebyl dodržen restrukturalizační plán z roku 2016, a zejména nástroj rekapitalizace z vnitřních zdrojů stanovený v článku 27 nařízení č. 806/2014, který tento plán zahrnoval.

290 Článek 5 programu řešení krize se týká volby nástroje k řešení krize a SRB v čl. 5.3 tohoto programu mimo jiné vysvětluje důvod, proč ostatní nástroje uvedené v čl. 22 odst. 2 nařízení č. 806/2014 neumožňovaly dosáhnout cílů řešení krize ve stejném rozsahu.

291 Je třeba mít za to, že program řešení krize je z právního hlediska dostatečně odůvodněn a tato různá ustanovení programu řešení krize umožňovala žalobkyním pochopit důvody výběru nástroje převodu činnosti jako nástroje k řešení krize.

292 Kromě toho je třeba uvést, že argumenty žalobkyň týkající se nedostatečného odůvodnění jsou všeobecné, neodkazují na obsah programu řešení krize a neuvádějí důvody, proč jsou skutečnosti, které jsou v něm obsažené a jsou uvedené výše, nedostatečné pro pochopení jeho rozsahu.

293 Je tedy třeba mít za to, že argumenty žalobkyň nestačí k prokázání existence porušení povinnosti uvést odůvodnění týkající se programu řešení krize.

294 Zadruhé žalobkyně v žalobě tvrdí, že jim nebylo sděleno ocenění 2, takže se nemohly seznámit se s hodnotícími kritérii použitými nezávislým znalcem.

295 Přitom ocenění 2 bylo zveřejněno na internetových stránkách SRB ve dnech 2. února a 31. října 2018, přičemž množství úprav provedených v těchto zněních postupně klesalo.

296 Je třeba uvést, že s ohledem na tato zveřejnění žalobkyně nevznášejí žádný argument týkající se nedostatečného odůvodnění ocenění 2.

297 V každém případě je třeba uvést, že společnost Deloitte v rámci ocenění 2 vysvětlila použitou metodiku a zejména uvedla, že pro určení hospodářské hodnoty společnosti Banco Popular použila scénář prodeje společnosti Banco Popular na základě nástroje převodu činnosti, což vyžadovalo ocenění aktiv a pasiv, která se mají prodat za obchodních podmínek. Vysvětlila, že její hospodářské posouzení mělo za cíl poskytnout odhad hodnoty, kterou by potenciální nabyvatelem nabídl za celou banku, a zvolila přístup podle kategorie aktiv. Rovněž uvedla, že se opírala o požadavky stanovené v článku 36 směrnice 2014/59 (odpovídající článku 20 nařízení č. 806/2014) a o konečný návrh regulačních technických norem Evropského orgánu pro bankovnictví (EBA) č. 2017/05 ze dne 23. května 2017 o oceňování pro účely řešení krize. Dále společnost Deloitte v ocenění 2 vysvětlila svůj přístup použitý k ocenění každé kategorie aktiv.

298 Z toho vyplývá, že hodnotící kritéria použitá v rámci ocenění 2 byla dostatečně vysvětlena.

299 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že jakmile byl program řešení krize přijat, nebyl důvod nezveřejnit jej a ocenění 2 v plném rozsahu. V replice zpochybňují skutečnost, že jediný adresát programu řešení krize, tedy FROB, má právo na odůvodněné rozhodnutí. Jelikož jsou žalobkyně oprávněny zpochybnit program řešení krize, mají právo obdržet odůvodněné rozhodnutí.

300 V tomto ohledu je třeba připomenout, že žalobkyně nejsou adresáty programu řešení krize, který je určen FROB. Žalobkyně musí být považovány za třetí osoby, a nemají tudíž právo na to, aby jim byl program řešení krize sdělen.

301 Podle čl. 29 odst. 5 nařízení č. 806/2014 SRB na svých úředních internetových stránkách zveřejní buď kopii programu řešení krize, nebo oznámení, v němž shrne dopad opatření k řešení krize, a zejména účinky na maloobchodní zákazníky.

302 V projednávané věci SRB dne 7. června 2017 zveřejnil na svých internetových stránkách oznámení, v němž informoval o přijetí programu řešení krize, a přiložil dokument shrnující dopad řešení krize v souladu s čl. 29 odst. 5 nařízení č. 806/2014. Dne 11. července 2017 SRB zveřejnil nedůvěrné znění programu řešení krize. Kromě toho SRB dne 2. února 2018 a poté dne 31. října 2018 zveřejnil na svých internetových stránkách nedůvěrná znění programu řešení krize a ocenění 2, v nichž bylo provedeno méně úprav týkajících se důvěrnosti.

303 Článek 88 odst. 5 nařízení č. 806/2014 navíc stanoví, že:

„Před poskytnutím jakýchkoli informací výbor zajistí, aby neobsahovaly důvěrné informace, zejména tak, že bude posouzen dopad, který by poskytnutí těchto informací mohlo mít na veřejný zájem, pokud jde o finanční, měnovou nebo hospodářskou politiku, na obchodní zájmy fyzických a právnických osob a na účel kontrol, na šetření či vyšetřování a na audity. Postup kontroly dopadů poskytování informací zahrne konkrétní posouzení dopadů jakéhokoli sdělení obsahu a podrobností plánů řešení krize podle článků 8 a 9, výsledku jakéhokoli posouzení provedeného podle článku 10 nebo programu řešení krize podle článku 18.“

304 Toto ustanovení výslovně stanoví, že před zveřejněním programu řešení krize nebo před jeho sdělením třetí osobě je SRB povinen se ujistit, že tento program neobsahuje důvěrné informace. Tato povinnost se použije i na ocenění 2, které představuje přílohu programu řešení krize a podle čl. 12 odst. 2 tohoto programu je jeho nedílnou součástí.

305 V tomto ohledu je třeba uvést, že Soudní dvůr již rozhodl, že rozhodnutí Komise, jež konstatuje neexistenci státní podpory oznámené stěžovatelem, může být s ohledem na povinnost zachovávat obchodní tajemství dostatečně odůvodněno, i když neobsahuje všechny číselné údaje, o které se opírá odůvodnění tohoto orgánu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. července 2008, Chronopost a La Poste v. UFEX a další, C-341/06 P a C-342/06 P, EU:C:2008:375, body 108 až 111). Nedůvěrné znění, z něhož jasně a jednoznačně vyplývá odůvodnění tohoto orgánu, jakož i metodika, kterou použil, způsobem, jenž zúčastněným umožňuje seznámit se s tímto odůvodněním a Tribunálu provést jeho přezkum, tedy postačuje ke splnění povinnosti uvést odůvodnění, jež má tento orgán (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. prosince 2016, Club Hotel Loutraki a další v. Komise, C-131/15 P, EU:C:2016:989, bod 55).

306 Co se ostatně týče hospodářských pojmů, které použila společnost Deloitte v ocenění 2 a použil SRB v programu řešení krize, nelze zpochybnit, že se týkají složitých technických posouzení. Vzhledem k tomu, že z programu řešení krize jasně vyplývaly úvahy SRB umožňující následně zpochybnit jeho opodstatněnost před příslušným soudem, bylo by nepřiměřené požadovat zvláštní odůvodnění pro každou technickou volbu nebo každou číselnou hodnotu, o které se tyto úvahy opírají (obdobně viz rozsudek ze dne 1. července 2008, Chronopost a La Poste v. UFEX a další, C-341/06 P a C-342/06 P, EU:C:2008:375, bod 108 a citovaná judikatura).

307 Žalobkyně přitom na straně jedné nezpochybňují, že program řešení krize a ocenění 2 obsahují důvěrné informace, které má SRB povinnost chránit. Na straně druhé žalobkyně neupřesnily, v jakém rozsahu jsou údaje, které zůstaly v nedůvěrných zněních programu řešení krize a ocenění 2 skryté, nezbytné pro pochopení programu řešení krize.

308 Žalobkyně tedy neprokázaly, že SRB porušil svou povinnost uvést odůvodnění tím, že skryl hospodářské údaje v nedůvěrných zněních programu řešení problémů a ocenění 2.

309 Je tedy třeba mít za to, že žalobkyně nemohou uplatňovat právo na obdržení úplného znění programu řešení krize a ocenění 2 ani na jejich zveřejnění.

310 Začtvrté se žalobkyně v replice omezují na tvrzení, že nezveřejnění ocenění 1, které bylo následně poskytnuto v únoru 2018 v podobě obsahující úpravy týkající se důvěrnosti a poté v říjnu 2018 v podobě, v níž bylo provedeno méně úprav týkajících se důvěrnosti, jim zabránilo seznámit se s podstatnou částí programu řešení krize.

311 Stačí konstatovat, že toto tvrzení nepostačuje k prokázání porušení povinnosti uvést odůvodnění, jelikož žalobkyně nevysvětlují, jakou část odůvodnění SRB v rámci programu řešení krize nedokázaly pochopit z důvodu nezveřejnění celého ocenění 1.

312 Zapáté žalobkyně tvrdí, že SRB nemůže tvrdit, že splnil svou povinnost uvést odůvodnění tím, že dne 2. února a 31. října 2018 zveřejnil program řešení krize a ocenění 1 a 2 ve zněních, v nichž bylo provedeno méně úprav týkajících se důvěrnosti, jelikož tuto povinnost nelze splnit *a posteriori*.

313 V tomto ohledu stačí konstatovat, že tato postupná zveřejnění na internetových stránkách SRB se týkala programu řešení krize a ocenění 1 a 2 v původních zněních. Cílem těchto zveřejnění bylo poskytnout veřejnosti širší přístup k těmto dokumentům zpřístupněním částí, které původně byly považovány za důvěrné. Nejde o situaci, kdy SRB zveřejnil informace, jež nebyly uvedeny již od počátku v programu řešení krize nebo v oceněních a jejichž cílem by bylo doplnit jejich odůvodnění.

314 Zašesté žalobkyně v replice odkazují na rozhodnutí odvolacího výboru SRB ze dne 28. listopadu 2017 a 19. června 2018, přijatá v reakci na jejich žádosti o přístup k dokumentům na základě čl. 90 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 806/2014 a nařízení (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. 2001, L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331), na jejichž základě SRB zveřejnil v únoru a říjnu 2018 na svých internetových stránkách znění programu řešení krize a ocenění 1 a 2, v nichž bylo provedeno méně úprav týkajících se důvěrnosti. Žalobkyně tvrdí, že odvolací výbor SRB uvedl, že odepření přístupu ke klíčovému obsahu programu řešení krize a ocenění naznačuje nedodržení práva na odůvodněné rozhodnutí a na účinnou soudní ochranu.

315 V tomto ohledu je třeba uvést, že odvolací výbor SRB v rozhodnutí ze dne 28. listopadu 2017 uvedl, že rozhodnutí SRB o úplném odepření přístupu k ocenění 2 podle nařízení č. 1049/2001 je nepřiměřené a tvrzení SRB, že jakékoli zpřístupnění ocenění 2, a tudíž jeho zpřístupnění v nedůvěrném upraveném znění, by porušilo cíl ochrany zájmu chráněného nařízením č. 1049/2001, nesplnilo povinnost uvést odůvodnění. Odvolací výbor měl rovněž za to, že prohlášení SRB odůvodňující výjimku ze zpřístupnění programu řešení krize jsou natolik vágní a obecná, že neumožňují splnění povinnosti uvést odůvodnění.

316 Posouzení odvolacího výboru SRB týkající se porušení povinnosti uvést odůvodnění se tedy netýkají programu řešení krize ani ocenění 2, ale rozhodnutí SRB přijatého v rámci nařízení č. 1049/2001, kterým byl žalobkyním odepřen přístup k těmto dokumentům.

317 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, z výňatků z rozhodnutí odvolacího výboru citovaných v replice nevyplývá, že tento výbor měl za to, že znění programu řešení krize původně zveřejněná SRB porušuje povinnost uvést odůvodnění. Jak uvádí SRB, odvolací výbor nemá pravomoc rozhodovat o platnosti programu řešení krize a nemůže rozhodnout o porušení povinnosti uvést odůvodnění ze strany SRB.

318 V tomto ohledu je třeba připomenout, že SRB v návaznosti na rozhodnutí odvolacího výboru ze dne 28. listopadu 2017 a 19. června 2018 zveřejnil na svých internetových stránkách dne 2. února a 31. října 2018 znění ocenění 1 a 2 a programu řešení krize, v nichž bylo provedeno méně úprav týkajících se důvěrnosti.

319 Rozhodnutí odvolacího výboru uplatněná žalobkyněmi tedy nejsou relevantní pro účely prokázání porušení povinnosti uvést odůvodnění ze strany SRB v rámci programu řešení krize nebo nedostatečného odůvodnění ocenění 2.

320 První bod týkající se povinnosti uvést odůvodnění je proto třeba zamítnout.

– *Ke druhému bodu, týkajícímu se porušení práva na přístup ke spisu*

321 Žalobkyně tvrdí, že nesdělení ocenění 2 představuje porušení jejich práva na přístup ke spisu, zakotveného v čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny.

322 Článek 41 odst. 2 písm. b) Listiny týkající se práva na řádnou správu stanoví, že toto právo zahrnuje právo každého na přístup ke spisu, který se jej týká, při respektování oprávněných zájmů důvěrnosti a profesního a obchodního tajemství.

323 Právo na přístup ke spisu je upraveno v čl. 90 odst. 4 nařízení č. 806/2014, podle něhož:

„Osoby, kterých se rozhodnutí výboru týká, mají právo nahlížet do spisu výboru s výhradou oprávněného zájmu jiných osob na ochraně svých obchodních tajemství. Právo nahlížet do spisu se nevztahuje na důvěrné informace nebo interní přípravné dokumenty [SRB].“

324 V rámci tohoto bodu se žalobkyně v podstatě opírají o body 81 až 83 rozsudku ze dne 29. června 1995, Solvay v. Komise (T-30/91, EU:T:1995:115), ve kterém Tribunál v kontextu správního řízení v oblasti práva hospodářské soutěže rozhodl, že nepřísluší pouze Komisi, aby rozhodovala, jež dokumenty jsou užitečné pro obhajobu dotčeného podniku. Pokud jde o provedení obtížných a komplexních hospodářských posouzení, musí Komise poskytnout právním zástupcům tohoto podniku možnost provést přezkum dokumentů, které mohou být relevantní, za účelem posouzení jejich důkazní hodnoty pro obhajobu. Tribunál dodal, že nemůže připustit, aby Komise při rozhodování o protiprávním jednání měla jako jediná k dispozici relevantní dokumenty, a mohla tedy sama rozhodnout, zda je použije či nepoužije proti žalobci, když k nim žalobce neměl přístup, a nemohl tedy přijmout odpovídající rozhodnutí, zda je použije či nepoužije pro svou obhajobu. V takovém případě by právo žalobce na obhajobu během správního řízení bylo příliš omezeno ve srovnání s pravomocemi Komise.

325 V tomto ohledu je třeba zaprvé připomenout, že účelem přístupu ke spisu ve věcech hospodářské soutěže je zejména umožnit adresátům oznámení námitek, aby se seznámili s důkazy obsaženými ve spise Komise, aby se mohli užitečně vyjádřit k závěrům, k nimž Komise dospěla ve svém oznámení námitek na základě těchto skutečností. Právo na přístup ke spisu znamená, že Komise musí umožnit dotčenému podniku přezkoumat všechny dokumenty obsažené ve vyšetřovacím

spise, které by mohly být relevantní pro jeho obhajobu. To zahrnuje dokumenty svědčící jak v jeho neprospěch, tak v jeho prospěch, s výhradou obchodních tajemství jiných podniků, interních dokumentů Komise a jiných důvěrných informací (viz rozsudek ze dne 14. května 2020, NKT Verwaltung a NKT v. Komise, C-607/18 P, nezveřejněný, EU:C:2020:385, body 261 a 262 a citovaná judikatura).

326 Zadruhé, podle ustálené judikatury Soudního dvora respektování práva na obhajobu v řízení před Komisí, jehož předmětem je uložení pokuty podniku za porušení pravidel hospodářské soutěže, vyžaduje, aby danému podniku bylo umožněno užitečně vyjádřit stanovisko k pravdivosti a relevanci tvrzených skutkových zjištění a okolností, jakož i k dokumentům přijatým Komisí na podporu jejího tvrzení o existenci protiprávního jednání. Tato práva jsou uvedena v čl. 41 odst. 2 písm. a) a b) Listiny (viz rozsudek ze dne 28. listopadu 2019, Brugg Kabel a Kabelwerke Brugg v. Komise, C-591/18 P, nezveřejněný, EU:C:2019:1026, bod 26 a citovaná judikatura).

327 Zatřetí, pokud jde obecněji o dodržování práva na obhajobu, jak je zakotveno v čl. 41 odst. 2 Listiny, toto právo zahrnuje právo být vyslechnut a právo na přístup ke spisu za současného respektování oprávněných zájmů důvěrnosti (viz rozsudek ze dne 18. července 2013, Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 99 a citovaná judikatura; rozsudek ze dne 2. prosince 2020, Kalai v. Rada, T-178/19, nezveřejněný, EU:T:2020:580, bod 73).

328 Začtvrté je třeba připomenout, že porušení práva na přístup ke spisu v průběhu řízení předcházejícího přijetí rozhodnutí v zásadě může vést ke zrušení tohoto rozhodnutí, pokud bylo porušeno právo na obhajobu [viz rozsudky ze dne 25. října 2011, Solvay v. Komise, C-109/10 P, EU:C:2011:686, bod 55 a citovaná judikatura, a ze dne 15. července 2015, Akzo Nobel a další v. Komise, T-47/10, EU:T:2015:506, bod 349 (nezveřejněný) a citovaná judikatura].

329 Z judikatury citované v bodech 325 až 328 výše vyplývá, že jak právo na přístup ke spisu zakotvené v čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny, tak konkrétněji přístup ke spisu ve věcech hospodářské soutěže, se vztahují k osobám nebo podnikům, proti nimž byla zahájena řízení nebo vůči nim byla přijata rozhodnutí.

330 V projednávané věci přitom z čl. 90 odst. 4 nařízení č. 806/2014 vyplývá, že právo na přístup ke spisu se týká subjektu, na nějž se vztahuje program řešení krize, a sice Banco Popular, a nikoli jeho akcionářů nebo věřitelů.

331 Žalobkyně se tedy nemohou dovolávat práva na přístup ke spisu.

332 Kromě toho jak čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny, tak čl. 90 odst. 4 nařízení č. 806/2014 stanoví, že určité údaje mohou být chráněny, jsou-li důvěrné.

333 Z toho vyplývá, že žalobkyně nemohou tvrdit, že nesdělení ocenění 2 ze strany SRB během správního řízení, které vedlo k přijetí programu řešení krize, představuje porušení práva na přístup ke spisu zakotveného v čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny.

334 Konečně v rozsahu, v němž se tímto bodem žalobkyně dovolávají práva na sdělení ocenění 2 po přijetí programu řešení krize, je třeba uvést, že takové pozdější sdělení nespadá do práva na přístup ke spisu zakotveného v čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny.

335 Jak uvádějí žalobkyně, je v každém případě třeba připomenout, že předložily SRB žádosti o přístup k dokumentům na základě nařízení č. 1049/2001, na jejichž základě SRB zveřejnil nedůvěrná znění ocenění 2 na svých internetových stránkách dne 2. února 2018 a poté dne 31. října 2018.

336 Kromě toho z analýzy prvního bodu vyplývá, že vzhledem k tomu, že žalobkyně nejsou adresáty programu řešení krize ani ocenění 2, které tvoří jeho přílohu, a nezpochybňují, že ocenění 2 obsahuje důvěrné údaje, nemohou uplatňovat právo na sdělení úplného znění ocenění 2 ani na to, aby bylo zveřejněno.

337 Druhý bod týkající se porušení práva na přístup ke spisu musí být tudíž zamítnut.

– *Ke třetímu bodu, týkajícímu se porušení práva na účinnou soudní ochranu*

338 V rámci prvního a čtvrtého žalobního důvodu žalobkyně namítají porušení práva na účinnou právní ochranu zakotveného v článku 47 Listiny, a to zaprvé z důvodu nedostatku odůvodnění programu řešení krize a zadruhé z důvodu porušení jejich práva na obhajobu a zásady rovnosti zbraní, jelikož jim SRB odepřel přístup k celému programu řešení krize a ocenění 2.

339 Je třeba zdůraznit, že účinnost soudní ochrany zaručená článkem 47 Listiny předpokládá, že dotyčný bude mít možnost seznámit se s důvody přijatého rozhodnutí, které se ho týká, buď přečtením samotného rozhodnutí, nebo na základě sdělení těchto důvodů na jeho žádost, aniž je dotčena pravomoc příslušného soudu požadovat jejich sdělení od dotčeného orgánu, aby mu tak bylo umožněno hájit svá práva za co nejpříznivějších podmínek a rozhodnout se s plnou znalostí věci, zda je účelné obrátit se na příslušný soud, jakož i k tomu, aby byl tento soud plně schopen provést přezkum legality dotčeného vnitrostátního rozhodnutí. (viz rozsudky ze dne 26. dubna 2018, Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, bod 55 a citovaná judikatura; ze dne 24. listopadu 2020, Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 a C-226/19, EU:C:2020:951, bod 43 a citovaná judikatura, a ze dne 3. února 2021, Ramazani Shadary v. Rada, T-122/19, nezveřejněný, EU:T:2021:61, bod 50 a citovaná judikatura).

340 Je třeba uvést, že z analýzy prvního bodu vyplývá, že argument žalobkyň týkající se porušení povinnosti uvést odůvodnění byl zamítnut. Z analýzy prvního a druhého bodu rovněž vyplývá, že žalobkyně neměly právo na oznámení úplných znění programu řešení krize nebo ocenění 2 ani právo na jejich zveřejnění.

341 Tvrzení žalobkyň v projednávaném bodě týkající se porušení práva na obhajobu, porušení zásady rovnosti zbraní a porušení práva na účinnou právní ochranu v rozsahu, v němž se opírají o tytéž argumenty, musí být tedy zamítnuta.

342 Dále je třeba uvést, že dne 11. července 2017 SRB zveřejnil na svých internetových stránkách nedůvěrné znění programu řešení krize. Žalobkyně, které k němu měly přístup, mohly napadnout tento program u Tribunálu projednávanou žalobou.

343 Po podání projednávané žaloby a v návaznosti na rozhodnutí odvolacího výboru zmíněná v bodě 314 výše SRB ostatně zveřejnil ve dnech 2. února a 31. října 2018, tj. před předložením repliky, na svých internetových stránkách znění programu řešení krize a ocenění 2, v nichž bylo provedeno méně úprav týkajících se důvěrnosti. Žalobkyně měly tudíž možnost vznést argumenty k těmto zněním.

344 Vzhledem k tomu, že bylo konstatováno, že žalobkyně neprokázaly, že znění programu řešení krize a ocenění 2, zveřejněné na internetových stránkách SRB a ke kterým měly přístup, nebyla dostatečně odůvodněna, nemohou tvrdit, že přístup k úplnému znění je nezbytný k výkonu jejich práva na obhajobu nebo práva na účinnou právní ochranu.

345 Tribunál má ostatně oprávnění vyžádat si od SRB předložení veškerých dokumentů, jež považuje za relevantní k tomu, aby mohl rozhodnout spor, a to prostřednictvím organizačního procesního opatření nebo provedením důkazu podle čl. 91 písm. b) a čl. 92 odst. 3 jednacího řádu. Na základě čl. 103 odst. 1 jednacího řádu se může Tribunál domnívat, že některé informace obsažené v těchto dokumentech mají důvěrnou povahu, a na základě toho rozhodnout, že nebudou poskytnuty dalším účastníkům řízení a zejména žalobcům.

346 Vyplývá z toho, že rozhodnutí Tribunálu nařídit předložení dokumentů uvedených v žádostech žalobkyň jim nezaručuje přístup k celému rozsahu těchto dokumentů, má-li Tribunál za to, že obsahují důvěrné údaje.

347 Kromě toho Tribunál v projednávané věci požádal SRB dne 12. května 2021 usnesením o provedení důkazu, aby předložil určité dokumenty včetně důvěrných znění programu řešení krize, ocenění 2 a posouzení ECB ohledně selhání nebo pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular. V souladu s článkem 103 jednacího řádu Tribunál po přezkoumání obsahu těchto dokumentů dospěl k závěru, že části, které ve zněních těchto dokumentů zveřejněných na internetových stránkách SRB a ECB zůstaly skryty, nejsou relevantní pro vyřešení projednávaného sporu. Usnesením ze dne 9. června 2021 tedy Tribunál odstranil důvěrná znění těchto dokumentů ze spisu.

348 Kromě toho ostatní argumenty žalobkyň směřující k prokázání porušení jejich práva na účinnou právní ochranu musí být rovněž odmítnuty.

349 Na straně jedné žalobkyně nesprávně vycházejí z judikatury vydané v oblasti omezujících opatření, z níž vyplývá, že dodržení povinnosti sdělit důvody daného rozhodnutí je nezbytné k tomu, aby bylo příjemcům takových opatření umožněno hájit jejich práva za co nejpříznivějších podmínek a aby bylo dodrženo právo na účinnou soudní ochranu.

350 Na rozdíl od omezujících opatření, jimiž se určité osobě ukládá individuální opatření představující hospodářskou a finanční sankci (zmrazení finančních prostředků), totiž program řešení krize nepředstavuje individuální opatření přijaté vůči akcionářům společnosti Banco Popular a potažmo vůči žalobkyni.

351 Judikatura citovaná žalobkyněmi se tedy v projednávané věci nepoužije.

352 Žalobkyně dále v replice tvrdí, že odvolací výbor SRB měl za to, že SRB tím, že jim odmítl přístup ke klíčovému obsahu programu řešení krize a k oceněním 1 a 2, porušil jejich právo na účinnou právní ochranu.

353 Je třeba uvést, že žalobkyně neupřesňují, na jaké rozhodnutí odvolacího výboru odkazují, zda na rozhodnutí ze dne 28. listopadu 2017, anebo ze dne 19. června 2018, což Tribunálu neumožňuje přesně určit skutečnosti, které by mohl pokládat za základ tohoto argumentu.

354 V každém případě stačí připomenout, že podle čl. 85 odst. 3 a čl. 90 odst. 3 nařízení č. 806/2014 má odvolací výbor pravomoc rozhodovat o odvolání podaném proti potvrzujícímu rozhodnutí SRB, přijatému na základě nařízení č. 1049/2001, které se týká žádosti o přístup k dokumentům. Jeho úkolem je přezkoumat, zda SRB správně odůvodnil odepření přístupu k dokumentům s ohledem na výjimky stanovené tímto nařízením, a nikoli posoudit legalitu takových rozhodnutí, jako je program řešení krize ocenění 1 a 2.

355 Žalobkyně se konečně dovolávají porušení zásady rovnosti zbraní.

356 V tomto ohledu podle judikatury zásada rovnosti zbraní zakotvená v článku 47 Listiny, která je nedílnou součástí zásady účinné soudní ochrany práv, jež jednotlivci vyplývají z unijního práva, jelikož je stejně jako zejména zásada kontradiktornosti logickým důsledkem samotného pojmu „spravedlivý proces“, znamená povinnost dát každému účastníku řízení přiměřenou možnost prezentovat svoji věc včetně důkazů za podmínek, které ho nestaví do jasně nevýhodnější situace oproti jeho protivníkovi (viz rozsudek ze dne 16. října 2019, Glencore Agriculture Hungary C-189/18, EU:C:2019:861, bod 61, jakož i citovaná judikatura).

357 Cílem této zásady je zajistit procesní rovnováhu mezi účastníky soudního řízení tím, že těmto účastníkům zaručí stejná práva a povinnosti, zejména co se týče pravidel upravujících provádění důkazů a kontradiktorního projednání věci před soudem, jakož i právo těchto účastníků řízení na opravný prostředek Ke splnění požadavků spojených s touto zásadou je třeba, aby se účastníci řízení seznámili se skutkovými a právními okolnostmi, které jsou rozhodné pro výsledek řízení, a měli možnost se k nim vyjádřit (viz rozsudek ze dne 16. října 2019, Glencore Agriculture Hungary C-189/18, EU:C:2019:861, bod 62, jakož i citovaná judikatura).

358 Vzhledem k tomu, že SRB není soudem ve smyslu článku 47 Listiny, a toto ustanovení se tedy v projednávané věci nepoužije, nemohou se žalobkyně platně dovolávat práva na spravedlivý proces ve vztahu k programu řešení krize (obdobně viz rozsudek ze dne 11. května 2017, Deza v. ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, bod 213).

359 Třetí bod týkající se porušení práva na účinnou právní ochranu musí být tudíž zamítnut.

360 Z toho vyplývá, že první a čtvrtý žalobní důvod je třeba zamítnout jako neopodstatněné.

K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014 a článku 32 směrnice 2014/59

361 Žalobkyně tvrdí, že SRB porušil čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014 a článek 32 směrnice 2014/59 a dopustil se zjevně nesprávného posouzení, jelikož podmínky stanovené v těchto ustanoveních pro přijetí programu řešení krize nebyly splněny. Poukazují na to, že problém Banco Popular nebyl problémem platební schopnosti, ale otázkou likvidity, takže program řešení krize nebyl nezbytný.

362 Úvodem je třeba uvést, že vzhledem k tomu, že program řešení krize není založen na článku 32 směrnice 2014/59, je tento důvod irelevantní v rozsahu, v němž vychází z porušení tohoto ustanovení.

363 Článek 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014 stanoví, že SRB přijme program řešení krize pouze za předpokladu, že dospěje k závěru, že jsou splněny tyto podmínky:

„a) subjekt je v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné;

b) s ohledem na časové možnosti a další relevantní okolnosti neexistuje přiměřená vyhlídka na to, že by selhání subjektu v přiměřené lhůtě zabránila jakákoli alternativní opatření soukromého sektoru, včetně opatření institucionálního systému ochrany, nebo orgánů dohledu, včetně opatření včasného zásahu nebo odpisu nebo konverze příslušných kapitálových nástrojů a způsobilých závazků podle čl. 21 odst. 1, přijatá ve vztahu k subjektu;

c) opatření k řešení krize je nezbytné ve veřejném zájmu podle odstavce 5 tohoto článku.

364 Projednávaný žalobní důvod se v podstatě dělí na tři části, které odpovídají každé z podmínek stanovených v čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014.

– *K první části, týkající se první podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014*

365 Žalobkyně tvrdí, že jelikož Banco Popular měla potíže s likviditou, a nikoli platební schopností, nenacházela se v situaci selhání či pravděpodobného selhání ve smyslu čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014.

366 Je třeba připomenout zaprvé, že dne 6. června 2017 ECB posoudila po konzultaci SRB v souladu s čl. 18 odst. 1 druhým pododstavcem nařízení č. 806/2014 situaci selhání nebo pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular. V tomto posouzení zohlednila ECB zvláště značný odliv vkladů, rychlost, s jakou banka přišla o svou likviditu, a její neschopnost vytvořit likviditu novou, a poté dospěla k závěru, že existují objektivní skutečnosti nasvědčující tomu, že společnost Banco Popular nebude v blízké budoucnosti pravděpodobně schopna splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky. Z toho ECB vyvodila, že v souladu s čl. 18 odst. 1 písm. a) a čl. 18 odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014 se má za to, že je společnost Banco Popular v selhání nebo že je její selhání každopádně v blízké budoucnosti pravděpodobné.

367 Zadruhé správní rada společnosti Banco Popular informovala dopisem ze dne 6. června 2017 ECB, že dospěla k závěru, že selhání banky je pravděpodobné.

368 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, tento závěr správní rady Banco Popular nelze odmítnout jako irelevantní z důvodu, že členové správní rady Banco Popular pod hrozbou vzniku jejich osobní odpovědnosti a sankcí ze strany ECB souhlasili s tím, že na žádost SRB formálně prohlásili údajné selhání banky. Při neexistenci jakékoliv konkrétní indicie je totiž třeba tento argument odmítnout jako čistě spekulativní.

369 Společnost Banco Popular se ve svém dopise ze dne 6. června 2017, který byl určen ECB, zmiňuje o svém oznámení zaslaném ECB podle článku 414 nařízení č. 575/2013, jenž se týká porušení minimálních požadavků v oblasti krytí likvidity, a odkazuje na posouzení provedené její správní radou a obsažené v příloze, podle něhož je společnost Banco Popular v selhání, jakož i na údaje a analýzy, o něž správní rada opřela tento závěr.

370 V tomto dopise je uvedeno:

„V souladu s čl. 21 odst. 4 zákona č. 11/2015 a s články 45 a 46 nařízení [Komise] v přenesené pravomoci (UE) 2016/1075 [ze dne 23. března 2016, kterým se doplňuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU, pokud jde o regulační technické normy upřesňující obsah ozdravných plánů, plánů řešení krize a skupinových plánů řešení krize, minimální kritéria, která má příslušný orgán posoudit v souvislosti s ozdravnými plány a skupinovými ozdravnými plány, podmínky vnitroskupinové finanční podpory, požadavky na nezávislé odhadce, smluvní uznání pravomoci k odpisu a konverzi, postupy a obsah požadavků na oznamování a oznámení o pozastavení, jakož i běžné fungování kolegií k řešení krize (Úř. věst. 2016, L 184, s. 1)], společnost Banco Popular tímto oznamuje, že její správní rada dospěla k závěru, že selhání banky je pravděpodobné.“

371 Zatřetí SRB připomněl v článku 2 programu řešení krize výsledek ocenění, jež provedla ECB, a v čl. 2 odst. 2 dospěl k závěru, že podle ocenění, jež provedla ECB, je splněna podmínka stanovená v čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014.

372 V projednávané věci bylo tedy konstatováno, že společnost Banco Popular je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, na základě čl. 18 odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014, v němž se stanoví, že pro účely odst. 1 pododstavce písm. a) téhož článku se má za to, že je subjekt v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné, je-li splněna tato podmínka:

„subjekt není schopen splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky, nebo existují objektivní skutečnosti podporující závěr, že tomu tak v blízké budoucnosti bude“.

373 Zaprvé je třeba poukázat na to, že ECB ani SRB nevycházely ze situace stanovené v čl. 18 odst. 4 písm. b) nařízení č. 806/2014, podle něhož se má za to, že subjekt je v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné, pokud „aktiva subjektu jsou nižší než jeho závazky, nebo existují objektivní skutečnosti podporující závěr, že tomu tak v blízké budoucnosti bude“.

374 Platební neschopnost subjektu není tedy podmínkou pro konstatování selhání nebo pravděpodobného selhání podle čl. 18 odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014, a není tedy ani podmínkou pro přijetí programu řešení krize.

375 V tomto ohledu, jak uvádí SRB, z bodu 57 odůvodnění nařízení č. 806/2014 vyplývá, že:

„Rozhodnutí zavést v subjektu režim řešení krize by mělo být přijato předtím, než se finanční subjekt dostane do rozvahové platební neschopnosti a než se zcela vyčerpá jeho vlastní kapitál. Řešení krize by mělo být zahájeno ihned po zjištění, že subjekt je v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné a žádná alternativní opatření v rámci soukromého sektoru by v přiměřené lhůtě tomuto selhání nezabránila. […]“

376 Přestože tedy žalobkyně tvrdí opak, platební neschopnost společnosti Banco Popular nebyla jediným předpokladem pro závěr, že je tato společnost v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, ve smyslu čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014.

377 Vzhledem k tomu, že situace stanovená v čl. 18 odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014 nevyžaduje, aby byl dotyčný subjekt v platební neschopnosti, jsou argumenty žalobkyň směřující k prokázání, že Banco Popular byla ke dni programu řešení krize platebně schopná, irelevantní. Skutečnost, že

se subjekt nedostane do rozvahové platební neschopnosti, totiž neznamená, že disponuje dostatečnou likviditou, tj. disponibilními prostředky, z nichž může splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky.

378 Z toho rovněž vyplývá, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, tvrzení uvedené v ocenění 1, podle kterého byla Banco Popular platebně schopná s čistými aktivy převyšujícími 8,4 miliard eur, není v rozporu se zjištěním, podle něhož byla Banco Popular v selhání, či její selhání bylo pravděpodobné. Vzhledem k tomu, že posledně uvedené konstatování vyplývá z hodnocení ECB, a nikoli z ocenění 1 nebo z ocenění 2, argument žalobkyň, podle kterého si tato ocenění odporují, pokud jde o platební neschopnost Banco Popular, je rovněž irelevantní.

379 Zadruhé je třeba uvést, že žalobkyně připouštějí, že Banco Popular měla k datu programu řešení krize problémy s likviditou. Kromě toho nepředkládají žádný argument, který by zpochybňoval, že Banco Popular byla ke dni programu řešení krize v situaci uvedené v čl. 18 odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014, a sice že Banco Popular pravděpodobně nebude v blízké budoucnosti schopna splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky.

380 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že s odkazem na posouzení, jež provedla ECB, SRB konstatoval v bodě 23 odůvodnění programu řešení krize, že stav likvidity se ve společnosti Banco Popular od října 2016 výrazně zhoršil z důvodu odlivu vkladů ve všech segmentech klientely. SRB z toho vyvodil závěr, že banka nemá dostatečné možnosti k tomu, aby upevnila stav své likvidity a zajistila si tak stabilní postavení pro splácení svých splatných závazků.

381 SRB vyjmenoval v programu řešení krize jednotlivé události, jež vedly od února 2017 k rychlému zhoršení stavu likvidity ve společnosti Banco Popular. SRB odkázal zvláště na výroční zprávu společnosti Banco Popular za rok 2016, která byla zveřejněna v únoru 2017 a v níž byla oznámena konsolidovaná ztráta ve výši 3,485 miliardy eur spolu s potřebou mimořádných rezerv ve výši 5,7 miliardy eur a se jmenováním nového předsedy, jakož i na finanční zprávu za první čtvrtletí roku 2017, jež byla zveřejněna v květnu 2017 a v níž byly oznámeny horší výsledky, než jaké byly očekávány na trhu. SRB upozornil na to, že některé ratingové agentury snížily v únoru, dubnu a červnu 2017 rating společnosti Banco Popular. Uvedl rovněž, že dlouhodobě negativně zaměřené zprávy ve sdělovacích prostředcích, které se týkaly finančních výsledků a údajně bezprostředního rizika úpadku nebo nedostatku likvidity ve společnosti Banco Popular, vedly ke zvýšenému odlivu vkladů.

382 Kromě toho SRB uvedl, že dne 12. května 2017 poklesl požadavek krytí likvidity ve společnosti Banco Popular pod minimální prahovou hodnotu 80 % stanovenou v čl. 460 odst. 2 písm. c) nařízení č. 575/2013 a že společnosti Banco Popular se k datu programu řešení krize nepodařilo znovu dosáhnout souladu s touto prahovou hodnotou.

383 Článek 412 odst. 1 nařízení č. 575/2013 definuje požadavek krytí likvidity takto:

„Instituce drží likvidní aktiva, přičemž součet hodnot těchto aktiv pokrývá odtok likvidity minus přítok likvidity za krizových podmínek tak, aby bylo zajištěno, že instituce udržují likviditní rezervy, které jsou přiměřené, aby čelily případné nerovnováze mezi přítokem likvidity a odtokem likvidity za vážných krizových podmínek po dobu třiceti dní. V krizové situaci mohou instituce použít svá likvidní aktiva na krytí svého čistého odtoku likvidity.“

384 Jak uvádí SRB, tato hlediska jsou zmíněna v obecných pokynech EBA ze dne 6. srpna 2015, pokud jde o výklad různých podmínek, za nichž se instituce považuje za instituci, jež je v selhání nebo jejíž selhání je pravděpodobné, podle čl. 32 odst. 6 směrnice 2014/59 (EBA/GL/2015/07) (dále jen „obecné pokyny EBA“).

385 Tyto obecné pokyny, které jsou použitelné od 1. ledna 2016, mají poskytnout soubor objektivních skutečností umožňujících určit, zda je subjekt v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné, v souladu s okolnostmi stanovenými v čl. 32 odst. 4 písm. a) až c) směrnice 2014/59. Znění čl. 32 odst. 4 písm. c) směrnice 2014/59 je totožné se zněním čl. 18 odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014.

386 Článek 5 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 806/2014 stanoví, že SRB, Rada a Komise vynaloží veškeré úsilí, aby splnily obecné pokyny a doporučení orgánu EBA, jež se týkají úkolů, jaké tyto orgány vykonávají.

387 Z obecných pokynů EBA vyplývá, že instituce musí být považována za instituci, jež je v selhání nebo jejíž selhání je pravděpodobné, ve smyslu čl. 32 odst. 4 písm. c) směrnice 2014/59, pokud porušuje regulační požadavky v oblasti likvidity, pokud není schopna splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky, nebo pokud existují objektivní skutečnosti podporující závěr, že tomu tak v blízké budoucnosti bude.

388 Mezi skutečnostmi, které je třeba vzít v úvahu, se v pokynech EBA uvádí zejména zaprvé jakákoli významná nepříznivá událost ovlivňující vývoj likvidity instituce a životaschopnost jejího profilu financování, jakož i schopnost dodržet minimální požadavky na likviditu stanovené nařízením č. 575/2013 a dodatečné požadavky uložené na základě článku 105 tohoto nařízení nebo jakýchkoli vnitrostátních minimálních požadavků na likviditu; zadruhé jakýkoli významný nepříznivý vývoj současných a budoucích závazků instituce, jehož posouzení musí případně zohlednit očekávané a výjimečné odtoky likvidity, včetně náznaků potenciálních masivních výběrů vkladů z bank; zatřetí jakákoli událost, která může vážně poškodit dobré jméno instituce, zejména významné snížení hodnocení jejího úvěrového ratingu jednou nebo více ratingovými agenturami, které má za následek významný odtok kapitálu či neschopnost obnovit financování, případně aktivaci smluvních spouštěcích mechanismů v závislosti na externím ratingu.

389 Jednotlivé skutečnosti, jež vzaly ECB a SRB v úvahu v souladu s obecnými pokyny EBA a jež žalobkyně ostatně nijak nezpochybnily, umožnily dospět k závěru, že k datu, kdy byl přijat program řešení krize, byla společnost Banco Popular v selhání nebo bylo její selhání pravděpodobné, ve smyslu čl. 18 odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014.

390 Z toho vyplývá, že se SRB nedopustil zjevně nesprávného posouzení, když měl za to, že podmínka stanovená v čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014 je splněna.

391 První část žalobního důvodu je tudíž třeba zamítnout.

– *Ke druhé části, týkající se druhé podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014*

392 Žalobkyně tvrdí, že pro problém likvidity nebylo namístě použít program řešení krize, jelikož existovala jiná přiměřenější řešení. Přijetí opatření včasného zásahu by umožnilo obnovení důvěry, stability a hodnoty Banco Popular. Podmínka stanovená v čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014 tedy nebyla splněna. Nemožnost použít opatření včasného zásahu nebo opatření v rámci soukromého sektoru, která by zabránila řešení krize, nebyla odůvodněná.

393 V článku 3 programu řešení krize SRB s ohledem na posouzení ECB dospěl k závěru, že v přiměřené lhůtě neexistuje alternativní opatření, které by mohlo zabránit úpadku Banco Popular a že byla splněna podmínka stanovená v čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014.

394 Konkrétněji SRB uvedl v článku 3.2 programu řešení krize, že neexistuje přiměřená vyhlídka, že alternativní opatření v rámci soukromého sektoru mohou zabránit selhání Banco Popular. Neexistenci takových opatření bylo možné dovodit zejména z následujících okolností:

– sama banka uznala v dopise zaslaném ECB dne 6. června 2017, že její selhání je pravděpodobné;

– soukromý prodej nevedl ve lhůtě, která by bance umožnila uhradit své dluhy nebo jiné splatné závazky, ke kladnému výsledku;

– bylo málo pravděpodobné, že by banka byla v nezbytných lhůtách schopna získat dostatečné dodatečné likvidní prostředky prostřednictvím transakcí na trhu nebo operací centrální banky, ani prostřednictvím opatření stanovených v jejím rezervním fondu a plánech na ozdravení;

– okamžitý přínos likvidity byl nedostatečný s ohledem na rychlost zhoršování stavu likvidity.

395 Kromě toho měl SRB v čl. 3.3 programu řešení krize, zmíněném v bodě 287 výše, za to, že neexistuje přiměřená vyhlídka, že obezřetnostní opatření, včetně opatření včasného zásahu, mohou zabránit selhání Banco Popular.

396 V článku 3.4 programu řešení krize dospěl SRB k závěru, že rovněž neexistuje přiměřená vyhlídka, že by výkon pravomoci k odpisu a konverzi kapitálových nástrojů v souladu s článkem 21 nařízení č. 806/2014 zabránil selhání Banco Popular v přiměřené lhůtě. SRB měl konkrétně za to, že vzhledem k tomu, že Banco Popular byla z důvodu stavu její likvidity v selhání či pravděpodobném selhání, odpis nebo konverze kapitálu nepostačí na obnovení stavu likvidity banky.

397 Z toho vyplývá, že SRB v rámci řešení krize zdůvodnil, proč nebyla myslitelná alternativní obezřetnostní opatření, včetně opatření včasného zásahu, nebo opatření v rámci soukromého sektoru. Žalobkyně neuplatňují žádný argument, který by mohl tento závěr zpochybnit.

398 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že existovalo obezřetnostní řešení, jež by zabránilo selhání Banco Popular ve smyslu čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014, vyplývající z nouzového poskytnutí likvidity schváleného španělskou centrální bankou a ECB dne 5. června 2017, které by umožnilo pokrýt potřeby likvidity Banco Popular.

399 Je třeba poznamenat, že ECB dne 6. června 2016 ve svém posouzení selhání nebo pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular uvedla, že ačkoli společnost Banco Popular připravila během posledních týdnů předcházejících tomuto posouzení různá opatření k vytvoření dalších likvidit a začala tato opatření uplatňovat, rozsah již uskutečněných a dosud očekávaných vstupních toků nepostačoval ke dni tohoto posouzení k nápravě zhoršení stavu likvidity ve společnosti Banco Popular. ECB uvedla, že ani s využitím nouzového poskytnutí likvidity, proti níž rada guvernérů ECB dne 5. června 2017 nevyjádřila žádné námitky, nestačil stav likvidity k výše uvedenému datu k tomu, aby mohla společnost Banco Popular splatit své závazky do 7. června 2017.

400 SRB konstatoval v bodě 26 písm. c) odůvodnění programu řešení krize, že společnost Banco Popular obdržela dne 5. června 2017 první nouzové poskytnutí likvidity, proti němuž nevyjádřila ECB žádné námitky, ale že jí nicméně Španělská banka nebyla schopna přidělit další nouzové poskytnutí likvidity.

401 V této souvislosti je třeba poznamenat, že Španělská banka požádala v dopise ze dne 5. června 2017 ECB o souhlas s nouzovým poskytnutím likvidity společnosti Banco Popular, určeným k vyřešení závažného nedostatku likvidity, jemuž posledně jmenovaná společnost čelila. Téhož dne zaslala Španělská banka ECB další dopis obsahující žádost o rozšíření nouzového poskytnutí likvidity ve prospěch společnosti Banco Popular vzhledem k tomu, že ji posledně jmenovaná informovala o velmi výrazných peněžních tocích. Tyto dva dopisy, jež byly zaslány ECB téhož dne, svědčí o rychlosti, s jakou se zhoršoval stav likvidity ve společnosti Banco Popular.

402 SRB v čl. 3 odst. 2 písm. d) programu řešení krize konstatoval, že nouzové poskytnutí likvidity bylo nedostatečné s ohledem na rychlost, s jakou se zhoršoval stav likvidity ve společnosti Banco Popular.

403 Je třeba uvést, že následujícího dne po zmíněném prvním nouzovém poskytnutí likvidity, tj. dne 6. června 2017, dospěly ECB a správní rada společnosti Banco Popular k závěru, že banka již není schopna splácet své dluhy nebo jiné závazky splatné ke dni 7. června, vzhledem k rozsahu a rychlosti odlivu likvidity. Jelikož bylo konstatováno selhání společnosti Banco Popular, další nouzové poskytnutí likvidity již nebylo možné.

404 Kromě toho je třeba připomenout, že SRB nehraje žádnou úlohu při zajišťování nouzového poskytnutí likvidity, jež spadá do pravomoci národních centrálních bank.

405 SRB mohl proto v programu řešení krize nanejvýš konstatovat zaprvé, že ECB měla v posouzení, které se týkalo selhání nebo pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular, za to, že nouzové poskytnutí likvidity, jež sama schválila, neumožňovalo vyřešit nedostatek likvidity ve společnosti Banco Popular, a zadruhé, že Španělská banka nepovolila další nouzové poskytnutí likvidity ve prospěch společnosti Banco Popular.

406 Z toho vyplývá, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, nouzové poskytnutí likvidity nepředstavovalo alternativní opatření k řešení krize.

407 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že celé nouzové poskytnutí likvidity, které původně schválila ECB, by Banco Popular umožnilo uspokojit její okamžité potřeby likvidity za účelem provedení jiných opatření v rámci soukromého sektoru, jako jsou prodeje aktiv.

408 Stačí uvést, že vzhledem ke konstatování, že Banco Popular nemohla těžit z dalšího nouzového poskytnutí likvidity, by prodeje aktiv zmíněné žalobkyněmi v rozsahu, v němž byly podmíněny poskytnutím této nouzové likvidity, nepředstavovaly alternativní opatření k řešení krize.

409 V každém případě je třeba konstatovat, že se zdá, že žalobkyně nezohledňují skutečnost, že dne 6. června 2017 bylo zhoršení situace likvidity Banco Popular takové, že musela být přijata naléhavá opatření. Kromě toho žalobkyně neprokázaly, že by se alternativní opatření, na která odkazují a spočívají v prodeji aktiv, jako je prodej Totalbank nebo WiZink, mohla uskutečnit v dostatečně krátké lhůtě, aby Banco Popular mohla získat dostatečnou likviditu na splnění svých závazků k 7. červnu 2017.

410 Jak zdůrazňuje SRB, takový prodej aktiv, jenž byl pouze v přípravné fázi, nemohl být ukončen dříve než za několik týdnů. I kdyby tedy, jak tvrdí žalobkyně, bylo Banco Popular přiděleno další nouzové poskytnutí likvidity až do 21. června 2017, takový prodej by nemohl být v této lhůtě ukončen.

411 V tomto ohledu je třeba rovněž uvést, že ECB měla za to, že neexistují opatření dohledu nebo včasného zásahu, jež by umožnila okamžitě zlepšit stav likvidity ve společnosti Banco Popular a jež by této společnosti zajistila dostatek času na to, aby uskutečnila převod podniku nebo nějaké jiné řešení.

412 Kromě toho, když ředitel Banco Popular v dubnu 2017 oznámil zahájení postup soukromého prodeje banky s cílem čelit riziku úpadku, uznal, že prodej aktiv již nepředstavuje opatření dostačující k nápravě obtíží Banco Popular.

413 Konečně žalobkyně nevysvětlují, i za předpokladu, že by k tomuto prodeji aktiv mohlo dojít v dostatečně krátké době k vytvoření nové likvidity, jakým způsobem by taková opatření umožnila zastavit výběry vkladů, a tudíž přerušit únik likvidity a obnovit dlouhodobou životaschopnost Banco Popular.

414 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že alternativní opatření v rámci soukromého sektoru by umožnila vyřešit problémy Banco Popular s likviditou. V tomto ohledu odkazují na dva dopisy, v nichž Barclays Bank a Deutsche Bank ve dnech 3. a 5. června 2017 uvedly, že jsou ochotny zajistit zvýšení kapitálu Banco Popular o 4 miliardy eur. Podle žalobkyň bylo možné odložit program řešení krize na víkend následující po 7. červnu 2017, jelikož SRB mohl poskytnout Banco Popular půjčku prostřednictvím Jednotného fondu pro řešení krizí na základě čl. 76 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014, aby jí umožnil vydržet až do pátečního ukončení obchodování na trzích.

415 Stačí uvést, že dopisy zmíněné žalobkyněmi neobsahují žádný pevný závazek Barclays Bank nebo Deutsche Bank účastnit se zvýšení kapitálu Banco Popular, ale odrážejí pouhé diskuse o možném budoucím zvýšení kapitálu. Tyto dopisy svědčí o tom, že k datu jejich zaslání se návrh na zvýšení kapitálu společnosti Banco Popular nacházel teprve ve velmi rané fázi přípravy.

416 Společnost Barclays Bank odkazuje ve svém dopise ze dne 3. června 2017 zaslaném společnosti Banco Popular výlučně na nedávné diskuse ohledně zvýšení kapitálu, které byly vedeny s cílem pokrýt potřebu společnosti Banco Popular týkající se dalších finančních prostředků a dosáhnout mnohem vyšších úrovní kapitálu, za účelem zmírnění obtíží vyplývajících ze zvýšené expozice v oblasti nemovitého majetku a jiných problematických aktiv, jimž musela zmíněná společnost čelit. Tento dopis tudíž zaprvé neobsahuje nic, co by nasvědčovalo tomu, že společnost Barclays Bank byla připravena podílet se na tomto zvýšení kapitálu, a zadruhé posledně jmenovaná společnost nezmiňuje nedostatek likvidity, jemuž byla společnost Banco Popular vystavena, a nenavrhuje žádné řešení, které by tento nedostatek mělo vyřešit.

417 Společnost Deutsche Bank se v dopise ze dne 5. června 2017 zaslaném společnosti Banco Popular zmiňuje pouze o tom, že má zájem zajistit 50 % z možného zvýšení kapitálu o 4 miliardy eur. Společnost Deutsche Bank uvádí pouze, že „existují samozřejmě určité podmínky, avšak v tomto dopise vycházíme z přesvědčení, že za okolností, které mohou podle našeho názoru reálně nastat, by mohlo dojít ke zvýšení [kapitálu], které by banku stabilizovalo“. Tento dopis tudíž nemůže být chápán v tom smyslu, že obsahuje pevný závazek společnosti Deutsche Bank, a netýká se způsobu, jakým by byl vyřešen nedostatek likvidity ve společnosti Banco Popular.

418 Mimoto argument žalobkyň spočívá na čistě teoretickém předpokladu, podle kterého tato navýšení kapitálu mohla být uskutečněna v natolik krátké lhůtě, aby umožnila poskytnutí likvidity několik dní po 7. červnu. Je třeba uvést, že žalobkyně nevysvětlují, jakým způsobem by toto zvýšení kapitálu mohlo zastavit úniky vkladů a obnovit dlouhodobý stav likvidity Banco Popular.

419 Pokud jde o argument týkající se možnosti Jednotného fondu pro řešení krizí poskytnout Banco Popular půjčku, postačí konstatovat, že podle čl. 76 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014 může SRB v rámci programu řešení krize při použití nástrojů k řešení krize používat Jednotný fond pro řešení krizí pouze v rozsahu, který je nezbytný k zajištění efektivního použití nástrojů k řešení krize, zvláště aby poskytl úvěr instituci v režimu řešení krize. Z toho jednoznačně vyplývá, že tato možnost může být zvažována jedině v rámci opatření k řešení krize a v žádném případě nepředstavuje alternativu k tomuto opatření.

420 Začtvrté žalobkyně tvrdí, že výměna členů řídícího orgánu Banco Popular ECB by byla účinné pro řešení krize likvidity tím, že by na trzích, zákazníkům a věřitelům banky vyvolala obraz důvěry.

421 I kdybychom připustili, že by výměna vedoucích představitelů Banco Popular mohla obnovit obraz důvěry banky, nelze to považovat za alternativní řešení, které by umožnilo okamžitě zastavit únik vkladů nebo poskytnout likviditu nezbytnou na pokrytí pokračujících výběrů vkladů, a tedy uspokojit potřebu likvidity Banco Popular v krátké lhůtě.

422 Je třeba rovněž poznamenat, že při posuzování selhání nebo pravděpodobného selhání Banco Popular měla ECB za to, že opatření, která má k dispozici jako orgán dohledu, včetně opatření stanovených v článcích 27 až 29 směrnice (EU) 2014/59 umožňujících zejména požadovat odvolání vrcholového vedení a řídícího orgánu banky, nemohla zajistit, že Banco Popular bude schopna plnit své splatné dluhy nebo jiné závazky, a to vzhledem k rozsahu a rychlosti zaznamenaného zhoršování likvidity.

423 Z toho vyplývá, že žalobkyně neprokázaly, že by alternativní opatření, která uplatňují, mohla umožnit obnovení likvidity Banco Popular v dostatečně krátké lhůtě, a že tedy neprokázaly, že se SRB dopustil zjevně nesprávného posouzení, když měl za to, že neexistují alternativní opatření k řešení krize, která by mohla zabránit selhání či pravděpodobnému selhání Banco Popular k 6. červnu 2017.

424 Pokud jde dále o argument žalobkyň, že se ECB a SRB rozhodly prodat Banco Popular společnosti Banco Santander již v květnu 2017, stačí konstatovat, že je irelevantní, pokud jde o posouzení podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014, a že tento argument je mimoto čistě spekulativní.

425 Z toho vyplývá, že se SRB nedopustil zjevně nesprávného posouzení, když měl za to, že podmínka stanovená v čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014 je splněna.

426 Druhou část žalobního důvodu je tudíž třeba zamítnout.

– *Ke třetí části, týkající se třetí podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014*

427 Žalobkyně tvrdí, že veřejný zájem nevyžadoval přijetí programu řešení krize, jelikož existovala přiměřenější opatření, která by umožnila vyřešit krizi likvidity Banco Popular a současně by zabránila odepření práva akcionářů na vlastnictví, a proto program řešení krize nesplňuje podmínku stanovenou v čl. 18 odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014.

428 Je třeba připomenout, že čl. 18 odst. 5 nařízení č. 806/2014 stanoví, že pro účely odst. 1 prvního pododstavce písm. c) tohoto článku se opatření k řešení krize považují za opatření ve veřejném zájmu, pokud jsou nezbytná pro dosažení jednoho nebo více účelů řešení krize stanovených v článku 14 tohoto nařízení, jsou ve vztahu k uvedeným účelům přiměřená a likvidací subjektu v běžném úpadkovém řízení by uvedených účelů řešení krize ve stejné míře dosaženo nebylo.

429 Účely řešení krize uvedené v čl. 14 odst. 2 nařízení č. 806/2014 jsou následující: zajistit kontinuitu zásadních funkcí, zabránit významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu, zejména zabráněním šíření krize, chránit veřejné finanční prostředky tím, že se minimalizuje spoléhání se na mimořádnou veřejnou finanční podporu, chránit vkladatele i investory; chránit finanční prostředky a aktiva klientů.

430 Splnění podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014 předpokládá ověření, že cílů uvedených v článku 14 tohoto nařízení bude lépe dosaženo opatřením k řešení krize než likvidací subjektu.

431 V projednávané věci SRB v čl. 4.1 programu řešení krize dospěl k závěru, že řešení krize ve formě nástroje převodu činností je nezbytné ve veřejném zájmu ve smyslu čl. 18 odst. 1 písm. c) a odst. 5 nařízení č. 806/2014.

432 SRB v článku 4.2 programu řešení krize uvedl, že řešení je nezbytné a přiměřené cílům stanoveným v čl. 14 odst. 2 nařízení č. 806/2014, a sice zajistit kontinuitu zásadních funkcí, zabránit významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu, zejména zabráněním šíření krize, včetně tržních infrastruktur, a zachováním tržní disciplíny. Uvedl, že likvidace společnosti Banco Popular v rámci běžného úpadkového řízení by neumožnila dosáhnout těchto cílů ve stejném rozsahu. SRB 4 následně v čl. 4.4 programu řešení krize provedl analýzu s ohledem na cíle řešení krize za okolností existujících k tomuto datu.

433 Konkrétně SRB v článku 4.4.2 programu řešení krize vysvětlil, že dospěl na základě různých skutečností k závěru, že postavení společnosti Banco Popular se vyznačuje stále narůstajícím rizikem významných nepříznivých dopadů na finanční stabilitu ve Španělsku. Mezi tyto skutečnosti patřily zaprvé velikost a význam společnosti Banco Popular, která představuje mateřskou společnost šesté bankovní skupiny ve Španělsku, její aktiva dosahují celkové částky 147 miliard eur a Španělská banka ji v roce 2017 označila za systémově významnou instituci. SRB zejména uvedl, že společnost Banco Popular je jedním z hlavních účastníků trhu ve Španělsku s významným podílem na trhu v oblasti malých a středních podniků a že má poměrně vysoký podíl na trhu v oblasti vkladů (téměř 6 %) a značný počet neprofesionálních klientů (přibližně 1,4 milionu) na celém území Španělska. Zadruhé vzal SRB v úvahu povahu činnosti společnosti Banco Popular, která souvisí s činnostmi obchodních bank a zaměřuje se zvláště na nabídku financování, správu úspor a na poskytování služeb jednotlivcům, rodinám a podnikům (zejména malým a středním podnikům). SRB byl toho názoru, že podobnost modelu podnikání společnosti Banco Popular a jiných španělských obchodních bank mohla posílit možnosti nepřímého šíření krize do těchto bank, jež mohly být vnímány v tom smyslu, že musí čelit týmž potížím.

434 Z toho vyplývá, že SRB odůvodnil, do jaké míry řešení krize Banco Popular splňuje mimo jiné cíl obecného zájmu, kterým je zabránit nepříznivým dopadům na finanční stabilitu, zejména zabráněním šíření krize.

435 Kromě toho je třeba připomenout, že v bodě 4 odůvodnění rozhodnutí 2017/1246, kterým se schvaluje program řešení krize, Komise výslovně uvedla, že souhlasí s programem řešení krize, a zejména s odůvodněním SRB, proč je řešení krize nezbytné ve veřejném zájmu v souladu s článkem 5 nařízení č. 806/2014.

436 Argumenty žalobkyň nemohou zpochybnit posouzení SRB týkající se splnění podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014.

437 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že nástroj převodu činnosti byl nepřiměřený s ohledem na alternativní opatření k prodeji Banco Popular uvedená v jejich argumentaci týkající se druhé podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014, která by umožnila vyřešit krizi likvidity bez zásahu do jejich práva na vlastnictví. Tímto argumentem žalobkyně ve skutečnosti zpochybňují přiměřenost opatření k řešení krize ve vztahu k tvrzeným alternativním opatřením ve vztahu k zásahu do jejich práva na vlastnictví.

438 Dalším argumentem uplatněným v replice žalobkyně dodávají, že SRB nevysvětluje, z jakého důvodu byl nástroj převodu činností nejlepším řešením pro dosažení cílů řešení ve srovnání s ostatními nástroji k řešení krize uvedenými v nařízení č. 806/2014.

439 Žalobkyně přitom na straně jedné netvrdí, že program řešení krize neodpovídá cílům veřejného zájmu stanoveným v čl. 14 odst. 2 nařízení č. 806/2014, které usilují o ochranu zásadních funkcí Banco Popular a zachování finanční stability.

440 Na straně druhé žalobkyně nepředkládají žádný argument, jenž by mohl prokázat, že těchto cílů by bylo dosaženo ve stejném rozsahu, kdyby se Banco Popular ocitla v likvidaci v běžném úpadkovém řízení. Přiměřenost opatření k řešení krize ve vztahu k alternativním opatřením nebo jiným nástrojům řešení krize uvedeným v nařízení č. 806/2014 není relevantní, pokud jde o uplatnění podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014.

441 Z toho vyplývá, že se SRB nedopustil zjevně nesprávného posouzení, když měl za to, že podmínka stanovená v čl. 18 odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014 je splněna.

442 Proto je třeba zamítnout i třetí část, a tedy pátý žalobní důvod v plném rozsahu.

K šestému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady obezřetnosti v bankovním sektoru

443 Žalobkyně tvrdí, že ECB tím, že neprovedla opatření včasného zásahu, porušila zásadu obezřetnosti v bankovním odvětví, neboť provedení takových opatření by umožnilo zabránit přijetí programu řešení krize. Žalobkyně v podstatě tvrdí, že přijetí opatření včasného zásahu by umožnilo vyhnout se krizi likvidity Banco Popular, která odůvodnila přijetí programu řešení krize a prodej Banco Popular třetí osobě. Domnívají se, že provedení takových opatření by změnilo obsah programu řešení krize nebo mohlo zabránit jeho přijetí.

444 Úvodem je třeba uvést, že tento žalobní důvod v rozsahu, v němž směřuje proti ECB z důvodu, že nepřijala opatření včasného zásahu, musí být odmítnut jako nepřípustný, jelikož ECB není účastnicí projednávaného sporu.

445 Tímto žalobním důvodem žalobkyně dále uplatňují porušení zásady obezřetnosti v bankovním sektoru. V žalobě a na jednání uvedly, že tato zásada vyplývá ze zásady předběžné opatrnosti použitelné v oblasti životního prostředí.

446 Je však třeba připomenout, že čl. 191 odst. 2 SFEU sice stanoví, že politika v oblasti životní prostředí je založena mimo jiné na zásadě předběžné opatrnosti, avšak tato zásada se má uplatňovat i v jiných politikách Unie, zejména v rámci politiky ochrany veřejného zdraví a v případech, kdy unijní orgány v rámci společné zemědělské politiky nebo politiky vnitřního trhu přijímají opatření na ochranu lidského zdraví (viz rozsudek ze dne 1. října 2019, Blaise a další, C-616/17, EU:C:2019:800, bod 41 a citovaná judikatura).

447 Z této zásady plyne, že v případě, že přetrvává nejistota o riziku pro lidské zdraví nebo jeho dosahu, lze přijmout ochranná opatření a nemusí se čekat na úplné prokázání skutečné existence a závažnosti těchto rizik (viz rozsudek ze dne 1. října 2019, Blaise a další, C-616/17, EU:C:2019:800, bod 43 a citovaná judikatura; rozsudek ze dne 6. května 2021, Bayer CropScience a Bayer v. Komise, C-499/18 P, EU:C:2021:367, bod 80).

448 Stačí přitom konstatovat, že žalobkyně nevysvětlují, jak se zásada předběžné opatrnosti, jak je definována judikaturou, uplatní v bankovním odvětví.

449 Tento žalobní důvod je tedy třeba zkoumat v rozsahu, v němž žalobkyně vytýkají SRB, že nepřijal opatření včasného zásahu, která by umožnila zabránit krizi likvidity společnosti Banco Popular. V tomto ohledu žalobkyně tvrdí, že přijetí opatření včasného zásahu nebo jiných opatření uvedených v článku 13 nařízení č. 806/2014, v nařízení č. 1024/2013 a v článcích 27 až 29 směrnice 2014/59 by zabránilo krizi vyvolané řešením krize. Žalobkyně tvrdí, že SRB v měsících předcházejících řešení krize Banco Popular nepřijal žádné účinné opatření a nechal situaci zhoršit, což vedlo k řešení krize platebně schopné banky kvůli problémům s likviditou.

450 Žalobkyně vyjmenovávají některá opatření včasného zásahu, která by byla vhodná v případě Banco Popular a umožnila by podle nich napravit zhoršující se situaci banky. Uvádějí rozdělení banky na ozdravenou banku a špatnou bankovní strukturu, dočasnou správu a nahrazení správní rady, sledování likvidity a rychlé omezení zadlužení, poskytnutí likvidity s cílem získat čas k umožnění soutěžního postupu prodeje a konečně jednání o finančním vyrovnání s věřiteli.

451 Nejprve je třeba uvést, že čl. 18 odst. 3 nařízení č. 806/2014 stanoví, že předchozí přijetí opatření včasného zásahu podle článku 16 nařízení č. 1024/2013, podle čl. 27 odst. 1, článku 28 nebo 29 směrnice 2014/59 nebo podle článku 104 směrnice 2013/36 není podmínkou pro přijetí opatření k řešení krize.

452 Dále je třeba uvést, že článek 13 nařízení č. 806/2014 týkající se opatření včasného zásahu ve svém odstavci 1 stanoví, že ECB nebo příslušné vnitrostátní orgány informují SRB o každém opatření, jehož přijetí požadují od instituce nebo skupiny nebo které samy přijmou podle článku 16 nařízení č. 1024/2013, podle čl. 27 odst. 1, článku 28 nebo 29 směrnice 2014/59 nebo podle článku 104 směrnice 2013/36.

453 Z toho vyplývá, jak uvádí SRB, podporovaný Banco Santander a Španělským královstvím, že přijetí opatření včasného zásahu nespadá do jeho pravomoci, nýbrž do pravomoci ECB a příslušných vnitrostátních orgánů.

454 V tomto ohledu je třeba uvést, že žalobkyně nevysvětlují, na jakém právním základě by SRB mohl taková opatření přijmout.

455 Vzhledem k tomu, že SRB nemá pravomoc k přijetí opatření uvedených žalobkyněmi, nemohou mu vytýkat, že je před přijetím programu řešení krize nepřijal.

456 Konečně, jak tvrdí SRB, podporovaný Komisí, argumenty žalobkyň nemohou zpochybnit legalitu programu řešení krize. Přijetí mechanismu řešení krize musí být totiž považováno za odůvodněné, pokud jsou splněny podmínky stanovené nařízením č. 806/2014, zejména podmínky stanovené v článku 18 tohoto nařízení. Okolnost, že opatření mohla být přijata preventivně za účelem nápravy obtíží Banco Popular, je irelevantní pro účely posouzení legality programu řešení krize, jelikož je prokázáno, že podmínky stanovené v článku 18 nařízení č. 806/2014 byly ke dni jeho přijetí splněny.

457 Kromě toho je třeba konstatovat, že tento žalobní důvod vychází z čistě spekulativních a nepodložených tvrzení, že kdyby byla přijata opatření včasného zásahu nebo jiná preventivní opatření, bylo by zabráněno krizi likvidity Banco Popular a program řešení krize by nebyl nezbytný nebo by měl odlišný obsah.

458 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 28. května 2021 předložily žalobkyně na základě čl. 85 odst. 3 jednacího řádu nový důkazní návrh týkající se dvou novinových článků zveřejněných na internetu dne 27. května 2021, které zmiňují e-maily předsedy FROB adresované SRB týkající se prohlášení předsedkyně SRB při jejím vystoupení v televizním kanálu Bloomberg, a požádaly Tribunál, aby SRB nařídil předložit tyto e-maily v rámci organizačního procesního opatření. Žalobkyně tvrdí, že tyto dokumenty, jejichž cílem je prokázat existenci úniků informací a vliv, který měly na ztrátu likvidity Banco Popular, podporují jejich šestý žalobní důvod. Žalobkyně v tomto ohledu odkazují na bod 83 žaloby, ve kterém tvrdily, že prohlášení předsedkyně SRB způsobila paniku mezi zákazníky Banco Popular a způsobila pokles její burzovní hodnoty a toto „jednání [bylo] neslučitelné s nejzákladnější myšlenkou obezřetnosti“.

459 Z této jediné věty uvedené v bodě 83 žaloby přitom nelze vyvodit, že žalobkyně vznesly v tomto žalobním důvodu argumenty, kterými SRB vytýkají prohlášení učiněná jeho předsedkyní. Na jedné straně z nadpisu tohoto žalobního důvodu v žalobě a z předložených argumentů jasně vyplývá, že žalobkyně vytýkají SRB pouze to, že nepřijal jiná opatření, včetně opatření včasného zásahu, která by zabránila přijetí programu řešení krize. Na druhé straně žalobkyně nerozvíjejí žádnou argumentaci týkající se prohlášení předsedkyně SRB a v této větě nevysvětlují, jaké ustanovení nebo jakou zásadu SRB porušil. Mimoto je třeba uvést, že žalobkyně nerozvinuly argumentaci k tomuto bodu v šestém žalobním důvodu ve stadiu repliky.

460 Je tedy třeba mít za to, že novinové články poskytnuté žalobkyněmi a e-maily předsedy FROB, jejichž předložení požadují v dopise ze dne 28. května 2021, nejsou relevantní v rozsahu, v němž se týkají prohlášení předsedkyně SRB.

461 Šestý žalobní důvod je tudíž třeba odmítnout jako zčásti nepřípustný a zamítnout jako zčásti neopodstatněný.

K sedmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady ochrany legitimního očekávání

462 Žalobkyně tvrdí, že různé okolnosti předcházející přijetí programu řešení krize mohly prokázat jejich legitimní očekávání, že Banco Popular nebude předmětem řešení krize.

463 Co se týče zásady ochrany legitimního očekávání, z ustálené judikatury vyplývá, že právo se jí dovolávat předpokládá, že zúčastněné straně byla příslušnými unijními orgány poskytnuta konkrétní, nepodmíněná a shodující se ujištění z oprávněných a spolehlivých zdrojů. Toto právo má totiž každý jednotlivec, pokud u něj unijní orgán, instituce či subjekt tím, že mu poskytly konkrétní ujištění, vyvolaly podloženou naději (viz rozsudek ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 62 a citovaná judikatura; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 16. prosince 2020, Rada a další v. K. Chrysostomides & Co. a další, C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P a C-604/18 P, EU:C:2020:1028, bod 178 a citovaná judikatura).

464 Jak již dříve rozhodl Soudní dvůr, i když zásada legitimního očekávání patří mezi základní unijní zásady, hospodářské subjekty nemohou důvodně očekávat, že bude zachován existující stav, který může být změněn v rámci posuzovací pravomoci unijních orgánů, a to zvláště v takové oblasti, jako je oblast státních podpor v bankovnictví, jejíž předmět zahrnuje stálé přizpůsobování v závislosti na změnách hospodářské situace (viz rozsudek ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 66 a citovaná judikatura).

465 Tuto judikaturu lze vztáhnout na situaci banky, na kterou se vztahují opatření k řešení krize (obdobně viz rozsudek ze dne 16. prosince 2020, Rada a další v. K. Chrysostomides & Co. a další, C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P a C-604/18 P, EU:C:2020:1028, body 181 a 182). Jak uvádí Soudní dvůr, v bankovním sektoru totiž z důvodu neustálého přizpůsobování v závislosti na změnách hospodářské situace nemohou akcionáři a věřitelé subjektu tvrdit, že mají jakékoli legitimní očekávání, že se tento subjekt v budoucnu nebude nacházet v situaci odůvodňující použití opatření k řešení krize. Nemohou tvrdit to, že by jim SRB byl schopen poskytnout ujištění, že na banku, která by splňovala podmínky stanovené v článku 18 nařízení č. 806/2014, se nebudou vztahovat opatření k řešení krize.

466 Žalobkyně jakožto akcionáři nebo věřitelé Banco Popular tedy nemohou tvrdit, že SRB přijetím programu řešení krize porušil zásadu ochrany legitimního očekávání.

467 V každém případě je třeba mít za to, že žádná z okolností dovolávaných žalobkyněmi neodůvodňuje uplatnění zásady ochrany legitimního očekávání.

468 Zaprvé žalobkyně poukazují na existenci legitimního očekávání založeného na bodě 13 odůvodnění nařízení č. 806/2014, který stanoví, že „[z]a účelem obnovení důvěry vůči bankovnímu sektoru a jeho důvěryhodnosti provádí [ECB] v současnosti komplexní posouzení rozvah všech bank, které jsou pod přímým dohledem“, a „[t]akové posouzení by mělo zajistit všem zúčastněným stranám, že banky vstupující do jednotného mechanismu dohledu, a proto spadající do oblasti působnosti jednotného mechanismu pro řešení krizí, jsou v zásadě zdravé a důvěryhodné“. ECB by měla vykonávat své pravomoci ve spolupráci se SRB s cílem zajistit platební schopnost a stabilitu úvěrových institucí podléhajících jejímu dohledu.

469 Stačí uvést, že tento bod odůvodnění nařízení č. 806/2014 se týká posouzení uskutečněného ECB v rámci provádění jednotného mechanismu dohledu. Zastávat názor, stejně jako to činí žalobkyně, že u každé banky pod dohledem ECB je zaručeno, že bude s konečnou platností „zdravá a důvěryhodná“ a nebude předmětem opatření k řešení krize, by znamenalo zbavit nařízení č. 806/2014 veškerého užitečného účinku.

470 Zadruhé se žalobkyně opírají o výsledky zátěžových testů Banco Popular z let 2014 a 2016, jakož i výsledků postupu dohledu a hodnocení *(Supervisory Review and Evaluation Process, SREP)* z listopadu 2016 provedených ECB, a na jejich základě tvrdí, že bylo důvodné očekávat, že instituce je stabilní a platebně schopní a neexistovalo riziko, že bude předmětem řešení krize.

471 V tomto ohledu stačí konstatovat, že skutečnosti uplatněné žalobkyněmi se týkají situace Banco Popular k určitému datu, a to několik měsíců přede dnem přijetí programu řešení krize. Například zátěžový test Banco Popular z roku 2016 byl zveřejněn v červenci 2016 a výsledky SREP z listopadu roku 2016, jejž provedla ECB, mají referenční datum 31. prosince 2015. Na tyto skutečnosti nelze nahlížet tak, že jsou ukazateli budoucího finančního vývoje Banco Popular. Nelze mít za to, že poskytují žalobkyním legitimní očekávání, že Banco Popular do budoucna nebude v selhání či její selhání nebude pravděpodobné. Kromě toho je třeba připomenout, že v projednávané věci se stav likvidity Banco Popular po těchto výsledcích od února 2017 zhoršil. Zejména je třeba připomenout, že dne 12. května 2017 již Banco Popular nesplňovala požadavek na minimální krytí likvidity. Tyto skutečnosti každopádně nemohou představovat přesné, nepodmíněné a shodující se záruky unijního orgánu, že Banco Popular nebude v budoucnu předmětem opatření k řešení krize.

472 Zatřetí žalobkyně poukazují na skutečnost, že ECB v roce 2017 povolila částečné splacení emise podřízených dluhopisů Banco Popular ve výši 400 000 euro. Domnívají se, že každý rozumný investor by měl za to, že kdyby Banco Popular vykazovala problémy s platební schopností nebo likviditou, ECB by s tímto opatřením nesouhlasila.

473 Tyto skutečnosti přitom na jedné straně nepředstavují konkrétní ujištění SRB o finančním zdraví Banco Popular ve smyslu judikatury citované v bodě 463 výše. Na druhé straně žalobkyně nevysvětlují, z jakých důvodů by tyto skutečnosti mohly poskytnout každému obezřetnému investorovi legitimní očekávání ohledně platební schopnosti nebo stavu likvidity Banco Popular, i když tito investoři nemohli nevědět, že se situace banky před přijetím programu řešení krize prudce zhoršila. Zveřejnění výroční zprávy společnosti Banco Popular za rok 2016 dne 3. února 2017, zveřejnění finanční zprávy za první čtvrtletí roku 2017 dne 5. května 2017, jakož i snížení ratingu tak představovaly skutečnosti, které byly investorům známy a odhalovaly obtíže Banco Popular. Kromě toho v období od února do května 2017 byla Banco Popular předmětem rozsáhlého mediálního zpravodajství, které informovalo o zhoršení její finanční situace.

474 Začtvrté žalobkyně tvrdí, že neprovedení opatření o včasném zásahu ze strany SRB a ECB v nich vzbudilo legitimní přesvědčení, že vůči Banco Popular nebude neprodleně uplatněno opatření k řešení krize.

475 Stačí připomenout, že z čl. 18 odst. 3 nařízení č. 806/2014 vyplývá, že předchozí přijetí opatření včasného zásahu není podmínkou pro přijetí opatření k řešení krize, což žalobkyně výslovně uznávají v replice. Žalobkyně tedy nemohly z neexistence takových opatření vyvozovat žádné důsledky.

476 Je tudíž třeba mít za to, že žalobkyně nemohou platně tvrdit, že měly k dispozici záruky SRB ohledně toho, že vůči Banco Popular nepřijme program řešení krize. Je třeba rovněž uvést, že akcionáři Banco Popular neměli jistotu, že některá z opatření k řešení krize přijatých SRB nebudou mít vliv jejich investice.

477 Sedmý žalobní důvod tudíž musí být zamítnut jako neopodstatněný.

K osmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva na vlastnictví a zásady proporcionality zakotvených v článcích 17 a 52 Listiny

478 Žalobkyně tvrdí, že program řešení krize nepřiměřeným způsobem zbavuje akcionáře Banco Popular jejich práva na vlastnictví v rozporu s články 17 a 52 Listiny.

479 Žalobkyně tvrdí, že zásah do jejich práva na vlastnictví byl nepřiměřený s ohledem na cíl spočívající v ochraně finanční stability, který SRB sledoval. Tvrdí, že pod záminkou ochrany veřejného zájmu a stability finančních trhů SRB zcela připravil akcionáře Banco Popular o jejich právo na vlastnictví, což prokazuje, že požadavek přiměřenosti nebyl splněn. V podstatě tvrdí, že existovala méně omezující opatření, než jaká byla přijata v rámci programu řešení krize, a že tento nástroj je zbavil jejich práva na vlastnictví, aniž byly předem vyslechnuty a aniž jim bylo vyplaceno jakékoli odškodnění.

480 Podle ustálené judikatury zásada proporcionality, jež je jednou z obecných zásad unijního práva, vyžaduje, aby akty unijních orgánů nepřekročily meze toho, co je přiměřené a nezbytné k dosažení legitimních cílů sledovaných dotčenou právní úpravou, přičemž se rozumí, že pokud se nabízí volba mezi více přiměřenými opatřeními, je třeba zvolit nejméně omezující opatření a způsobené nevýhody nesmějí být nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům [viz rozsudky ze dne 30. dubna 2019, Itálie v. Rada (Kvóta pro rybolov mečouna obecného ve Středozemním moři), C-611/17, EU:C:2019:332, bod 55 a citovaná judikatura, a ze dne 6. května 2021, Bayer CropScience a Bayer v. Komise, C-499/18 P, EU:C:2021:367, bod 166 a citovaná judikatura]. Tato zásada je připomenuta i v čl. 5 odst. 4 SEU, jakož i v článku 1 protokolu o uplatňování zásad subsidiarity a proporcionality, připojeného ke Smlouvě o EU a Smlouvě o FEU.

481 Článek 17 odst. 1 Listiny stanoví:

„Každý má právo vlastnit zákonně nabytý majetek, užívat jej, nakládat s ním a odkazovat jej. Nikdo nesmí být zbaven svého majetku s výjimkou veřejného zájmu, v případech a za podmínek, které stanoví zákon, a při poskytnutí spravedlivé náhrady v přiměřené lhůtě. Užívání majetku může rovněž být upraveno zákonem v míře nezbytné z hlediska obecného zájmu.“

482 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury právo na vlastnictví, které je zaručeno v čl. 17 odst. 1 Listiny, není absolutní výsadou a jeho výkon může být předmětem omezení odůvodněných cíli obecného zájmu, které Unie sleduje. Jak plyne z čl. 52 odst. 1 Listiny, výkon práva na vlastnictví lze tudíž omezit za podmínky, že tato omezení skutečně odpovídají sledovaným cílům obecného zájmu a nepředstavují vzhledem ke sledovanému cíli nepřiměřený a neúnosný zásah, jímž by byla dotčena samotná podstata takto zaručených práv (viz rozsudek ze dne 20. září 2016, Ledra Advertising a další v. Komise a ECB, C-8/15 P až C-10/15 P, EU:C:2016:701, body 69 a 70 a citovaná judikatura; rozsudky ze dne 16. července 2020, Adusbef a další, C-686/18, EU:C:2020:567, bod 85, a ze dne 23. května 2019, Steinhoff a další v. ECB, T-107/17, EU:T:2019:353, bod 100).

483 Z toho vyplývá, že právo na vlastnictví není právem absolutním, ale že v souladu s čl. 52 odst. 1 Listiny, citovaným v bodě 205 výše, může podléhat omezením, pokud jsou stanovena použitelnými právními předpisy, jsou nezbytná pro sledování obecného cíle a přiměřená tomuto cíli.

484 Žalobkyně připouštějí, že jejich právo na vlastnictví podléhá omezením a nezpochybňují, že článek 22 nařízení č. 806/2014 dává SRB možnost rozhodnout o konverzi a odpisu kapitálových nástrojů dotyčného subjektu v rámci řešení krize.

485 Úvodem je třeba připomenout, že z bodu 61 odůvodnění nařízení č. 806/2014 vyplývá, že omezení práv akcionářů a věřitelů by měla být v souladu se zásadami uvedenými v čl. 52 odst. 1 Listiny, a dále z bodu 62 odůvodnění téhož nařízení vyplývá, že zásah do práva na vlastnictví by neměl být nepřiměřený.

486 Podle čl. 15 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014, který se týká obecných zásad řešení krize, nejprve nesou ztráty akcionáři instituce v režimu řešení krize.

487 V souvislosti s akcionáři bank Soudní dvůr v tomto ohledu rozhodl, že v souladu s obecnou úpravou postavení akcionářů akciových společností nesou tito v plném rozsahu riziko spojené se svými investicemi (rozsudek ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 73).

488 V oblasti státních podpor Soudní dvůr rozhodl, že vzhledem k tomu, že akcionáři odpovídají za dluhy banky do výše jejího základního kapitálu, nelze skutečnost, že body 40 až 46 sdělení Komise o použití pravidel pro poskytování státní podpory ve prospěch bank v souvislosti s finanční krizí od 1. srpna 2013 (dále jen „sdělení o bankovnictví“) (Úř. věst. 2013, C 216, s. 1) vyžadují, aby se tito akcionáři v zájmu překonání nedostatku kapitálu banky podíleli před přiznáním státní podpory na absorpci ztrát banky ve stejném rozsahu jako v případě, že by taková státní podpora nebyla poskytnuta, považovat za zásah do jejich práva na vlastnictví (rozsudek ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 74).

489 Obdobně je třeba mít za to, že výkon pravomoci provést odpis a konverzi kapitálových nástrojů Banco Popular, jejichž majitelkami byly žalobkyně, v rámci programu řešení krize, je důsledkem skutečnosti, že akcionáři subjektu musí nést rizika spojená se svými investicemi, jakož i skutečnosti, že vzhledem k tomu, že se na tento subjekt vztahuje opatření k řešení krize z důvodu jeho selhání, musí nést hospodářské důsledky tohoto opatření.

490 Tribunál již v tomto ohledu rozhodl, že opatření spočívající ve snížení jmenovité hodnoty akcií kyperské banky bylo přiměřené cíli sledovanému tímto opatřením. Uvedl přitom nejprve, že toto opatření mělo přispět k rekapitalizaci této banky a mohlo přispět k cíli zajištění stability kyperského finančního systému a eurozóny jako celku. Dále konstatoval, že uvedené opatření nepřekračovalo meze toho, co je k dosažení tohoto cíle přiměřené a nezbytné, neboť méně omezující alternativy buď nebyly realizovatelné, nebo by neumožňovaly dosáhnout očekávaných výsledků. Konečně měl za to, že rovněž vzhledem k významu sledovaného cíle dotyčné opatření nevytvářelo nepřiměřené nepříznivé následky. V tomto ohledu připomněl, že akcionáři banky přebírají v zásadě úplné riziko svých investic (rozsudek ze dne 13. července 2018, K. Chrysostomides & Co. a další v. Rada a další, T-680/13, EU:T:2018:486, bod 330).

491 Za těchto okolností Tribunál rozhodl, že nelze mít za to, že snížení jmenovité hodnoty akcií této banky představuje nepřiměřený a nepřípustný zásah do samotné podstaty práva akcionářů na vlastnictví (rozsudek ze dne 13. července 2018, K. Chrysostomides & Co. a další v. Rada a další, T-680/13, EU:T:2018:486, bod 331).

492 V projednávané věci žalobkyně zaprvé tvrdí, že zásah do jejich práva na vlastnictví byl nepřiměřený, jelikož stabilita finančních trhů nebyla ohrožena vzhledem k platební schopnosti Banco Popular, hospodářské situaci ve Španělsku a vyhlídkám na růst španělského hospodářství. Tvrdí, že krize likvidity, která ovlivnila Banco Popular, nezpůsobila pokles cen akcií nebo odliv vkladů v jiných španělských finančních institucích, že se tedy jednalo o problém postihující finanční instituci a že nedošlo k šíření krize.

493 Tímto argumentem se žalobkyně snaží zpochybnit skutečnost, že selhání Banco Popular by mělo za následek šíření krize a mohlo by mít významné nepříznivé dopady na finanční stabilitu ve Španělsku.

494 Je třeba připomenout, že SRB měl v rámci programu řešení krize za to, že usnesení Banco Popular, a tudíž odpis a konverze kapitálových nástrojů, jsou nezbytné a přiměřené k tomu, aby se zabránilo nepříznivým dopadům, které by selhání instituce mělo na finanční stabilitu, a zejména aby se zabránilo šíření krize na ostatní španělské banky.

495 Na jedné straně je třeba připomenout, že Banco Popular byla v době přijetí programu řešení krize v selhání či její selhání bylo pravděpodobné v souladu s čl. 18 odst. 1 písm. a) a odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014. Tvrzení žalobkyň, podle kterého byla banka platebně schopná, tudíž není relevantní.

496 Na druhé straně žalobkyně nevysvětlují, jakým způsobem by hospodářská situace ve Španělsku umožnila vyhnout se šíření krize, jež by způsobilo selhání Banco Popular. V tomto ohledu je třeba uvést, že žalobkyně nevznášejí žádný argument, který by mohl zpochybnit vysvětlení poskytnutá SRB v čl. 4.4.2 programu řešení krize, jež jsou uvedena v bodě 433 výše, podle kterých by selhání Banco Popular vzhledem k jejímu systémovému významu a povaze její činnosti vedlo k rozšíření na španělské finanční instituce s podobným obchodním modelem, a tudíž významné nepříznivé účinky na finanční stabilitu ve Španělsku.

497 V této souvislosti je třeba připomenout, že z judikatury uvedené v bodě 211 výše vyplývá, že finanční služby mají pro unijní hospodářství zásadní význam a že existuje nebezpečí, že se selhání jedné či více systémových bank rychle rozšíří i na další banky v domovském státě nebo v jiných členských státech.

498 Soudní dvůr již rozhodl, že s ohledem na cíl zajistit stabilitu bankovního systému v eurozóně a s přihlédnutím k bezprostřednímu riziku finančních ztrát, jimž by byli vystaveni vkladatelé dotčených bank, pokud by došlo k úpadku těchto bank, by určitá omezení práva na vlastnictví mohla být odůvodněná (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. září 2016, Ledra Advertising a další v. Komise a ECB, C-8/15 P až C-10/15 P, EU:C:2016:701, bod 74).

499 Soudní dvůr rovněž rozhodl, že ačkoli existuje jasný veřejný zájem na tom, aby v celé Unii byla zajištěna silná a důsledná ochrana investorů, tento zájem nemůže vždy převažovat nad veřejným zájmem spočívajícím v zajištění stability finančního systému (rozsudky ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 91, a ze dne 8. listopadu 2016, Dowling a další, C-41/15, EU:C:2016:836, bod 54).

500 Žalobkyně tvrdí, že řešení přijaté v rozsudku ze dne 19. července 2016, Kotnik a další (C-526/14, EU:C:2016:570), není použitelné, jelikož se tato věc týkala celého finančního systému členského státu, kterému hrozí systémová krize, zatímco projednávaná věc se týká pouze jediného subjektu.

501 V tomto ohledu stačí konstatovat, že podle bodu 50 rozsudku ze dne 19. července 2016, Kotnik a další (C-526/14, EU:C:2016:570), Soudní dvůr rozhodl, že selhání jedné nebo několika bank se může rychle rozšířit na další banky buď v dotčeném členském státě, nebo v jiných členských státech. Nelze tedy mít za to, že použití zásady uznané v tomto rozsudku, podle které může cíl zaručit finanční stabilitu odůvodnit omezení práva na vlastnictví akcionářů, je omezeno na

případy, kdy se celý finanční systém členského státu nachází v systémové krizi. Tento rozsudek je relevantní v případě, že se stejně jako v projednávané věci jedná o banku systémového významu a její likvidace představuje riziko pro stabilitu finančního systému ve Španělsku.

502 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že program řešení krize není v souladu s požadavky proporcionality, jelikož SRB nezvolil nejméně omezující opatření k řešení krize likvidity, se kterou Banco Popular potýkala. Tvrdí, že program řešení krize neodůvodňuje, že nebyla včas přijata opatření včasného zásahu, která by mohla vyřešit problém likvidity společnosti Banco Popular, jako je nouzové poskytnutí likvidity, ani nepřijetí méně radikálních opatření, než je přijaté opatření, jako jsou nástroj oddělení aktiv nebo nástroj překlenovací instituce.

503 Je třeba připomenout, že z analýzy dodržení podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014 v rámci druhé části pátého žalobního důvodu vyplývá, že SRB v balíčku pro řešení problémů odůvodnil, proč nebyla proveditelná alternativní obezřetnostní opatření nebo opatření v rámci soukromého sektoru, a žalobkyně neprokázaly existenci jiných, méně omezujících opatření, která by mohla v dostatečně krátké době obnovit stav likvidity Banco Popular a zabránit tomu, aby se dne 6. června 2017 dostala do stavu selhání nebo pravděpodobného selhání.

504 Kromě toho z článku 5 programu řešení krize vyplývá, že SRB odůvodnil, proč si zvolil nástroj převodu činnosti jako nástroj k řešení krize. SRB uvedl, že tento nástroj byl nezbytný a přiměřený z hlediska účelů stanovených v čl. 14 odst. 2 nařízení č. 806/2014 a jeho hlavním cílem byla ochrana funkcí zásadních pro fungování reálné ekonomiky a pro zajištění finanční stability.

505 SRB měl v čl. 5 odst. 3 programu řešení krize rovněž za to, že ostatní nástroje k řešení krize, které jsou stanoveny v čl. 22 odst. 2 nařízení č. 806/2014, nemohou splnit ve stejné míře účely řešení krize. Co se týče nástroje rekapitalizace z vnitřních zdrojů, SRB byl toho názoru, že ani v kombinaci s nástrojem oddělení aktiv by nemohlo být zaručeno, že zmíněný nástroj okamžitě umožní účinně vyřešit nedostatek likvidity ve společnosti Banco Popular a obnovit tak její finanční zdraví a dlouhodobou životaschopnost. Co se týče nástroje překlenovací instituce, SRB měl za to, že s ohledem na skutečnost, že účelem překlenovací instituce je zachovat přístup k zásadním funkcím a zajistit prodej společnosti Banco Popular v podstatě do dvou let, a vzhledem k tomu, že nástroj převodu činnosti umožňuje dosáhnout téhož výsledku během krátké doby, má být posledně jmenovaný nástroj chápán v tom smyslu, že umožňuje splnit účely řešení krize účinněji než nástroj překlenovací instituce, byť kombinovaný s nástrojem oddělení aktiv.

506 SRB tudíž v rámci programu řešení krize uvedl důvody volby nástroje převodu činností, jakož i důvody, proč ostatní nástroje k řešení krize stanovené nařízením č. 806/2014 nebyly vhodné.

507 Žalobkyně nevznášejí žádný argument, kterým by toto posouzení SRB zpochybňovaly. Omezují se na zmínku o existenci jiných nástrojů řešení krize, jejichž uplatňování by méně narušilo jejich právo na vlastnictví bez vysvětlení, jakým způsobem by tyto nástroje mohly být použity v případě Banco Popular.

508 Kromě toho žalobkyně odkazují na alternativní řešení uvedená ve znaleckém posudku připojeném k žalobě, která ukazují, že program řešení krize nesplňuje požadavky nezbytnosti a přiměřenosti.

509 Podle článku 21 statutu Soudního dvora Evropské unie a čl. 76 písm. d) jednacího řádu Tribunálu musí všechny žaloby obsahovat předmět sporu a stručný popis dovolávaných žalobních důvodů. Podle ustálené judikatury je pro to, aby byla žaloba přípustná, nezbytné, aby hlavní skutkové

a právní okolnosti, na kterých je založena, vyplývaly, přinejmenším stručně, ale uceleně a srozumitelně, z textu samotné žaloby. Ačkoliv obsah žaloby lze podpořit a doplnit v konkrétních bodech odkazy na určité výňatky z písemností, jež tvoří její přílohu, obecný odkaz na ostatní písemnosti, byť přiložené k žalobě, nemůže zhojit neexistenci základních prvků právní argumentace, které podle výše připomenutých ustanovení musí být uvedeny v žalobě [viz rozsudky ze dne 17. září 2007, Microsoft v. Komise, T-201/04, EU:T:2007:289, bod 94 a citovaná judikatura, a ze dne 5. října 2020, HeidelbergCement a Schwenk Zement v. Komise, T-380/17, EU:T:2020:471, bod 92 (nezveřejněný) a citovaná judikatura]. Tribunálu mimoto nepřísluší, aby v přílohách vyhledával a zjišťoval žalobní důvody a argumenty, které by mohl považovat za důvody a argumenty tvořící základ žaloby, jelikož přílohy mají pouze důkazní a pomocnou funkci (viz rozsudky ze dne 11. září 2014, MasterCard a další v. Komise, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, bod 41 a citovaná judikatura; ze dne 17. září 2007, Microsoft v. Komise, T-201/04, EU:T:2007:289, bod 94 a citovaná judikatura, a ze dne 24. září 2019, Nizozemsko a další v. Komise, T-760/15 a T-636/16, EU:T:2019:669, bod 114 a citovaná judikatura).

510 Je třeba konstatovat, že pokud jde o existenci alternativních řešení, žalobkyně se omezují na obecný odkaz na znalecký posudek připojený k žalobě, což Tribunálu neumožňuje přesně určit skutečnosti, které by mohl pokládat za základ tohoto argumentu.

511 Je tudíž třeba mít za to, že v rozporu s pravidlem stanoveným v čl. 76 písm. d) jednacího řádu je tento argument pouze uveden, aniž je podepřen argumentací, a že musí být prohlášen za nepřípustný.

512 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že program řešení krize nepřiměřeně zasahuje do jejich práva na vlastnictví, jelikož neměly nárok na náhradu škody. Snížení hodnoty veškerého základního kapitálu Banco Popular bez poskytnutí protiplnění pro akcionáře představuje vyvlastnění. Program řešení krize podle nich představuje nepřiměřené opatření vyvlastnění.

513 Je třeba mít podobně jako Komise za to, že tento argument je předčasný.

514 V tomto ohledu je třeba uvést, že čl. 15 odst. 1 písm. g) nařízení č. 806/2014 stanoví zásadu, podle které žádnému věřiteli nehrozí větší ztráty, než jaké by mu vznikly, pokud by subjekt, jenž je předmětem řízení o řešení krize, byl likvidován v běžném úpadkovém řízení.

515 Článek 20 odst. 16 nařízení č. 806/2014 stanoví, že aby se vyhodnotilo, zda by se akcionářům a věřitelům dostalo lepšího zacházení, pokud by instituce v režimu řešení krize vstoupila do běžného úpadkového řízení, po řešení krize se provede ocenění. Podle čl. 20 odst. 17 nařízení č. 806/2014 toto ocenění určí, zda existuje rozdíl mezi zacházením, jehož by se dostalo akcionářům a věřitelům, pokud by daná instituce vstoupila do běžného úpadkového řízení v okamžiku přijetí rozhodnutí o opatření k řešení krize, a skutečným zacházením, kterého se akcionářům a věřitelům dostalo v rámci řešení krize.

516 Pokud se při tomto ocenění prokáže, že akcionáři nebo věřitelé utrpěli v rámci řešení krize větší ztráty, než by utrpěli při likvidaci v běžném úpadkovém řízení, SRB jim může na základě čl. 76 odst. 1 nařízení č. 806/2014 vyplatit odškodnění z Jednotného fondu pro řešení krizí.

517 Z toho vyplývá, že nařízení č. 806/2014 zavádí mechanismus, jehož cílem je zaručit akcionářům nebo věřitelům subjektu podléhajícího řešení krize spravedlivou náhradu v souladu s požadavky čl. 17 odst. 1 Listiny.

518 Vzhledem k tomu, že případné vyplacení takové náhrady je výsledkem ocenění uvedeného v bodě 515 výše, které bylo provedeno po přijetí programu řešení krize, není skutečnost, že žalobkyně nezískaly náhradu ke dni programu řešení krize, relevantní.

519 V replice žalobkyně tvrdí, že není možné tvrdit, že respektování práva na spravedlivou náhradu, jež může odůvodnit zbavení práva akcionářů na vlastnictví, musí být chápáno jako zaručené v případě dodržení zásady, podle které s žádným věřitelem nesmí být zacházeno hůře, uvedené v čl. 15 odst. 1 písm. g) nařízení č. 806/2014. Rozdíl ve výsledku mezi hypotetickým úpadkovým řízením ve Španělsku a programem řešení krize není relevantní. Akcionáři by měli dostat náhradu za hodnotu svých akcií v době, kdy byli zbaveni svých vlastnických práv. Banco Popular přitom údajně trpěla problémem s likviditou, ale podle ocenění 1 byla k datu řešení krize platebně schopní, takže výsledek zásady, že s žádným věřitelem nesmí být zacházeno hůře, není relevantní.

520 V tomto ohledu je třeba uvést, stejně jako to učinila Banco Santander, že uplatnění zásady, podle které nelze s žádným věřitelem zacházet hůře, nevyplývá z programu řešení krize, ale z budoucího rozhodnutí SRB následujícího po ocenění 3.

521 Argument žalobkyň směřující ke zpochybnění použití této zásady za účelem určení parametrů výpočtu náhrady musí být tudíž považován za neúčinný.

522 V každém případě na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, hodnota jejich investice nesmí být počítána s ohledem na nominální hodnotu jejich akcií před přijetím programu řešení krize, ale odpovídá její hodnotě v případě, že by program řešení krize nebyl přijat. Je přitom třeba připomenout, že v případě nepřijetí programu řešení krize by byla Banco Popular z důvodu svého selhání či pravděpodobného selhání předmětem likvidace podle běžného úpadkového řízení.

523 V tomto ohledu v oblasti státních podpor Soudní dvůr rozhodl, že ztráty akcionářů bank v obtížích budou v každém případě stejně rozsáhlé bez ohledu na to, zda vznikly následkem rozsudku o prohlášení konkurzu z důvodu neposkytnutí státní podpory anebo následkem postupu při poskytování takové podpory podmíněné tím, aby nejprve došlo ke sdílení nákladů (rozsudek ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 75).

524 V případě cenného papíru se mimoto výše splatné náhrady posuzuje ve vztahu ke skutečné tržní hodnotě tohoto cenného papíru v okamžiku přijetí sporné úpravy, a nikoli ve vztahu k jeho jmenovité hodnotě nebo k částce, kterou jeho držitel doufal, že získá v době jeho nabytí (viz rozsudek ze dne 13. července 2018, K. Chrysostomides & Co. a další v. Rada a další, T-680/13, EU:T:2018:486, bod 314 a citovaná judikatura).

525 Jak již bylo uvedeno, platební schopnost v rozvaze Banco Popular zjištěná při ocenění 1 nebyla k datu řešení krize relevantní. K tomuto datu hodnota společnosti Banco Popular odpovídala její hodnotě zcizení v návaznosti na zjištění, že je v selhání či je její selhání pravděpodobné.

526 Z toho vyplývá, že žalobkyně nemohou tvrdit, že ke dni přijetí programu řešení krize představovaly odpis a konverze kapitálových nástrojů Banco Popular „vyvlastnění“ bez náhrady, jelikož o případném odškodnění mohlo být rozhodnuto později.

527 Začtvrté žalobkyně tvrdí, že program řešení krize je nepřiměřený, jelikož zbavil akcionáře jejich práva na vlastnictví, aniž byli předtím vyslechnuti.

528 V tomto ohledu je třeba připomenout, že z analýzy druhého žalobního důvodu, a zejména z bodů 234 a 235 výše, vyplývá, že Tribunál již rozhodl, že ochrana práva na vlastnictví zakotvená v článku 1 Protokolu č. 1 k EÚLP nemůže být vykládána v tom smyslu, že dotčená osoba musí mít za všech okolností možnost předložit své stanovisko příslušným orgánům před přijetím opatření, která zasahují do jejího práva na vlastnictví.

529 Kromě toho je třeba konstatovat, že žalobkyně nevznášejí žádný argument, který by vysvětloval, jakým způsobem měla skutečnost, že neproběhlo slyšení před SRB před přijetím programu řešení krize, dopad na jejich právo na vlastnictví.

530 Ze všeho výše uvedeného vyplývá zaprvé, že Banco Popular byla v selhání nebo bylo její selhání pravděpodobné, a neexistovala alternativní opatření, která by mohla této situaci zabránit, zadruhé, že kdyby nedošlo k řešení krize, byla by Banco Popular předmětem běžného úpadkového řízení a zatřetí, že akcionáři Banco Popular museli nést riziko svých investic a nařízení č. 806/2014 stanoví případné vyplacení náhrady podle zásady, podle které není s žádným věřitelem zacházeno hůře. Je tudíž třeba dospět k závěru, že rozhodnutí odepsat a konvertovat kapitálové nástroje Banco Popular v rámci programu řešení krize nepředstavuje nepřiměřený a neúnosný zásah do samotné podstaty práva žalobkyň na vlastnictví, ale musí být považováno za odůvodněné a přiměřené omezení jejich práva na vlastnictví v souladu s ustanoveními článků 17 a 52 Listiny.

531 Kromě toho je třeba uvést, že se žalobkyně v žalobě v rámci osmého žalobního důvodu nedovolávají porušení svobody podnikání a nepředkládají v tomto ohledu argumenty. Jediný odkaz na svobodu podnikání je obsažen ve třetím žalobním důvodu založeném na námitce protiprávnosti.

532 Vzhledem k tomu, že se SRB rozhodl odpovědět současně na třetí a osmý žalobní důvod, žalobkyně předkládají v replice nové argumenty týkající se porušení svobody podnikání ze strany SRB proto, že Banco Popular byla prodána, aniž její akcionáři byli vyslechnuti na valné hromadě nebo mohli přijmout obchodní rozhodnutí, která považovali za vhodná k zajištění životaschopnosti Banco Popular.

533 Jak uvádí SRB, žalobkyně neupřesňují, jež z práv zaručených svobodou podnikání, jak je uvedeno v bodě 266 výše, byla porušena. Zadruhé, jak tvrdí Komise, žalobkyně jako menšinoví akcionáři Banco Popular nevykonávají hospodářskou činnost v bankovním sektoru, a nemohou se proto v tomto ohledu dovolávat svobody podnikání.

534 V každém případě, stejně jako právo na vlastnictví zakotvené v článku 17 Listiny, nepředstavuje svoboda podnikání absolutní výsadu a její výkon může být předmětem omezení podle čl. 52 odst. 1 Listiny. Vzhledem k tomu, že bylo konstatováno, že program řešení krize nepředstavuje nepřiměřený a neúnosný zásah do samotné podstaty práva žalobkyň na vlastnictví, je třeba mít za to, že ze stejných důvodů nezasahuje do samotné podstaty svobody podnikání.

535 Z předcházejících úvah vyplývá, že je třeba osmý žalobní důvod zčásti odmítnout jako nepřípustný a zčásti zamítnout jako neopodstatněný.

K devátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014

536 Žalobkyně tvrdí, že ocenění 2 nemohlo být kvalifikováno jako „poctivé, obezřetné a realistické“ ve smyslu čl. 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014. Argumenty žalobkyň jsou rozděleny do čtyř bodů, jejichž cílem je zpochybnit zaprvé nezávislost odborníka, který provedl ocenění 2, zadruhé souběžnou existenci dvou ocenění *ex ante*, zatřetí metodiku použitou v ocenění 2 a začtvrté věrohodnost tohoto ocenění.

537 V projednávané věci je třeba připomenout, že ocenění společnosti Banco Popular, které bylo provedeno před přijetím programu řešení krize, obsahuje dvě zprávy, jež jsou přiloženy k programu řešení krize.

538 Ocenění 1 ze dne 5. června 2017 vypracoval SRB na základě čl. 20 odst. 5 písm. a) nařízení č. 806/2014 a jeho cílem bylo poskytnout poznatky umožňující určit, zda byly splněny podmínky pro zahájení postupu řešení krize, v té podobě, jak jsou definovány v čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014.

539 Ocenění 2 ze dne 6. června 2017 zpracovala společnost Deloitte jakožto nezávislý odborník na základě čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014.

540 V programu řešení krize je uvedeno, že ocenění 2 bylo provedeno v souladu s čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014 a s ohledem na naléhavost bylo jeho cílem odhadnout hodnotu aktiv a závazků společnosti Banco Popular, posoudit, jak by bylo zacházeno s akcionáři a věřiteli, pokud by společnost Banco Popular vstoupila do běžného úpadkového řízení, jakož i poskytnout informace umožňující přijmout rozhodnutí týkající se akcií a nástrojů účasti, které mají být převedeny, a umožňující SRB určit, co představuje obchodní podmínky pro účely nástroje převodu činnosti.

541 Je třeba připomenout, že společnost Deloitte uvedla v ocenění 2, že vycházela z požadavků stanovených článkem 36 směrnice 2014/59 (který odpovídá článku 20 nařízení č. 806/2014) a z kapitoly 3 konečného návrhu regulačních technických norem EBA č. 2017/05 a 2017/06 ze dne 23. května 2017 o ocenění pro účely řešení krize a o ocenění pro účely určení rozdílného zacházení plynoucího z řešení krize stanoveného směrnicí 2014/59 (dále jen „technické normy EBA“).

542 Článek 36 odst. 15 směrnice 2014/59 opravňuje EBA k tomu, aby vypracoval návrhy regulačních technických norem upřesňujících kritéria, podle nichž musí být prováděna ocenění v rámci postupu řešení krize.

543 Kapitola 3 technických norem EBA se týká návrhu regulačních technických norem č. 2017/05 o ocenění pro účely řešení krize (dále jen „regulační technické normy“) a v souladu s čl. 36 odst. 15 směrnice 2014/59 obsahuje zejména návrh nařízení Komise v přenesené pravomoci, kterým se doplňuje směrnice 2014/59, pokud jde o regulační technické normy upřesňující kritéria týkající se metodiky pro posuzování hodnoty aktiv a závazků institucí nebo subjektů.

544 Mimoto je třeba uvést, že ke dni přijetí programu řešení krize nebyly regulační technické normy závazné, neboť čl. 5 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 806/2014 stanoví, že na SRB, Radu a Komisi se vztahují závazné regulační a prováděcí technické normy vypracované orgánem EBA, pokud je Komise přijme. Tyto regulační technické normy byly začleněny do nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2018/345 ze dne 14. listopadu 2017, kterým se doplňuje směrnice

Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU, pokud jde o regulační technické normy upřesňující kritéria týkající se metodiky pro posuzování hodnoty aktiv a závazků institucí nebo subjektů (Úř. věst. 2018, L 67, s. 8).

545 SRB uvedl v článku 6.3 programu řešení krize, že při rozhodování o odpisu a konverzi kapitálových nástrojů společnosti Banco Popular vycházel z ocenění 2 ve znění doplněném a potvrzeném výsledky postupu prodeje, který vedl FROB.

546 Vzhledem k tomu, že ocenění 2 obsahuje složitá technická a ekonomická posouzení, je třeba přiznat SRB širokou posuzovací pravomoc, na základě níž dospěl k názoru, že ocenění 2 představuje platný základ pro rozhodování o opatřeních k řešení krize.

547 Na základě judikatury uvedené v bodech 166 až 171 výše je tedy přezkum prováděný Tribunálem přezkumem omezeným, jenž se omezuje na to, aby prověřil, zda se SRB nedopustil zjevně nesprávného posouzení, když dospěl k závěru, že ocenění 2 je v souladu s požadavky stanovenými v článku 20 nařízení č. 806/2014. Je věcí žalobkyň, aby předložily důkazy, jež by postačovaly k tomu, aby zbavily ocenění 2 hodnověrnosti.

– *K prvnímu bodu, týkajícímu se nezávislosti odborníka, který provedl ocenění 2*

548 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že společnost Deloitte nelze považovat za nezávislou společnost z důvodu existence střetu zájmů, jelikož FROB obvinil společnost Deloitte z falšování ve věci, jež se týkala vstupu společnosti Bankia na burzu.

549 Podle čl. 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014 provádí ocenění osoba, která je nezávislá na jakémkoli veřejném orgánu, včetně SRB a vnitrostátního orgánu příslušného k řešení krize, jakož i na dotčeném subjektu.

550 Požadavky týkající se nezávislosti odhadců jsou upřesněny v článcích 37 až 41 nařízení v přenesené pravomoci 2016/1075. Článek 38 nařízení v přenesené pravomoci 2016/1075 stanoví tři kumulativní podmínky pro to, aby byl odhadce považován za nezávislého na jakémkoli relevantním veřejném orgánu a na relevantním subjektu. Zaprvé odhadce má požadovanou kvalifikaci, zkušenosti, schopnosti, znalosti a zdroje a může provést ocenění účinně, aniž by se musel nepřípustně spoléhat na relevantní veřejný orgán nebo relevantní subjekt. Zadruhé je odhadce z právního hlediska oddělen od relevantních veřejných orgánů a relevantního subjektu. Zatřetí odhadce nemá žádný významný společný nebo protichůdný zájem ve smyslu článku 41 téhož nařízení v přenesené pravomoci.

551 Je třeba uvést, že žalobkyně netvrdí, že společnost Deloitte neměla kvalifikaci, zkušenosti, schopnosti, znalosti a zdroje nezbytné k tomu, aby účinně provedla ocenění ve smyslu první podmínky stanovené v článku 38 nařízení v přenesené pravomoci 2016/1075. Žalobkyně rovněž netvrdí, že společnost Deloitte nebyla z právního hlediska oddělena od relevantních veřejných orgánů, a SRB a FROB, a od Banco Popular ve smyslu druhé podmínky stanovené v článku 38 nařízení v přenesené pravomoci 2016/1075.

552 Žalobkyně poukazují na existenci střetu zájmů mezi FROB a společností Deloitte, který vyplývá z existence trestního řízení ve Španělsku proti společnosti Deloitte, jež se týkalo údajného falšování účetnictví společnosti Bankia, v němž má FROB postavení poškozeného. Žalobkyně nicméně upřesňují, že FROB v tomto řízení nevznesl obvinění proti společnosti Deloitte nebo jednomu z jejích společníků.

553 Má-li být tento argument vykládán v tom smyslu, že žalobkyně zpochybňují skutečnost, že společnost Deloitte splnila třetí podmínku stanovenou v článku 38 nařízení v přenesené pravomoci 2016/1075, přičemž se dovolávají existence významného společného nebo protichůdného zájmu ve smyslu článku 41 téhož nařízení v přenesené pravomoci, postačí konstatovat, že vychází z nesprávného pochopení tohoto ustanovení.

554 Podle čl. 41 odst. 2 nařízení v přenesené pravomoci 2016/1075 se totiž pro účely odstavce 1 považuje skutečný nebo potenciální zájem považuje za významný, pokud by podle posouzení orgánu oprávněného ke jmenování nebo jiného orgánu, který může být zmocněn k provedení tohoto úkolu v dotčeném členském státě, mohl ovlivnit nebo být rozumně považován za ovlivňující úsudek nezávislého odhadce při provádění oceňování. Odstavec 3 tohoto článku upřesňuje, že relevantní jsou společné nebo protichůdné zájmy se členy subjektu nebo jeho věřiteli.

555 Žalobkyně přitom netvrdí, že existují společné nebo protichůdné zájmy mezi společnostmi Deloitte a Banco Popular, a dále nevysvětlují, jakým způsobem by skutečnost, že FROB má postavení poškozeného v trestním řízení ve Španělsku, v němž byla společnost Deloitte obviněna, mohla ovlivnit úsudek Deloitte týkající se ocenění Banco Popular.

556 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že společnost Deloitte nebyla nezávislá, jelikož od ní SRB požadoval, aby vypracovala ocenění 2 použitím nástroje převodu činnosti, aniž by jí umožnil posoudit, který nástroj řešení krize likvidity Banco Popular by byl nejvhodnější.

557 Zadruhé je třeba uvést, že čl. 20 odst. 5 nařízení č. 806/2014 definuje účely ocenění z pohledu použitého nástroje k řešení krize. Konkrétně čl. 20 odst. 5 písm. f) nařízení č. 806/2014 definuje, jaké jsou účely ocenění, je-li použit nástroj převodu činnosti, přičemž tyto účely se liší od účelů uvedených v čl. 20 odst. 5 písm. d) a e) téhož nařízení, jež se týkají případu, kdy je použit nástroj rekapitalizace z vnitřních zdrojů, nástroj překlenovací instituce nebo nástroj oddělení aktiv.

558 Vzhledem k tomu, že čl. 20 odst. 5 písm. b) nařízení č. 806/2014 stanoví, že jsou-li podmínky zahájení řešení krize splněny, účelem ocenění je poskytnout informace k rozhodnutí o vhodném opatření k řešení krize, které má být ve vztahu k subjektu přijato, je nutné jej vykládat v tom smyslu, že ocenění musí poskytnout SRB technické a ekonomické poznatky, jež mu umožní uplatnit nástroj k řešení krize, který si sám zvolí.

559 Z tohoto ustanovení nevyplývá, že je na odhadci, aby sám definoval, jenž nástroj řešení krize je nejvhodnější. Rozhodnutí o volbě nástroje k řešení krize přijímá orgán příslušný k řešení krize, a nikoli nezávislý odhadce.

560 Pokud tedy SRB dospěl k závěru, že nástroj převodu činnosti je nejlépe uzpůsoben k tomu, aby bylo dosaženo účelů řešení krize, a pokud pověřil společnost Deloitte, aby provedla ocenění odpovídající účelům tohoto nástroje, nelze mít za to, že tím porušil nezávislost společnosti Deloitte.

561 Tento první bod je tedy třeba zamítnout.

– *Ke druhému bodu, týkajícímu se souběžné existence dvou ocenění ex ante*

562 Žalobkyně tvrdí, že nařízení č. 806/2014 nestanoví rozdělení zprávy o ocenění na dva dokumenty vypracované různými autory. Dodávají, že závěry ocenění 2 jsou v rozporu se závěry ocenění 1, které potvrdilo, že Banco Popular byla platebně schopná, a ocenilo její aktiva na 8,4 miliard eur.

563 Je třeba připomenout, že dne 5. června 2017 přistoupil SRB k ocenění 1 podle čl. 20 odst. 5 písm. a) nařízení č. 806/2014, jehož cílem bylo poskytnout skutečnosti umožňující určit, zda byly splněny podmínky pro zahájení postupu řešení krize nebo podmínky použitelné na odpis a konverzi kapitálových nástrojů. Konkrétně SRB uvedl, že cílem ocenění 1 je určit, zda je společnost Banco Popular v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, ve smyslu čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014.

564 Technické normy EBA, které byly přijaty dne 23. května 2017, nebyly sice závazné, avšak k datu ocenění 2 byly dostupné. Společnost Deloitte v ocenění 2 výslovně uvádí, že vyhověla požadavkům vyplývajícím z technických norem EBA.

565 V úvodním shrnutí technických norem EBA je poukazováno na nutnost rozlišovat mezi dvěma typy ocenění předcházejících řešení krize, a sice mezi oceněním 1 provedeným na základě čl. 36 odst. 4 písm. a) směrnice 2014/59, který je rovnocenný čl. 20 odst. 5 písm. a) nařízení č. 806/2014, a oceněním 2 provedeným na základě čl. 36 odst. 4 písm. b) až g) směrnice 2014/59, jenž odpovídá čl. 20 odst. 5 písm. b) až g) nařízení č. 806/2014.

566 Bod 1 odůvodnění regulačních technických norem, který byl převzat do bodu 1 odůvodnění nařízení v přenesené pravomoci 2018/345, připomíná tento rozdíl mezi počátečním oceněním, při němž se posuzuje, zda byly splněny podmínky pro odpis a konverzi kapitálových nástrojů nebo podmínka zahájení řešení krize, na jedné straně a následným oceňováním, jež vytváří základ pro rozhodnutí o uplatnění jednoho nebo více nástrojů k řešení krize, na straně druhé. V regulačních technických normách jsou stanovena rozdílná kritéria pro provedení ocenění 1 a ocenění 2.

567 Pokud jde o ocenění 1, regulační technické normy uvádějí, že relevantní kritérium spočívá v určení, zda se subjekt nachází v situaci selhání či pravděpodobného selhání, což odpovídá podmínce stanovené v čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014.

568 Je přitom třeba připomenout, že podle čl. 18 odst. 1 druhého pododstavce nařízení č. 806/2014 posoudí splnění této podmínky ECB nebo SRB.

569 S ohledem na odlišné cíle ocenění 1 a ocenění 2 bylo tudíž odůvodněné, aby SRB provedl první z nich a druhý provedl nezávislý odhadce, a sice Deloitte.

570 Kromě toho je třeba uvést, že se žalobkyně spokojily s odkazem na skutečnost, že nařízení č. 806/2014 výslovně nerozlišuje mezi těmito dvěma oceněními, ale neuváděj, které ustanovení bylo porušeno.

571 Co se týče argumentu žalobkyň, podle něhož si závěry ocenění 1 a ocenění 2 vzájemně odporují, postačí konstatovat, že tento argument je neúčinný.

572 Ocenění 1 přijaté dne 5. června 2017, jehož cílem bylo určit, zda je společnost Banco Popular v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, aby bylo zjištěno, zda byly splněny podmínky pro zahájení postupu řešení krize nebo pro odpis a konverzi kapitálových nástrojů, se totiž stalo obsoletním poté, co ECB provedla dne 6. června 2017 posouzení selhání nebo pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular.

573 Je pravda, že v ocenění 1 SRB uvedl, že k referenčnímu datu jeho posuzování, tj. k 31. březnu 2017, byla společnost Banco Popular platebně schopná. Současně je však třeba připomenout zaprvé, že ECB vycházela z výrazných odlivů vkladů společnosti Banco Popular, k nimž docházelo počínaje měsíci dubnem a květnem 2017, a z neschopnosti posledně jmenované společnosti vytvářet nové likvidity, načež dospěla dne 6. června 2017 k závěru, že společnost Banco Popular je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné. Zadruhé závěr ECB se opíral o skutečnost, že společnost Banco Popular nebyla schopna splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky ve smyslu čl. 18 odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014, a nikoli o skutečnost, že společnost Banco Popular byla v rozvahové platební neschopnosti. Jak tedy správně zdůrazňuje SRB, závěry ocenění 1 nebyly již tedy k datu řešení krize relevantní.

574 Mimoto je třeba uvést, že rozdíly mezi závěry ocenění 1 a ocenění 2 pramení ze skutečnosti, že tato ocenění mají různé cíle, a proto vycházejí z rozdílných kritérií posuzování, jež jsou definována technickými normami EBA. Podle technických norem EBA má tedy ocenění 1 především určit, zda celková hodnota aktiv subjektu překračuje hodnotu jejích závazků, jinými slovy, zda je tento subjekt platebně schopný z pohledu rozvahy, zatímco ocenění 2 se musí opírat o ekonomickou hodnotu subjektu, nikoli o jeho hodnotu účetní.

575 Druhý bod je tudíž třeba zamítnout.

– *Ke třetímu bodu, týkajícímu se metody použité v ocenění 2*

576 Žalobkyně tvrdí, že ocenění instituce nesmí být provedeno tak, jako by se jednalo o podnik v likvidaci, ale musí být stanoveno pro fungující podnik, a její tržní hodnota má být stanovena jako instituci, která bude pokračovat v její finanční činnosti. Tvrdí, že ocenění 2 je založena na nesprávné metodice, když pomíjí jakoukoli schopnost Banco Popular generovat budoucí výsledky.

577 Je třeba uvést, že tento argument vychází z nesprávného pochopení metodologie, která byla použita v ocenění 2. Ocenění 2 se totiž skládá ze dvou částí, z nichž první obsahuje prozatímní ocenění společnosti Banco Popular a druhá spočívá v simulaci scénáře likvidace. Cílem první části je určit ekonomickou hodnotu společnosti Banco Popular v případě použití nástroje převodu činnosti. Cílem druhé části je určit, zda by se akcionářům a věřitelům dostalo lepšího zacházení, pokud by byla společnost Banco Popular likvidována v běžném úpadkovém řízení podle španělských právních předpisů.

578 Při přijetí programu řešení krize se SRB řídil první částí ocenění 2, jež obsahuje určení hodnoty aktiv a závazků společnosti Banco Popular v úzkém slova smyslu. Naproti tomu druhá část ocenění 2 odpovídá první simulaci podle čl. 20 odst. 9 nařízení č. 806/2014, vzhledem k tomu, že společnost Deloitte upřesnila, že neměla k dispozici všechny nezbytné informace ani dostatek času na to, aby v daném stadiu předložila více než jen pouhý přibližný odhad. Ocenění 3, které představuje konečné ocenění, jehož cílem bylo určit, zda by se akcionářům a věřitelům dostalo lepšího zacházení, pokud by byla společnost Banco Popular vstoupila do běžného úpadkového řízení, ve smyslu čl. 20 odst. 16 nařízení č. 806/2014, bylo provedeno až po řešení krize.

579 Likvidační hodnota, jejíž použití ze strany společnosti Deloitte žalobkyně zpochybňuje, tedy odpovídá druhé části ocenění 2. V první části společnost Deloitte zohlednila hodnotu zcizení společnosti Banco Popular.

580 Pokud jde o použitou metodologii, společnost Deloitte v ocenění 2 uvedla, že scénář, který byl brán v potaz pro účely určení ekonomické hodnoty, byl prodej banky s využitím nástroje převodu činnosti. V souladu s čl. 20 odst. 5 písm. f) nařízení č. 806/2014 bylo účelem tohoto ocenění poskytnout informace k rozhodnutí o aktivech, právech, závazcích nebo nástrojích účasti, které měly být převedeny, a tomu, aby SRB porozuměl, co představuje obchodní podmínky pro účely čl. 24 odst. 2 písm. b) téhož nařízení.

581 Společnost Deloitte vysvětlila, že „[její] ekonomické ocenění má poskytnout odhad hodnoty, kterou může potenciální nabyvatel nabídnout za celou banku v otevřené, spravedlivé a soutěžní dražbě (‚hodnoty zcizení' ve smyslu článku 11 regulačních technických norem […])".

582 Z bodu 6 odůvodnění regulačních technických norem vyplývá, že u konkrétních opatření k řešení krize, jež orgán příslušný k řešení krize zvažuje, by měl být zvolen nejvhodnější základ pro měření (hodnota držení nebo hodnota zcizení).

583 Pokud jde o výběr základu pro měření, čl. 11 odst. 4 regulačních technických norem, který byl převzat do čl. 11 odst. 4 nařízení v přenesené pravomoci 2018/345, stanoví:

„Pokud opatření k řešení krize podle čl. 10 odst. 1 vyžadují, aby si aktiva a závazky ponechal subjekt, který je i nadále fungující institucí, použije odhadce jako vhodný základ pro měření hodnotu držení. Hodnota držení, je-li považována za spravedlivou, obezřetnou a realistickou, může předjímat normalizaci podmínek na trhu.

Hodnota držení se jako základ pro měření nepoužije v případech, kdy jsou aktiva převedena na společnost pro správu aktiv podle článku 42 směrnice 2014/59/EU nebo na překlenovací instituci podle článku 40 uvedené směrnice, nebo pokud se použije nástroj převodu činnosti podle článku 38 směrnice 2014/59/EU."

584 Článek 12 odst. 4 regulačních technických norem, který byl převzat do čl. 12 odst. 4 nařízení v přenesené pravomoci 2018/345, stanoví, že „[p]okud situace subjektu brání tomuto subjektu v držení aktiva nebo v pokračování v určité činnosti nebo pokud orgán příslušný k řešení krize k dosažení cílů řešení krize považuje za nutný prodej z jiných důvodů, očekávané peněžní toky se vztáhnou k hodnotám zcizení očekávaným během daného období zcizení".

585 Faktory, jež by měly být brány v úvahu pro účely určení hodnoty zcizení pro účely použití nástroje převodu činnosti, jsou definovány v čl. 12 odst. 5 až 7 regulačních technických norem, který byl převzat do čl. 12 odst. 5 až 7 nařízení v přenesené pravomoci 2018/345.

586 Vyplývá z toho, že žalobkyně nemohou tvrdit, že hodnota zcizení nepředstavovala v rámci ocenění 2 metodologii vhodnou k posouzení hodnoty společnosti Banco Popular.

587 Žalobkyně dále zaprvé tvrdí, že ocenění 2 je v rozporu s auditovanou roční účetní závěrkou za rok 2016, zátěžovými testy za roky 2014 a 2016, výsledky přezkumu platební schopnosti provedeného EBA v roce 2016 a účetní hodnotou vlastního kapitálu Banco Popular uvedenou v její finanční zprávě za první čtvrtletí roku 2017. Podle žalobkyň je nemyslitelné, aby se hodnota Banco Popular snížila za tak krátkou dobu.

588 Stačí konstatovat, že žádný ze srovnávacích prvků uplatněných žalobkyněmi není relevantní zaprvé proto, že odráží pouze účetní hodnotu Banco Popular, a nikoli hodnotu zcizení ke dni řešení krize, a zadruhé proto, že se týkají hodnoty Banco Popular ke dni, který značně předcházel řešení krize.

589 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že ocenění 2 je v rozporu s oceněními, jež analytici provedli ve velmi blízkých termínech, a v rozporu s nabídkou společnosti BBVA na převzetí.

590 V tomto ohledu stačí konstatovat, že žalobkyně neupřesňují, na jaké analýzy odkazují, jaká je nabídka společnosti BBVA na převzetí, jelikož posledně uvedená společnost nabídku na převzetí nepředložila ani v rámci postupu soukromého prodeje, ani v rámci postupu řešení krize.

591 Zatřetí mají žalobkyně za to, že ocenění 2 je podle analýzy obsažené ve znaleckém posudku obsaženém v příloze žaloby v rozporu s nárůstem ceny akcií Banco Santander a s vyhlídkami na okamžitý zisk.

592 Stačí konstatovat, že tento argument je irelevantní, jelikož vývoj situace nabyvatele po řešení krize není relevantní pro hodnocení platnosti posouzení hodnoty Banco Popular provedeného v rámci ocenění 2.

593 Začtvrté žalobkyně v replice odkazují na znalecký posudek připojený jako příloha k replice, který uvádí, že ocenění 2 je stiženo technickými chybami, v jejichž důsledku jsou neplatné jeho závěry týkající se ocenění určitých aktiv.

594 SRB v tomto ohledu tvrdí, že pokud jde o údajné technické chyby v ocenění 2, žalobkyně pouze obecně odkázaly na znalecký posudek uvedený v příloze repliky. Vzhledem k tomu, že tento odkaz neumožňuje SRB určit vznesené argumenty, musí být tato příloha zamítnuta a argumenty žalobkyň nejsou dostatečně podložené.

595 V rámci tohoto žalobního důvodu to žalobkyně doplňují znění repliky v souvislosti s konkrétním argumentem, a to s údajnými chybami v ocenění 2, odkazy na svůj znalecký posudek, který je k replice připojený. Tyto odkazy se však vztahují ke znaleckému posudku pouze obecně, a neumožňují tedy Tribunálu přesně určit argumenty, jež by mohl považovat za argumenty doplňující tento žalobní důvod.

596 Judikatura připomenutá v bodě 509 výše se přitom týká rovněž podmínek přípustnosti repliky, která je podle čl. 83 odst. 1 jednacího řádu určena k doplnění žaloby (viz rozsudky ze dne 17. září 2007, Microsoft v. Komise, T-201/04, EU:T:2007:289, bod 95 a citovaná judikatura, a ze dne 11. července 2018, Europa Terra Nostra v. Parlament, T-13/17, nezveřejněný, EU:T:2018:428, bod 86 a citovaná judikatura).

597 Je tudíž třeba mít za to, že argument týkající se údajných technických chyb v ocenění 2 je proto pouze uveden, aniž je podpořen argumentací, což je v rozporu s pravidlem stanoveným v čl. 76 písm. d) jednacího řádu. Z toho vyplývá, že tento argument žalobkyň musí být prohlášen za nepřípustný.

598 Třetí bod je tudíž třeba zamítnout.

– *Ke čtvrtému bodu, týkajícímu se důvěryhodnosti ocenění 2*

599 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že společnost Deloitte v rámci ocenění 2 uznala, že toto ocenění bylo provedeno v krátkém časovém období s omezeným přístupem k informacím a vykazuje omezení ovlivňující její důvěryhodnost. Ocenění 2 tedy nemůže sloužit jako základ pro přijetí rozhodnutí, a je tedy nezbytné provést následné konečné ocenění.

600 V tomto ohledu je třeba uvést, že v dopise přiloženém k oznámení, jímž bylo ocenění 2 předáno SRB, společnost Deloitte uvedla, že byla s ohledem na velmi problematický stav likvidity ve společnosti Banco Popular vyzvána, aby provedla ocenění ve velmi krátké lhůtě. Hlavní část této práce byla omezena na dvanáct dnů počínaje dnem, kdy získala přístup k dokumentaci, zatímco za běžných podmínek by taková činnost trvala šest týdnů. Společnost Deloitte uvedla, že dostupné informace obsahovaly několik nedostatků a rozporů. Zmínila, že ocenění musí být považováno za vysoce neurčité a za prozatímní ve smyslu článku 36 směrnice 2014/59 a byla do něj na základě čl. 36 odst. 9 směrnice 2014/59, který odpovídá čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014, zahrnuta rezerva na dodatečné ztráty.

601 Článek 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014 výslovně stanoví situaci, kdy v důsledku naléhavosti okolností daného případu není možné dodržet požadavky stanovené v odstavcích 7 a 9 tohoto článku, což odpovídá zejména situaci, kdy není možné doplnit ocenění určitými informacemi uvedenými v účetních knihách a evidenci. Toto ustanovení rovněž připouští, že u každého prozatímního ocenění může vyvstat nejistota, neboť v druhém pododstavci stanoví, že prozatímní ocenění zahrnuje rezervu na dodatečné ztráty.

602 V souladu s tímto ustanovením tedy společnost Deloitte uvedla pouze to, že s ohledem na krátkou dobu vyhrazenou pro provedení ocenění musela vycházet z neúplných informací. Upřesnila, že ocenění, jež provedla, musí být považováno za prozatímní ocenění ve smyslu čl. 36 odst. 9 směrnice 2014/59.

603 Z článku 20 odst. 13 nařízení č. 806/2014 mimoto vyplývá, že naléhavost okolností umožnila, aby SRB pro účely přijetí programu řešení krize vycházel z ocenění 2 provedeného na základě čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014, což žalobkyně mimoto uznávají v replice.

604 Argument žalobkyň týkající se skutečnosti, že SRB měl provést následné konečné ocenění, bude přezkoumán v rámci jedenáctého žalobního důvodu.

605 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že ocenění 2 není správné, jelikož rozpětí týkající se hodnoty Banco Popular uvedené v ocenění 2 je nadměrné a málo hodnověrné.

606 V tomto ohledu společnost Deloitte v ocenění 2 uvedla, že výsledek jejího ocenění se pohybuje v rozmezí od 1,3 miliardy eur do minus 8,2 miliardy eur, přičemž nejlepší odhad se pohyboval uprostřed tohoto rozmezí na hodnotě minus 2 miliardy eur.

607 Je třeba uvést, že žalobkyně pouze zpochybňují věrohodnost tohoto rozpětí, aniž uvedly jakýkoli konkrétní argument. Dále je třeba uvést, že rozsah rozpětí je odůvodněn metodou použitou v ocenění 2.

608 Pokud jde o metodologii použitou v ocenění 2, společnost Deloitte v tomto ohledu uvedla, že zvolila přístup podle jednotlivých kategorií, přičemž pro účely odhadu ztrát nebo zisků upravila účetní hodnoty u jednotlivých tříd aktiv a závazků a provedla další úpravy hodnoty, jež by učinil každý nabyvatel. Pro každou třídu aktiv a závazků tak vytvořila rozpětí hodnot.

609 Tato metoda je v souladu s čl. 2 odst. 3 regulačních technických norem, který byl převzat do čl. 2 odst. 3 nařízení v přenesené pravomoci 2018/345, podle něhož:

„Odhadce poskytne co nejpřesnější bodový odhad hodnoty daného aktiva, závazku nebo jejich kombinace. Kde je to vhodné, poskytnou se výsledky ocenění také ve formě rozpětí hodnot.“

610 Sčítáním nejnižších hodnot pro každou třídu aktiv a pasiv tedy vznikl spodní odhad rozpětí hodnot a součet nejvyšších hodnot poskytl vrchní odhad rozpětí hodnot. Tato metoda tedy vysvětluje rozsah rozpětí hodnot použitého v ocenění 2.

611 Jak navíc zdůrazňuje SRB, s ohledem na celkovou rozvahu Banco Popular s celkovou hodnotou převyšující 130 miliard eur představuje rozdíl mezi oběma hodnotami rozpětí pouze přibližně 7 % rozvahy. Tento rozdíl tak odráží míru nejistoty, která je vlastní procesu oceňování.

612 Kromě toho je třeba uvést, že čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014 upřesňuje, že prozatímní ocenění musí splňovat i požadavky odstavců 1, 7 a 9 téhož článku, „pokud je to za daných okolností přiměřeně proveditelné“.

613 Kromě toho je nejistota, jež je vlastní ocenění 2, zdůrazněna v regulačních technických normách, z nichž vyplývá, že při odhadu a aktualizaci peněžních toků, které může subjekt očekávat v souvislosti se stávajícími aktivy a pasivy, musí odhadce vycházet z řádných, obezřetných a realistických předpokladů a brát v úvahu různé faktory a okolnosti.

614 Pokud jde konkrétně o odhady hodnoty zcizení, čl. 12 odst. 5 regulačních technických norem, převzatý do čl. 12 odst. 5 nařízení v přenesené pravomoci 2018/345, stanoví:

„Hodnotu zcizení odhadce určí na základě peněžních toků, které může, po odečtení nákladů zcizení a po odečtení očekávané hodnoty jakýchkoli případných poskytnutých záruk, subjekt rozumně očekávat za stávajících převládajících tržních podmínek při běžném prodeji nebo převodu aktiv nebo závazků. Pokud je to vhodné s ohledem na opatření, jež mají být přijata v rámci programu řešení krize, může odhadce určit hodnotu zcizení pomocí snížení o případnou slevu při urychleném prodeji na dostupnou tržní cenu tohoto prodeje nebo převodu. K určení hodnoty zcizení aktiv, jež nemají likvidní trh, odhadce zváží dostupné ceny na trzích, na kterých se obchoduje s obdobnými aktivy, nebo modelové výpočty s použitím dostupných tržních parametrů, s případným zohledněním slev pro nelikviditu.“

615 Článek 12 odst. 6 regulačních technických norem, převzatý do čl. 12 odst. 6 nařízení v přenesené pravomoci 2018/345, uvádí jednotlivé faktory, k nimž odhadce přihlíží a jež by mohly ovlivnit hodnoty zcizení a lhůty pro zcizení.

616 Z toho vyplývá, že ocenění 2 je založeno na předpokladech a závisí na mnoha faktorech. V souladu s regulačními technickými normami se tak při určování hodnoty zcizení Banco Popular ke dni řešení krize společnost Deloitte při ocenění 2 opírala o odhady a prognózy do budoucna a svůj výsledek předložila ve formě rozpětí hodnot.

617 Je tedy třeba mít za to, že s ohledem na časová omezení a na dostupnost informací je každé prozatímní ocenění provedené na základě čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014 provázeno nejistotou a přibližnými odhady a výhrady, jež uvedla společnost Deloitte, neznamenají, že by ocenění 2 nebylo „poctivé, obezřetné a realistické“ ve smyslu čl. 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014.

618 Čtvrtý bod je tudíž nutno zamítnout.

619 Z výše uvedeného vyplývá, že SRB se nedopustil zjevně nesprávného posouzení, když měl za to, že ocenění 2 je poctivé, obezřetné a realistické ve smyslu čl. 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014.

620 Devátý žalobní důvod musí být proto odmítnut jako zčásti nepřípustný a zamítnut jako zčásti neopodstatněný.

K desátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z toho, že postup prodeje Banco Popular porušuje článek 24 nařízení č. 806/2014 a čl. 39 odst. 2 písm. a), b), d) a f) směrnice 2014/59

621 Žalobkyně tvrdí, že postup prodeje společnosti Banco Popular stanovený v rozhodnutí o prodeji porušuje článek 24 nařízení č. 806/2014, který se týká nástroje převodu činnosti, a čl. 39 odst. 2 písm. a), b), d) a f) směrnice 2014/59, jelikož se nejednalo o soutěžní postup prodeje.

622 Článek 39 odst. 1 směrnice 2014/59 stanoví, že orgán příslušný k řešení krize při použití nástroje převodu činnosti na instituci nebo subjekt uvede na trh ta aktiva, práva, závazky, akcie nebo jiné nástroje účasti této instituce, které má v úmyslu převést, nebo přijme opatření pro jejich uvedení na trh. Článek 39 odst. 2 této směrnice stanoví kritéria, podle nichž se uskuteční uvedení na trh podle odstavce 1.

623 Tento žalobní důvod se dělí na čtyři body, které odpovídají čtyřem kritériím stanoveným v čl. 39 odst. 2 směrnice 2014/59. Žalobkyně tvrdí, že postup prodeje Banco Popular zaprvé nebyl transparentní, zadruhé zvýhodňoval Banco Santander, zatřetí poskytl Banco Santander neoprávněnou výhodu a začtvrté neumožnil dosažení nejvyšší možné prodejní ceny.

624 Nejprve je třeba uvést, že v rozhodnutí o prodeji přijatém dne 3. června 2017 vzal SRB v úvahu rychlé zhoršování stavu likvidity ve společnosti Banco Popular, výrazný pokles hodnoty jejích akcií i případné nepříznivé dopady selhání banky na finanční stabilitu, načež dospěl k závěru, že musí přijmout veškerá nezbytná opatření umožňující přijmout opatření k řešení krize, bude-li to nezbytné, a je nutné zajistit účinnost nástroje převodu činnosti, aby byly splněny účely řešení krize. SRB proto povolil, aby FROB neprodleně zahájil postup prodeje společnosti Banco Popular, a oznámil mu požadavky týkající se prodeje v souladu s článkem 39 směrnice 2014/59.

625 FROB vedl postup prodeje společnosti Banco Popular v souladu s ustanoveními směrnice 2014/59 a zákona č. 11/2015. V tomto ohledu FROB v dopise o postupu prodeje ze dne 6. června 2017 v kontextu možného řešení krize Banco Popular vyzval potenciální nabyvatele k účasti v postupu prodeje a k tomu, aby mu předložili nabídku na koupi 100 % kapitálu společnosti Banco Popular ve lhůtách a za podmínek uvedených v tomto dopise.

626 A konečně v článku 6.6 programu řešení krize měl SRB za to, že úsilí o prodej společnosti Banco Popular, které vynaložil FROB před přijetím tohoto programu, splňovalo požadavky stanovené v článku 24 nařízení č. 806/2014 ve spojení s článkem 39 směrnice 2014/59.

627 SRB uvedl, že v období bezprostředně předcházejícím řešení krize vedla společnost Banco Popular postup soukromého prodeje a v týdnu od 29. května 2017 bylo zjištěno, že tento postup nevedl k úspěchu. Uvedl, že jeho rozhodnutí omezit obchodní úsilí pouze na banky, které svůj obecný zájem na nabytí společnosti Banco Popular již vyjádřily v postupu soukromého prodeje, bylo v souladu s požadavky stanovenými v článku 39 směrnice 2014/59.

628 SRB rovněž uvedl, že poté, co FROB zahájil postup prodeje, byly nakonec vyzvány dvě banky, aby se zúčastnily prodeje. Uvedl, že všichni potenciální nabyvatelé byli osloveni téhož dne, získali přístup k téže virtuální datové místnosti a jejich nabídky podléhaly týmž podmínkám a téže konečné lhůtě.

629 Nakonec SRB konstatoval, že od dvou potenciálních nabyvatelů byla přijata jedna platná nabídka, a vzhledem k tomu, že nabyvatel byl jediný, kdo předložil nabídku, považoval za rozumné přijmout jeho podmínky a zabránit tak nekontrolované platební neschopnosti společnosti Banco Popular, která by mohla poškodit zejména zásadní funkce této společnosti.

– *K prvnímu bodu, týkajícímu se transparentnosti postupu prodeje*

630 Žalobkyně tvrdí, že pravidla soutěžního postupu prodeje Banco Popular stanovená v rozhodnutí o prodeji nejsou transparentní, což je v rozporu s čl. 24 odst. 2 písm. d) nařízení č. 806/2014 a s čl. 39 odst. 2 písm. a) směrnice 2014/59. Účast na postupu prodeje byla svévolně omezena jen na podniky, které se zúčastnily postupu soukromého prodeje, jenž byl zahájen před řešením krize Banco Popular.

631 Podle čl. 24 odst. 2 písm. d) nařízení č. 806/2014 program řešení krize stanoví ve vztahu k nástroji převodu činnosti opatření pro uvedení na trh, jež přijímá vnitrostátní orgán příslušný k řešení krize ve vztahu k uvedenému subjektu nebo uvedeným nástrojům, aktivům, právům a závazkům v souladu s čl. 39 odst. 1 a 2 směrnice 2014/59.

632 Podle kritéria stanoveného v čl. 39 odst. 2 písm. a) směrnice 2014/59 je uvedení na trh co nejtransparentnější a podstatně nezkresluje aktiva, práva, závazky, akcie nebo jiní nástroje účasti této instituce, jež příslušný orgán hodlá převést, s ohledem na okolnosti a zejména na potřebu udržet finanční stabilitu.

633 Nejprve je třeba uvést, že požadavky kladené na prodej a zejména rozhodnutí omezit počet účastníků postupu prodeje nejsou uvedeny v programu řešení krize, nýbrž v rozhodnutí o prodeji, které SRB přijal již dříve, a sice dne 3. června 2017.

634 V tomto ohledu podle ustálené judikatury Soudního dvora mezitímní opatření, jejichž cílem je příprava konečného rozhodnutí, v zásadě nepředstavují akty, které mohou být předmětem žaloby na neplatnost (viz rozsudky ze dne 6. května 2021, ABLV Bank a další v. ECB, C-551/19 P a C-552/19 P, EU:C:2021:369, bod 39 a citovaná judikatura, a ze dne 3. června 2021, Maďarsko v. Parlament, C-650/18, EU:C:2021:426, bod 43 a citovaná judikatura).

635 Z judikatury rovněž vyplývá, že mezitímní akt nemůže být předmětem žaloby také tehdy, když je konstatováno, že lze jeho protiprávnost uplatnit na podporu žaloby proti konečnému rozhodnutí, jehož je přípravnou fází. Za takových podmínek poskytuje žaloba proti rozhodnutí, kterým se končí řízení, záruku dostatečné soudní ochrany (viz rozsudek ze dne 15. března 2017, Stichting Woonpunt a další v. Komise, C-415/15 P, EU:C:2017:216, bod 46 a citovaná judikatura).

636 V projednávané věci měl SRB v programu řešení krize za to, že postup prodeje, který zahájil FROB, je v souladu s požadavky stanovenými v článku 39 směrnice 2014/59. Přitom je třeba uvést, že FROB se řídil požadavky, jež stanovil SRB v rozhodnutí o prodeji. Z toho vyplývá, že SRB v programu řešení krize implicitně potvrdil požadavky, které v souvislosti s prodejem sám stanovil v rozhodnutí o prodeji.

637 Mimoto je třeba uvést, že článek 13 nařízení č. 806/2014, jenž se týká včasného zásahu, stanoví v odstavci 3:

„SRB má pravomoc požadovat, aby instituce nebo mateřský podnik kontaktovaly potenciální kupující za účelem přípravy řešení krize instituce, v souladu s kritérii stanovenými v čl. 39 odst. 2 směrnice 2014/59/EU a v souladu s požadavky profesního tajemství podle článku 88 tohoto nařízení.“

638 Je tedy třeba mít za to, že rozhodnutí o prodeji představuje mezitímní akt, jejž přijal SRB za účelem možného řešení krize společnosti Banco Popular, a žalobkyním nelze bránit v tom, aby se na podporu jejich žaloby podané proti programu řešení krize dovolávala nesprávného posouzení, jímž je toto rozhodnutí stiženo.

639 Pokud jde o transparentnost postupu prodeje společnosti Banco Popular, je třeba uvést, že v bodě 4 odůvodnění rozhodnutí o prodeji SRB uvedl, že jakékoli zveřejnění prodeje banky musí být pozdrženo, aby bylo zabráněno nepříznivým dopadům na finanční stabilitu.

640 Takovou možnost výslovně stanoví čl. 39 odst. 2 poslední pododstavec směrnice 2014/59, podle něhož zveřejnění skutečnosti, že instituce je uvedena na trh, jež by jinak bylo vyžadováno v souladu s čl. 17 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 596/2014 ze dne 16. dubna 2014 o zneužívání trhu (nařízení o zneužívání trhu) a o zrušení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/6/ES a směrnic Komise 2003/124/ES, 2003/125/ES a 2004/72/ES (Úř. věst. 2014, L 173, s. 1), lze pozdržet v souladu s čl. 17 odst. 4 nebo 5 uvedeného nařízení.

641 Bod 64 odůvodnění směrnice 2014/59 v tomto ohledu uvádí:

„Informace týkající se prodeje instituce v selhání a jednání s potenciálními nabyvateli před použitím nástroje převodu činnosti budou pravděpodobně mít systémový význam. „V zájmu zajištění finanční stability je důležité, aby bylo zveřejnění takových informací požadovaných nařízením Evropského parlamentu a Rady […] č. 596/2014 […] odloženo po dobu nezbytnou k vypracování plánu a struktury řešení krize instituce v souladu se lhůtami povolenými v rámci režimu zneužívání trhu.“

642 Vyplývá z toho, že požadavek transparentnosti stanovený v čl. 39 odst. 2 písm. a) směrnice 2014/59 musí být vykládán v tom smyslu, že se týká průběhu postupu prodeje a nikoli případných opatření, jimiž je tento postup zveřejněn.

643 Co se týče opatření zmíněného v bodě 33 výše, jímž byl postup prodeje omezen pouze na subjekty, které se zúčastnily postupu soukromého prodeje zahájeného společnost Banco Popular, v čl. 2 písm. a) odrážce i) rozhodnutí o prodeji SRB uvedl několik důvodů, jimiž odůvodnil své rozhodnutí vyzvat FROB k tomu, aby oslovil jen těchto pět účastníků.

644 V tomto ohledu SRB uvedl:

„Co se týče výběru konkrétních nabyvatelů, kteří mají být osloveni, FROB se v každém případě obrátí na dostatečný počet kupujících, a to na základě prošetření tržního zájmu o investici do činností banky. Vzhledem k tomu, že je nezbytné ukončit postup prodeje ve velmi krátké době, pro analýzu tržního zájmu má vypovídací hodnotu zájem projevený v postupu soukromého prodeje. Během postupu soukromého prodeje bylo osloveno několik potenciálních soutěžitelů, kteří jsou činní na španělském či na mezinárodním trhu. Pouze pět z nich potvrdilo svůj původní zájem, a byli tedy vyzváni k tomu, aby předložili nezávazné nabídky v postupu soukromého prodeje.

FROB osloví všech pět účastníků, kteří byli vyzváni, aby předložili nabídky v postupu soukromého prodeje.

Oslovení těchto pěti účastníků je odůvodněno finanční stabilitou a významným rizikem, že prodej v širším kruhu potenciálních nabyvatelů spolu se zveřejněním rizik a ocenění nebo určení zásadních a jiných než zásadních funkcí banky vyvolají další nejistotu a ztrátu důvěry na trhu. Oslovení většího počtu kupujících by mohlo mimoto zvýšit pravděpodobnost úniku a tím i riziko, že by banka mohla ve velmi krátké době vstoupit do režimu řešení krize.

Vzhledem k naléhavosti a k velmi omezené době vyhrazené pro postup prodeje by oslovení většího počtu účastníků zvýšilo navíc i složitost postupu. Z informací získaných od banky ostatně vyplývá, že lze pochybovat o tom, zda by soutěžitelé, kteří dosud nevyjádřili zájem o postup soukromého prodeje, předložili nabídky.

V souladu s čl. 24 odst. 3 nařízení usiluje SRB o nastolení rovnováhy mezi požadavky kladenými v oblasti prodeje a nutností dosáhnout účelů řešení krize. Konkrétně se SRB může částečně odklonit od požadavků kladených v oblasti prodeje, nastanou-li naléhavé okolnosti, a zvláště pak skutečné ohrožení finanční stability, jež by mohlo plynout ze selhání banky, jakož i ze skutečnosti, že důraz na oslovení široké skupiny kupujících by mohl snížit i účinnost nástroje převodu činnosti.“

645 Je třeba uvést, že čl. 39 odst. 2 druhý pododstavec nařízení 2014/59 stanoví, že s výhradou, že nebudou nepřiměřeně upřednostňováni či diskriminováni konkrétní potenciální kupující, nebrání zásady uvedené v témže odstavci orgánu příslušnému k řešení krize oslovit konkrétní potenciální kupující.

646 Znamená to, že pokud se SRB rozhodl vyzvat FROB, aby oslovil pouze pět institucí, které se zúčastnily postupu soukromého prodeje, učinil tak v souladu s tímto ustanovením.

647 Zmíněné rozhodnutí vycházelo ostatně z objektivního kritéria, jímž byl zájem o koupi společnosti Banco Popular, který tyto podniky již vyjádřily, a bylo odůvodněno velmi krátkou lhůtou, v níž musel být postup prodeje ukončen. Jak zdůrazňuje SRB, pokud by byl postup otevřen většímu počtu účastníků, mohlo by jej to zpomalit, ale současně by se zvýšila i rizika úniků ve vztahu k postavení společnosti Banco Popular, což by ohrozilo finanční stabilitu.

648 Z toho vyplývá, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, rozhodnutí SRB vyzvat FROB, aby kontaktoval pouze pět stran, které se zúčastnily postupu soukromého prodeje, nebylo svévolné.

649 Kromě toho žalobkyně nesprávně tvrdí, že bylo svévolné a diskriminační obracet se pouze na pět španělských institucí, které uvedly, že nemají zájem o koupi Banco Popular v rámci postupu soukromého prodeje.

650 Těchto pět institucí bylo totiž skutečně jedinými bankovními institucemi, které projevily zájem o nabytí společnosti Banco Popular svou účastí na postupu soukromého prodeje. Žalobkyně zaměňují projev zájmu o nabytí Banco Popular, jenž se projevil účastí v postupu soukromého prodeje, se skutečností, že tento postup nakonec neuspěl.

651 Konečně je třeba uvést, že postup soukromého prodeje byl otevřen všem španělským i zahraničním subjektům. Žalobkyně nevysvětlují, proč by jiné španělské či zahraniční instituce, které v době, kdy probíhal postup soukromého prodeje, neprojevily zájem o nabytí společnosti Banco Popular, mohly mít tento zájem o několik týdnů později, ve stadiu, kdy FROB zahájil předmětný postup. Vzhledem k tomu, že bylo vyloučeno jakékoli zveřejnění informací týkajících se zahájení postupu prodeje, žalobkyně mimoto nevysvětlují, jaká nediskriminační kritéria mohla být uplatněna pro oslovení dalších subjektů.

652 Z toho vyplývá, že SRB tím, že v rozhodnutí o prodeji omezil postup prodeje na pět institucí, které se účastnily postupu soukromého prodeje, neporušil článek 24 nařízení č. 806/2014 ve spojení s čl. 39 odst. 2 písm. a) směrnice 2014/59.

653 První bod je tudíž třeba zamítnout.

– *Ke druhému bodu, týkajícímu se existence diskriminace ve prospěch Banco Santander*

654 Žalobkyně tvrdí, že mezi účastníky předchozího postupu soukromého prodeje byla společnost Banco Santander zvýhodněna v rozporu s čl. 39 odst. 2 písm. b) směrnice 2014/59. Banco Santander byla údajně zvýhodněna z důvodu vyloučení potenciálních kupujících, kteří se nezúčastnili postupu soukromého prodeje, a z důvodu zkrácených lhůt. Mají za to, že Banco Santander, jež strávila několik měsíců zkoumáním možnosti nabytí Banco Popular, mohla využít tohoto privilegovaného postavení za účelem podání nabídky za nízkou cenu. Banco Santander byla jedinou bankou, která měla nadále přístup k aktualizovaným informacím týkajícím se situace Banco Popular. Posunutí lhůty pro podání nabídek na 6. června 2017 zvýhodnilo společnost Banco Santander.

655 Podle kritéria stanoveného v čl. 39 odst. 2 písm. b) směrnice 2014/59 prodej nepřiměřeně neupřednostňuje ani nediskriminuje konkrétní potenciální kupující.

656 V článku 2 písm. a) bodě ii) rozhodnutí o prodeji SRB uvedl, že postup prodeje musí být transparentní, aby zúčastnění potenciální kupující mohli být v každé fázi postupu spravedlivě a řádně informováni. Měl za to, že veškeré informace, které si vyžádá jeden z potenciálních kupujících a jsou mu poskytnuty, se musí současně poskytnout všem ostatním.

657 Je třeba uvést, že tímto bodem žalobkyně nezpochybňují rozhodnutí o prodeji ani program řešení krize, ale postup prodeje, jak jej realizoval FROB. Žalobkyně tedy nemohou tvrdit, že SRB porušil čl. 39 odst. 2 písm. b) směrnice 2014/59. Je tedy třeba mít za to, že žalobkyně v rámci tohoto bodu v podstatě tvrdí, že se SRB dopustil zjevně nesprávného posouzení tím, že schválil v rámci programu řešení krize postup prodeje ze strany FROB, přestože tento postup zvýhodnil společnost Banco Santander v rozporu s čl. 39 odst. 2 písm. b) směrnice 2014/59.

658 V tomto ohledu je třeba připomenout, že SRB měl v článku 6.6 programu řešení krize za to, že postup prodeje, který vůči Banco Popular vedl FROB, splňoval požadavky stanovené v článku 24 nařízení č. 806/2014, vykládaném ve spojení s článkem 39 směrnice 2014/59, a zejména že všichni potenciální kupující byli osloveni ve stejný den, měli přístup do stejné virtuální datové místnosti a pro jejich nabídky platily stejné podmínky a stejná lhůta.

659 Nejprve z analýzy prvního bodu vyplývá, že omezení postupu na potenciální kupující, kteří se účastnili postupu soukromého prodeje, bylo odůvodněné. Žalobkyně nevysvětlují, jakým způsobem by toto omezení mohlo zvýhodnit společnost Banco Santander oproti ostatním čtyřem institucím, které FROB kontaktoval za účelem účasti v postupu prodeje.

660 Pokud jde o průběh postupu, je třeba rovněž uvést, že dva z pěti potenciálních kupujících, jež FROB oslovil, se rozhodli, že se postupu prodeje nezúčastní, a jednoho vyloučila ECB z obezřetnostních důvodů. Dne 4. června 2017 podepsali oba potenciální nabyvatelé, kteří se rozhodli pro účast v postupu prodeje, a sice společnosti Banco Santander a BBVA, dohodu o mlčenlivosti a dne 5. června získali přístup do virtuální datové místnosti. Dne 6. června jim FROB předal dopis o postupu a kupní smlouvu (*Sale and Purchase Agreement*).

661 Společnost BBVA oznámila FROB dopisem ze dne 6. června 2017, že se rozhodla nepředložit nabídku. Společnost BBVA v tomto dopise uvedla, že:

„[…] s ohledem na cenová omezení a další podmínky uložené v dopise o postupu, jakož i na nedostatečnost dostupných informací, není společnost BBVA schopna předložit nabídku v souladu s podmínkami tohoto dopisu o postupu a kupní smlouvy (*Sale and Purchase Agreement, SPA*), které byly dnes představeny.

Bez ohledu na výše uvedené též potvrzujeme, že pokud by byly dostupné dostatečné informace umožňující jejím řídícím orgánům řádně analyzovat operaci a pokud by bylo možné upravit podmínky procesu, společnost BBVA by měla zájem se ho zúčastnit.“

662 Skutečnost, že společnost BBVA informovala FROB, že informace, které měla k dispozici, jí neumožňují předložit nabídku, nemůže být vykládána tak, že znamená, že měla k dispozici méně informací než Banco Santander.

663 Pokud jde o argument, podle kterého zkrácení doby trvání postupu zvýhodnilo společnost Banco Santander, je třeba uvést, že v dopise o postupu byla stanovená lhůta stejná pro všechny účastníky. Všichni potenciální nabyvatelé se navíc již účastnili postupu soukromého prodeje, a mohli se tedy seznámit s informacemi týkajícími se Banco Popular a analyzovat je po stejnou dobu.

664 Jak kromě toho zdůrazňuje SRB, stanovení lhůty na půlnoc 6. června bylo odůvodněno skutečností, že téhož dne ECB prohlásila, že Banco Popular je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, že by tedy následující den nemohla působit na trhu, a je proto nutné naléhavě rozhodnout.

665 Jak mimoto vyplývá z bodu 661 výše a v rozporu s tím, co tvrdí žalobkyně, společnost BBVA ve svém dopise zaslaném FROB neodůvodnila své rozhodnutí nepředložit nabídku nedostatkem času.

666 Z toho vyplývá, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, postup prodeje ze strany FROB nezvýhodnil společnost Banco Santander a SRB se nedopustil zjevně nesprávného posouzení, když měl za to, že tento postup splnil požadavky stanovené v čl. 39 odst. 2 písm. b) směrnice 2014/59.

667 Druhý bod je tudíž třeba zamítnout.

– *Ke třetímu bodu, týkajícímu se existence neoprávněné výhody poskytnuté Banco Santander*

668 Žalobkyně poukazují na existenci neoprávněné výhody poskytnuté Banco Santander v rozporu s čl. 39 odst. 2 písm. d) směrnice 2014/59 z důvodu, že tato společnost předložila svou nabídku dne 7. června 2017 v 3:12 hodin, tedy po lhůtě stanovené SRB a FROB, a společnost BBVA nebyla informována o tom, že může podat nabídku po uplynutí stanovené lhůty. Přitom mají za to, že kdyby byla BBVA informována, že lhůta byla pružná, určitě by nabídku podala. Žalobkyně mají za to, že obsah dopisu je v rozporu s argumentem společnosti Banco Santander, podle kterého byla lhůta 6. června 2017 o půlnoci čistě orientační.

669 Podle kritéria stanoveného v čl. 39 odst. 2 písm. d) směrnice 2014/59 prodej neposkytuje potenciálnímu kupujícímu jakoukoli neoprávněnou výhodu.

670 Je třeba připomenout, že dopisem ze dne 7. června 2017 FROB oznámil SRB výsledky postupu prodeje a uvedl, že společnost Banco Santander předložila nabídku dne 7. června ve 3:12 hodin a cena, kterou společnost Banco Santander nabídla v souvislosti s prodejem akcií společnosti Banco Popular, činila jedno euro. FROB navrhl, aby byla společnost Banco Santander, jakožto úspěšný uchazeč v soutěžním postupu prodeje týkajícím se společnosti Banco Popular, označena v programu řešení krize za nabyvatele společnosti Banco Popular.

671 SRB měl v programu řešení krize za to, že postup prodeje, který vedl FROB ve vztahu ke společnosti Banco Popular, splňuje požadavky stanovené v článku 24 nařízení č. 806/2014 ve spojení s článkem 39 směrnice 2014/59, a přijal návrh FROB na označení společnosti Banco Santander za nabyvatele společnosti Banco Popular.

672 Tato výtka tedy musí být vykládána tak, že směřuje k určení, že SRB se dopustil zjevně nesprávného posouzení tím, že schválil v rámci programu řešení krize návrh FROB určit Banco Santander jako nabyvatele, ačkoli tato společnost získala v rámci postupu prodeje neoprávněnou výhodu v rozporu s čl. 39 odst. 2 písm. d) směrnice 2014/59.

673 Je třeba uvést, že SRB v rozhodnutí o prodeji nestanovil žádnou lhůtu pro výběr nabyvatele Banco Popular. Žalobkyně tedy nesprávně tvrdí, že lhůta pro podání nabídek byla stanovena SRB.

674 V dopise o postupu kromě toho FROB určil harmonogram postupu prodeje společnosti Banco Popular. Podle tohoto harmonogramu měly být závazné nabídky předloženy nejpozději do půlnoci dne 6. června 2017. Tento harmonogram rovněž stanovil, že v 1:00 hodin budou probíhat kontakty s uchazeči za účelem dokončení postupu a výběru nabídky; následně měl v 5:30 hodin SRB (případně) uplatnit program řešení krize a měla být vykonána kupní smlouva, v 6:30 hodin měl FROB vydat vykonávací akt a v 7:00 hodin měl být ukončen postup a měla být oznámena transakce.

675 Jak uvádí společnost Banco Santander, harmonogram postupu prodeje, který byl uveden v dopise o postupu, měl umožnit, aby byly veškeré náležitosti dokončeny do 7:00 hodin dne 7. června 2017, tj. tak, aby společnost Banco Popular mohla po otevření trhů fungovat obvyklým způsobem, zvláště s cílem zabránit přerušení jejích zásadních funkcí.

676 Vzhledem k tomu, že společnost BBVA oznámila dne 6. června, před uplynutím lhůty, že nepředloží nabídku a neodůvodnila toto rozhodnutí skutečností, že neměla dostatek času, nelze mít za to, že skutečnost, že Banco Santander předložila svoji nabídku po uplynutí lhůty, poskytla posledně uvedené neoprávněnou výhodu ve srovnání se společností BBVA.

677 Tvrzení žalobkyň, podle kterého by společnost BBVA jistě předložila nabídku, kdyby byla informována, že lhůta stanovená FROB byla „pružná“, je čistě spekulativní. Kromě toho je v rozporu s argumentem žalobkyň vzneseným v replice, podle kterého měl SRB zajistit zachování Banco Popular až do víkendu 10. a 11. června 2017, aby umožnil BBVA dokončit její analýzu finanční situace Banco Popular a podat nabídku. Žalobkyně tedy nemohou tvrdit, že prodloužení lhůty pro předložení nabídek o několik hodin by společnosti BBVA umožnilo předložit nabídku.

678 Vzhledem k tomu, že společnost Banco Santander byla jedinou účastnicí postupu, v němž měla být předložena závazná nabídka, a po oznámení, jež podala společnost BBVA, bylo jisté, že žádná z ostatních institucí, jež byly vyzvány k tomu, aby se zúčastnily postupu prodeje, nepředloží nabídku, skutečnost, že FROB zmíněnou nabídku přijal, ačkoli byla předložena až po uplynutí lhůty určené v dopise o postupu, nemohla Banco Santander poskytnout neoprávněnou výhodu.

679 Z článku 24 odst. 3 nařízení č. 806/2014 ostatně vyplývá:

„SRB použije nástroj převodu činnosti, aniž by splnil požadavky pro uvedení na trh podle odst. 2 písm. e), pokud shledá, že by splnění uvedených požadavků pravděpodobně ohrozilo jeden nebo více účelů řešení krize, a zejména pokud jsou splněny tyto podmínky:

a) domnívá se, že existuje podstatné ohrožení finanční stability, způsobené nebo zhoršené selháním nebo pravděpodobným selháním instituce v režimu řešení krize, a

a

b) domnívá se, že by splnění uvedených požadavků pravděpodobně oslabilo účinnost nástroje převodu činnosti při řešení tohoto ohrožení nebo dosažení účelu řešení krize uvedeného v čl. 14 odst. 2 písm. b).“

680 V tomto ohledu je třeba uvést, že jak je uvedeno v bodě 629 výše, v čl. 6.6 programu řešení krize SRB uvedl, že vzhledem k tomu, že nabyvatel byl jediný, kdo předložil nabídku, bylo rozumné přijmout jeho podmínky a zabránit tak nekontrolované platební neschopnosti společnosti Banco Popular, která by mohla poškodit zejména zásadní funkce této společnosti.

681 Pokud by totiž SRB nepřijal návrh FROB, aby byla společnost Banco Santander označena za nabyvatele společnosti Banco Popular, posledně jmenovaná společnost by se ocitla v likvidaci. Jak bylo konstatováno v analýze pátého žalobního důvodu, podle čl. 18 odst. 5 nařízení č. 806/2014 by likvidací společnosti Banco Popular v běžném úpadkovém řízení nebylo dosaženo účelů stanovených v článku 14 téhož nařízení ve stejné míře jako v případě řešení krize. Zvláště bylo

konstatováno, že řešení krize je nezbytné k dosažení účelů spočívajících v zajištění kontinuity zásadních funkcí společnosti Banco Popular a v zabránění významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu.

682 FROB předal SRB výsledky postupu prodeje společnosti Banco Popular ve lhůtě postačující k tomu, aby SRB mohl přijmout program řešení krize a dne 7. června 2017 v 5:13 hodin jej předat Komisi. Téhož dne v 6:30 hodin tak Komise přijala své rozhodnutí, kterým bylo umožněno, aby program řešení krize vstoupil v platnost. Průběh postupu umožnil tedy, aby FROB splnil veškeré náležitosti a ukončil prodej před vypršením lhůty určené v dopise o postupu, tj. do 7:00 hodin dne 7. června 2017.

683 Z toho vyplývá, že návrh FROB určit společnost Banco Santander jako nabyvatele Banco Popular nepřinesl společnosti Banco Santander neoprávněnou výhodu a SRB se nedopustil zjevně nesprávného posouzení, když měl za to, že postup prodeje splnil požadavky stanovené v čl. 39 odst. 2 písm. d) směrnice 2014/59.

684 Třetí bod je tudíž třeba zamítnout.

– *Ke čtvrtému bodu, týkajícímu se skutečnosti, že cílem postupu prodeje nebylo dosažení nejvyšší možné prodejní ceny*

685 Žalobkyně tvrdí, že nebylo usilováno o dosažení nejvyšší možné prodejní ceny v rozporu s čl. 39 odst. 2 písm. f) směrnice 2014/59. Mají za to, že minimalizace počtu potenciálních kupujících vyloučila jakoukoli možnost hospodářské soutěže mezi jednotlivými aktéry v bankovním sektoru, která by umožnila dosáhnout nejvyšší možné prodejní ceny.

686 Je třeba mít za to, že v tomto bodě žalobkyně SRB v podstatě vytýkají, že porušil článek 24 nařízení č. 806/2014, jenž se týká nástroje převodu činnosti, ve spojení s čl. 39 odst. 2 písm. f) směrnice 2014/59 tím, že v rozhodnutí o prodeji omezil postup prodeje na pět institucí, které se účastnily postupu soukromého prodeje.

687 Podle kritéria stanoveného v čl. 39 odst. 2 písm. f) směrnice 2014/59 uvedení na trh usiluje o dosažení nejvyšší možné prodejní ceny za dotčené akcie nebo jiné nástroje účasti, aktiva, práva nebo závazky.

688 Je přitom třeba připomenout, že z analýzy prvního bodu vyplývá, že rozhodnutí SRB omezit postup prodeje na pět institucí, které se účastnily postupu soukromého prodeje, bylo odůvodněno nutností dokončit postup ve velmi krátké lhůtě a zabránit riziku úniků ze situace Banco Popular, a tedy rizikům pro finanční stabilitu.

689 V článku 2 písm. b) rozhodnutí o prodeji SRB navíc uvedl, že postup prodeje musí být zaměřen na dosažení nejvyšší možné prodejní ceny, s přihlédnutím k nutnosti rychlého uskutečnění řešení krize. Upřesnil rovněž, že hlavním kritériem pro posuzování nabídek je nabídnutá cena.

690 V dopise o postupu FROB uvedl, že cena nabízená v nabídkách musí činit nejméně jedno euro.

691 Žalobkyně nevznášejí žádný argument, jímž by prokázaly, že omezení počtu potenciálních kupujících na pět účastníků postupu soukromého prodeje neumožnilo, aby mezi nimi proběhla skutečná cenová soutěž.

692 SRB nelze vytýkat okolnosti, které nastaly během postupu, tj. okolnost, že čtyři z pěti účastníků se vzdali možnosti předložit závaznou nabídku a v jediné závazné nabídce, která byla předložena, byla navržena kupní cena ve výši jednoho eura.

693 Žalobkyně tedy nesprávně tvrdí, že cílem rozhodnutí o prodeji nebylo dosažení nejvyšší možné prodejní ceny v rozporu s článkem 24 nařízení č. 806/2014 ve spojení s čl. 39 odst. 2 písm. f) směrnice 2014/59.

694 V replice žalobkyně dodávají, že tři možnosti uvedené v dopise o postupu umožnily uchazečům pochopit, že FROB implicitně naznačuje, že ztráty povedou ke zničení celého kapitálu Banco Popular nebo jeho části. Tvrdí, že k získání ceny, která maximalizuje hodnotu akcií, bylo nutné, aby SRB uložil potenciálním nabyvatelům povinnost, aby sami určili ztráty.

695 Tímto argumentem žalobkyně zpochybňují obsah dopisu o postupu přijatého FROB. V tomto dopise FROB uvedl, že v nabídkách musí být uvedena navrhovaná cena za převod akcií Banco Popular podle tří možností.

696 Stačí uvést, že tento argument žalobkyň je čistě spekulativní a nevychází z faktických údajů, ale z údajného dojmu, který uchazeči získali po přečtení dopisu o postupu. Tento argument dále neumožňuje určit, co žalobkyně SRB vytýkají.

697 Kromě toho je třeba odmítnout čistě spekulativní tvrzení žalobkyň, podle kterých si byla Banco Santander zaprvé vědoma toho, že byla jedinou společností, jež předložila nabídku, a zadruhé rozhodnutí prodat Banco Popular za cenu jedno euro bylo přijato předem.

698 Čtvrtý bod je tudíž nutno zamítnout.

699 Z výše uvedeného vyplývá, že žalobkyně neprokázaly, že postup prodeje společnosti Banco Popular porušil článek 24 nařízení č. 806/2014 a čl. 39 odst. 2 písm. a), b), d) a f) směrnice 2014/59.

700 Desátý žalobní důvod musí být proto zamítnut jako neopodstatněný.

K jedenáctému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z toho, že SRB neprovede konečné následné ocenění

701 V rámci tří nových žalobních důvodů vznesených v replice, které byly shrnuty do jedenáctého žalobního důvodu, žalobkyně tvrdí, že skutečnost, že SRB neprovedl konečné následné ocenění, představuje zaprvé porušení čl. 20 odst. 3 a 11 nařízení č. 806/2014, zadruhé porušení povinnosti uvést odůvodnění, práva na obhajobu a práva na účinnou právní ochranu a zatřetí porušení podstatných formálních náležitostí.

702 Žalobkyně uvádějí, že byly informovány o tom, že na základě odpovědi SRB na otázku položenou Tribunálem v rámci tohoto řízení nebude provedeno konečné následné ocenění.

703 Na otázky, jež v této souvislosti položil Tribunál v rámci organizačního procesního opatření, SRB dne 30. července 2018 totiž odpověděl v tom smyslu, že ocenění 2 nebylo následováno konečným následným oceněním. Uvedl, že z důvodu charakteristik daného případu dospěl k závěru, že konečné následné ocenění by nesloužilo žádnému praktickému účelu ve smyslu čl. 20 odst. 11 nařízení č. 806/2014 a nevedlo by ani k rozhodnutí o kompenzaci, které je stanoveno v čl. 20 odst. 12 téhož nařízení.

704 Je třeba uvést, že konečné následné ocenění stanovené v čl. 20 odst. 11 nařízení č. 806/2014 se již z podstaty věci provádí až po přijetí programu řešení krize.

705 Jak již bylo ostatně uvedeno v bodě 603 výše, podle čl. 20 odst. 13 nařízení č. 806/2014 představuje takové prozatímní ocenění, jako je ocenění 2, platný základ pro přijetí programu řešení krize.

706 Postačí připomenout, že podle ustálené judikatury se legalita unijního aktu posuzuje podle skutkových a právních okolností, které existovaly k datu přijetí daného aktu (viz rozsudek ze dne 3. září 2015, Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Komise, C-398/13 P, EU:C:2015:535, bod 22 a citovaná judikatura). Z toho vyplývá, že při posouzení legality tohoto aktu je vyloučeno zohlednění skutečností, ke kterým došlo po dni, k němuž byl unijní akt přijat (viz rozsudek ze dne 17. prosince 2014, Si.mobil v. Komise, T-201/11, EU:T:2014:1096, bod 64 a citovaná judikatura).

707 Vyplývá z toho, že provedení či neprovedení konečného následného ocenění, k němuž zjevně dochází až po přijetí programu řešení krize, nemůže mít žádný dopad na jeho platnost.

708 Kromě toho je třeba poznamenat, že žalobkyně nemohou tvrdit, že vzhledem k tomu, že nebude provedeno konečné následné ocenění, program řešení krize je nedostatečně odůvodněn. Přijetí konečného následného ocenění totiž nemůže SRB v žádném případě umožnit, aby doplnil odůvodnění programu pro řešení krize *a posteriori*.

709 Argumenty vznesené žalobkyněmi v jedenáctém žalobním důvodu jsou tudíž neúčinné a tento žalobní důvod je třeba zamítnout.

K návrhům na přijetí organizačních procesních opatření a provádění důkazů

710 Žalobkyně navrhly Tribunálu, aby nařídil různá organizační procesní opatření a provádění důkazů.

711 Zaprvé žalobkyně v žalobě, v replice a v dopisech ze dne 15. listopadu 2018, 20. dubna 2021 a 28. května 2021 navrhly Tribunálu, aby nařídil předložení různých dokumentů.

712 Je třeba připomenout, že Tribunál usnesením o provedení důkazů ze dne 12. května 2021 přijatým na základě čl. 91 písm. b), čl. 92 odst. 3 a článku 103 jednacího řádu nařídil SRB, aby předložil určité dokumenty uvedené v bodě 95 výše. Usnesením ze dne 9. června 2021 Tribunál rozhodl, že důvěrná znění dokumentů, jež SRB předložil, nejsou pro vyřešení projednávaného sporu relevantní. Naproti tomu dopis ze dne 6. června 2017, který společnost Banco Popular zaslala ECB, byl vyjma své přílohy oznámen ostatním účastníkům řízení.

713 Dále žalobkyně v žalobě navrhly vyslechnutí několika svědků.

714 Pokud jde o návrhy na organizační procesní opatření nebo důkazní opatření, předložené účastníkem sporu, je třeba připomenout, že Tribunál je jediný oprávněný posoudit, zda je případně nezbytné doplnit poznatky, které má k dispozici o věcech, jež mu jsou předloženy (viz rozsudek ze dne 26. ledna 2017, Mamoli Robinetteria v. Komise, C-619/13 P, EU:C:2017:50, bod 117 a citovaná judikatura; rozsudek ze dne 12. listopadu 2020, Fleig v. ESVČ, C-446/19 P, nezveřejněný, EU:C:2020:918, bod 53).

715 Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že i když návrh na výslech svědků formulovaný v žalobě přesně uvádí, kterých skutečností se má výslech svědka nebo svědků týkat a z jakých důvodů mají být svědci vyslechnuti, přísluší Tribunálu, aby posoudil relevantnost návrhu ve vztahu k předmětu sporu a nezbytnosti výslechu uvedených svědků (viz rozsudek ze dne 26. ledna 2017, Mamoli Robinetteria v. Komise, C-619/13 P, EU:C:2017:50, bod 118 a citovaná judikatura; rozsudek ze dne 22. října 2020, Silver Plastics a Johannes Reifenhäuser v. Komise, C-702/19 P, EU:C:2020:857, bod 29).

716 Je třeba uvést, že v projednávané věci postačují důkazy obsažené ve spisu i vysvětlení poskytnutá na jednání k tomu, aby Tribunál mohl vynést rozsudek, jelikož může užitečně rozhodnout na základě návrhových žádání, žalobních důvodů a argumentů rozvinutých v průběhu řízení a s ohledem na dokumenty předložené účastníky.

717 Z toho vyplývá, že návrhy žalobkyň na organizační procesní opatření a na provádění důkazů je třeba zamítnout, jakož i žalobu v plném rozsahu.

K nákladům řízení

718 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neměly ve věci úspěch a SRB a společnost Banco Santander požadovaly náhradu nákladů řízení, je důvodné rozhodnout, že žalobkyně ponesou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené SRB a společností Banco Santander.

719 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení. Španělské království, Parlament, Rada a Komise tedy ponesou vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (třetí rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) **Žaloba se zamítá.**

2) **Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno a Stiftung für Forschung und Lehre (SFL) ponesou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Jednotným výborem pro řešení krizí (SRB) a společností Banco Santander, SA.**

3) **Španělské království, Evropský parlament, Rada Evropské unie a Evropská komise ponesou vlastní náklady řízení.**

Van der Woude Jaeger Kreuschitz

De Baere Steinfatt

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 1. června 2022.

Podpisy

Obsah

Právní rámec 2

Skutečnosti předcházející sporu a skutkové okolnosti po podání žaloby 6

K postavení společnosti Banco Popular před přijetím programu řešení krize 6

K dalším skutečnostem předcházejícím přijetí programu řešení krize 8

K programu řešení krize společnosti Banco Popular ze dne 7. června 2017 11

Ke skutečnostem po přijetí rozhodnutí o řešení krize 12

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení 13

Právní otázky 15

K přípustnosti 15

K věci samé 21

Úvodní poznámky 21

– K rozsahu žaloby 21

– K rozsahu přezkumu Tribunálu 22

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z námitky protiprávnosti v rozsahu, v němž článek 18, čl. 24 odst. 2 písm. a) a článek 27 nařízení č. 806/2014, jakož i články 32, 38 a 43 směrnice 2014/59 porušují právo být vyslechnut zakotvené v čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny . . 24

– K rozsahu námitky protiprávnosti 24

– K námitce protiprávnosti článku 18 nařízení č. 806/2014 26

Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z námitky protiprávnosti v rozsahu, v němž články 21, 22, 24 a 27 nařízení č. 806/2014, jakož i články 38 a 63 směrnice 2014/59 porušují právo na vlastnictví zakotvené v čl. 17 odst. 1 Listiny a zásadu svobody podnikání zakotvenou v článku 16 Listiny 35

K prvnímu a čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícím z nedostatku odůvodnění programu řešení krize, z porušení práva na řádnou správu zakotveného v čl. 41 odst. 2 písm. b) a c) Listiny a z porušení práva na účinnou právní ochranu zakotveného v článku 47 Listiny 37

– K prvnímu bodu, týkajícímu se porušení povinnosti uvést odůvodnění 37

– Ke druhému bodu, týkajícímu se porušení práva na přístup ke spisu 42

– Ke třetímu bodu, týkajícímu se porušení práva na účinnou soudní ochranu 44

K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014 a článku 32 směrnice 2014/59 . . . 46

– K první části, týkající se první podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014 . . . 47

– Ke druhé části, týkající se druhé podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014 . . . 50

– Ke třetí části, týkající se třetí podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014 . . . 55

K šestému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady obezřetnosti v bankovním sektoru . . . 56

K sedmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady ochrany legitimního očekávání . . . 58

K osmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva na vlastnictví a zásady proporcionality zakotvených v článcích 17 a 52 Listiny . . . 61

K devátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014 68

– K prvnímu bodu, týkajícímu se nezávislosti odborníka, který provedl ocenění 2 . . . 69

– Ke druhému bodu, týkajícímu se souběžné existence dvou ocenění ex ante . . . 71

– Ke třetímu bodu, týkajícímu se metody použité v ocenění 2 . . . 72

– Ke čtvrtému bodu, týkajícímu se důvěryhodnosti ocenění 2 . . . 75

K desátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z toho, že postup prodeje Banco Popular porušuje článek 24 nařízení č. 806/2014 a čl. 39 odst. 2 písm. a), b), d) a f) směrnice 2014/59 77

– K prvnímu bodu, týkajícímu se transparentnosti postupu prodeje . . . 78

– Ke druhému bodu, týkajícímu se existence diskriminace ve prospěch Banco Santander . . . 81

– Ke třetímu bodu, týkajícímu se existence neoprávněné výhody poskytnuté Banco Santander . . . 83

– Ke čtvrtému bodu, týkajícímu se skutečnosti, že cílem postupu prodeje nebylo dosažení nejvyšší možné prodejní ceny . . . 85

K jedenáctému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z toho, že SRB neprovede konečné následné ocenění . . . 86

K návrhům na přijetí organizačních procesních opatření a provádění důkazů . . . 87

K nákladům řízení . . . 88